

SHANNAPANIN KILICI

BRINCKLEAD
TERRY BROOKS

2. HILARY

1944 yılında Illinois'de doğdu. Hamilton College'da İngiliz Edebiyatı okuduktan sonra Washington & Lee Üniversitesi'nde hukuk alanında yüksek lisans yaptı. Liseden beri yazmakta olan Brooks, ilk kitabı olan Shannara'nın Kılıcını 1977 yılında yayınladı. Kitap New York Times'ın çok satanlar listesinde beş ay kaldı. Uzun yıllar avukatlık yapan Brooks artık tüm zamanını yazmaya ayırmaktadır. Yıldız Savaşları romanlarını da yazan Brooks, halen Kuzeybatı Pasifik'te eşiyle birlikte yaşamaktadır.

Flick Ohmsford yokuştan aşağı inmeye başladığında, güneş vadinin batısındaki tepelerin koyu yeşilliği içine batmaya başlamış ve gölgelerin kırmızı, gri-pembeliği arazinin köşelerine dokunmaktaydı Patika kuzey tarafında düzensiz iniyor, engebeli arazide kütleler halinde bulunan iri kayaların arasından dolanıyor, sık ağaçlıklarda kaybolarak ağaçların seyredildiği açıklık yerlerde yeniden beliriyordu. Flick bitkin bir halde ilerlerken gözleriyle tanıdık patikayı izliyordu, hafif çantası bir omzunda gevşekçe asılıydı. Geniş, rüzgâr yanıği yüzünde sabit, durgun bir bakış vardı ve bu sakin görünüşünün altında yanan huzursuz ateşi sadece iri gri gözleri açığa vuruyordu. Bodur yapısı, grimsi kahverengi saçları ve kalın kaşları yaşlı gösterse de, genç bir adamdı. Vadililere has bol bir iş giysisi giymişti ve çantasında birbirine çarpıp tıngırdayan aletler vardı.

Akşam havası oldukça serindi. Flick açık yün giysisinin yakasını boynuna yaklaştırdı. Önündeki yol ormandan ve engebeli düzlüklerden geçiyordu; uzun meşelerle kasvetli ceviz ağaçlarının birbirine karışıp, bulutsuz gece göğünü lekelediği ormana girdiğinden, yolunun ikinci kesimini göremiyordu. Güneş, ardında sadece binlerce sevimli yıldızın iğne ucuyla deldiği gökyüzünün koyu mavisini bırakarak batmıştı. Kocaman ağaçlar bunları bile kapatıyordu ve Flick, aşınmış patika boyunca yavaş yavaş yol alırken sessiz karanlığın içinde yapayalnızdı. Bu yolu yüzlerce kez geçtiğinden o gece vadinin olağandışı bir durgunluğa esir olduğunu hemen fark etmişti. Gecenin sessizliğinde normalde olması gereken o tanıdık böcek vızıltıları, güneşin batışıyla beraber yemek aramak için uyanan kuşların çığlıkları -hiçbiri yoktu. Flick yaşam seslerini duymak için kulak kesildi, fakat keskin kulakları hiçbir şey yakalayamadı. Huzursuzca kafasını salladı. Özellikle birkaç gün önce vadinin kuzeyinde, geceleyin gökyüzünde kara kanatlı bir yaratığın görüldüğü yolundaki söylentiler göz önünde tutulursa, bu derin sessizlik tedirgin ediciydi.

Kendini ıslık çalmaya ve düşüncelerini geriye, köyün dışında çiftçilik ve hayvancılık yapan ailelerin yaşadığı Vadi'nin kuzeyinde bulunan kırsaldaki iş gününe yöneltmeye zorladı.

Her hafta ihtiyaç duydukları çeşitli şeyleri temin etmek, Vadi'de, bazen de Güneykarası'ndaki şehirlerde olan biten hakkında haberleri götürmek için bunların evlerine giderdi. Çevre yöre hakkında pek az insan onun kadar çok şey bilir, çok az insan hâlâ vadideki evlerinin sağladığı nispi güvenliğin ötesine gitmeye heves ederdi. Adamlar bugünlerde daha çok tecrit edilmiş topluluklarda kalma ve dünyanın geri kalanını elinden geldiğince kendi kendini idare etmeye bırakma eğilimindeydiler. Ama Flick zaman zaman vadinin dışına yolculuk etmekten hoşlanırdı; oradaki haneler onun hizmetine ihtiyaç duyuyorlardı ve girdiği zahmete karşılık ona para vermeye istekliydiler. Flick'in babası ucunda para olan herhangi bir fırsatı kaçırarak tiplerden değildi ve bu düzen de iyi işliyor gibi görünüyordu.

Başına değen alçaktaki bir dal Flick'in birdenbire ürküp yana sıçramasına neden oldu. Yolculuğuna daha hızlı adımlarla devam etmeden önce sıkıntıyla doğrulup geriye, yoluna çıkan yapraklı engele bir göz attı. Şimdi ormanın derinliklerindeydi ve yalnız ay ışığının ince dilimleri, yılankavi patikayı donuk biçimde aydınlatmak için yukarıdaki kalın dalların arasından kendilerine yol bulabiliyorlardı. Hava öyle karanlıktı ki, Flick yolunu bulmakta güçlük çekiyordu. İleriye incelediğinde kendini bu ağır sessizliğin bilincinde buldu yeniden. Sanki tüm hayat bir anda yok olmuş, o da bu orman mezarından kurtuluş yolunu bulmak için tek başına kalmıştı. O tuhaf söylentileri tekrar hatırladı. Kendini bir parça

gergin hissetti ve endişeyle etrafa baktı. Fakat ne patikada kımıldayan ne de ağaçlardan önüne atlayan bir şey gördü Kendini utanç verici şekilde rahatlamış hissetti.

Ay ışığının aydınlattığı yeri bir anda geçip ağaçların arasına dalmadan önce gece göğünün dolgunluğuna baktı. Açıklıktan sonra daralan ve ağaçlarla çalılardan bir duvarda kayboluyormuş gibi görünen dolambaçlı patika yolunu tutmadan önce yavaşladı. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu biliyordu gerçi, ama etrafa huzursuzca göz atarken buldu kendini. Birkaç saniye sonra, gene geniş bir yoldaydı ve artık gür ağaçların arasından gizlice bakan gökyüzü parçasını ayırt edebiliyordu. Vadinin hemen hemen ortasındaydı ve evinden yaklaşık üç kilometre uzaktaydı. Gülümsedi ve adımlarını hızlandırırken ısıklıkla eski bir meyhane şarkısı tutturdu. Önündeki yola ve ormanın ötesindeki açıklığa öylesine dalmıştı ki, dev kara bir gölgenin sol tarafındaki büyük bir meşe ağacından ayrılıp, birdenbire doğrulduğunu ve yolunu kesmek için patikaya doğru sessizce ilerlediğini göremedi. Flick onun zayıf varlığını ezmekle tehdit eden büyük, kara bir kaya gibi önünde beliren şeyin varlığını hissettiğinde, bu kara figür, Vadili'nin neredeyse tepesindeydi. Bir korku çılgılığıyla yana sıçrarken çantası metal sesleriyle birlikte yere düşmüş, sol eli de belindeki uzun ince hançerine uzanmıştı. Kendini savunmak için eğildiyse de, önündeki figürden kalkan bir kol emredercesine onu durdurmuş ve güçlü, ama güven verici bir ses çabuk çabuk konuşmaya başlamıştı.

"Biraz bekle, dostum. Düşman değilim ve sana zarar vermeye niyetim yok. Ben yalnızca yolumu arıyorum ve sen bana doğru yolu gösterirsen çok sevinirim "

Flick gardım biraz gevşetip önündeki figürün karalığına insanoğluyla bir benzerlik bulma çabası içinde dikkatle baktı. Ama hiçbir şey göremedi ve ağaç gölgeleriyle bölünmüş ay ışığında bu esmer figürün özelliklerini yakalamak için temkinli adımlarla sol tarafa ilerledi.

Sanki Vadili'nin düşüncelerini okumuş gibi, "Seni temin ederim, sana zarar vermeyeceğim," diye devam etti ses. "Seni korkutmak istemedim, ama beni geçene kadar seni görmemiştim ve korkarım benim orada olduğumu fark etmeden geçip gidecektin."

Ses susmuştu ve büyük, siyah figür sessizce duruyordu, ama Flick arkasını ışığa vermek için yavaş yavaş ilerlerken kendisini izleyen gözleri hissedebiliyordu Soluk ay ışığı yavaşça yabancının hatlarını belirsiz çizgiler ve mavi gölgelerle belirtmeye başlamıştı. Uzun bir an boyunca bu iki kişi birbirlerini sessizlik içinde süzüp, Flick karşılaştığının ne olduğuna karar verme çabasıyla, yabancı da sessiz bir bekleyişle birbirlerini incelediler.

Sonra aniden koca figür korkunç bir çabuklukla nefes aldı, güçlü elleri Vadili'nin bileklerini yakaladı ve Flick'i topraktan bir çırpıda kaldırdı; bıçağı hissizleşen elinden düşerken derin ses alayla güldü.

"Pekâlâ, pekâlâ, genç dostum! Şimdi ne yapacaksın, acaba? İstersem kalbini yerinden çıkarabilir ve seni kurtlara bırakabilirim, değil mi?"

Flick kurtulmak için şiddetle mücadele ediyordu, korku beynini kaçırmaktan başka düşüncelere yer bırakmayacak bir şekilde uyuşturmuştu. Kendini ne çeşit bir yaratığın zapt ettiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu, fakat bu normal bir adamdan çok daha güçlüydü ve görünen o ki, Flick'in işini bitirmeye hazırdı. Sonra ele geçiren kişi onu bir kol boyu kaldırdı; alaycı ses öfkeden buz gibi soğuk bir hal almıştı.

"Bu kadarı yeter, oğlum! Küçük oyunumuzu oynadık ve sen hâlâ benim hakkımda hiçbir şey

bilmiyorsun. Hem yorgun, hem de açım ve sen benim bir insan mı yoksa bir canavar mı olduğuma karar verene kadar gecenin soğuşunda bu orman yolunda bekleyemem. Bana yolu gösteresin diye seni yere bırakacağım. Seni uyarıyorum -sakın benden kaçmaya kalkma, bu senin için kötü olur."

Güçlü ses azaldı ve öfke tonu kısa bir kahkahayla eski alaycılığına döndüğünü göstererek kayboldu

"Ayrıca," diye gürledi figür, parmaklarının demir kısıracını gevşetirken ve Flick yere kayarken, "senin anladığından daha iyi bir dost da olabilirim."

Flick doğrulup uyuşmuş ellerindeki kan dolaşımını düzeltmek için dikkatle ovarken figür bir adım gerilemişti. Kaçmak istiyordu, ama yabancıнын onu yeniden yakalayacağı kesindi ve bu defa hiç tereddüt etmeden işini bitirirdi. Temkinle eğilip yere düşmüş olan hançerini aldı, beline geri taktı.

Flick şimdi onu daha iyi görebiliyordu, acele bir inceleme Flick'in gördüğü herhangi bir insandan daha iri olmakla birlikte bir insan olduğunu ortaya çıkarmıştı. En azından iki metre uzunluğundaydı, ama emin olunamamakla beraber -zira uzun yapısı, kafasını iyice örten gevşek başlıklı, akıcı, siyah bir pelerinle sarılmıştı- zayıftı. Karanlıkta kalan yüzü uzun ve üzerinde ona haşin bir görünüş veren derin kırışıklar vardı. Gözleri derindi ve uzun basık burnunun üstünde düğümlenen kalın kaşları tarafından neredeyse tamamen saklanmıştı. Kısa, siyah sakalı yüzünde bir çizgi olan -ve hiç kımıldamıyormuş gibi görünen- geniş bir ağzın hatlarını vurguluyordu. Bir bütün olarak görünüşü, karalığı ve ölçüleri korkutucuydu ve Flick içindeki ormana kaçma itkisini bastırmak zorundaydı. Pek kolay olmadıysa da, yabancıнын derin, sert gözlerine bakıp zayıfça gülümsemeyi başarmıştı.

"Senin bir hırsız olduğunu sanmıştım," diye çekinerek mırıldandı.

Gelen ters yanıt, "Yanıldın," oldu. Sonra ses biraz yumuşadı. "Dostu düşmandan ayırmayı öğrenmelisin. Bir gün yaşamın buna bağlı olabilir. Pekiyi şimdi senin adını öğrenelim."

"Flick Ohmsford."

Flick bir an duraksadı ve sonra biraz daha cesur bir tonda devam etti.

"Babam Curzad Ohmsford'dur. Buraya bir iki kilometre uzaklıktaki Gölge Vadi'de bir han işletir. Orada yiyecek ve barınak bulabilirsin."

"Ah, Gölge Vadi," diye atıldı yabancı birden. "Evet, benim gideceğim yer de orası." Kendi sözlerini tanıyormuş gibi bir süre durakladı. Çarpık parmaklarıyla kemikli yüzünü ovarken ve ormanın sonundaki vadinin inişli yokuşlu çayırliklarına bakarken Flick temkinli bakışlarla onu izliyordu. Konuşmaya başladığında hâlâ uzaklara bakıyordu.

"Senin... bir kardeşin var."

Bu bir soru değildi; bu gerçeğin basit bir ifadesiydi. Uzun boylu yabana herhangi bir cevap beklemiyormuş gibi öyle soğuk ve sakinçe söylenmişti ki, Flick neredeyse duyamayacaktı. Sonra birden sözün anlamını fark edip ürktü ve diğerine baktı.

"Nasıl...?"

"Ah, aldırma," dedi adam, "senin gibi her genç Vadili'nin bir yerlerde bir kardeşi yok mudur?"

Flick diğerinin ne söylemek istediğini kavramaktan uzak, onun Gölge Vadi hakkında ne kadar şey bildiğini merak ederek, dilsizmiş gibi kafasını salladı. Yabancı şüpheyile ona bakıyor ve apaçık

kendisine vaat edilen yemek ve barınağa rehberlik etmesi için onu bekliyordu. Flick atıvermiş çantasını bulmak için aceleyle döndü, çantayı aldı ve omzuna astıktan sonra tepesinde dikilen figüre dönüp baktı.

"Bu yoldan," diye işaret etti ve yürümeye başladılar.

Ormanın iç kısımlarından çıkıp vadinin sonundaki Gölge Vadi köyüne doğru izleyecekleri inişli çıkışlı tepelere yöneldiler. Ormanın dışında, parlak bir gece vardı; yukarıdaki ay tam daireydi, parıltısı vadiyi ve iki yolcunun takip ettiği yolu aydınlatıyordu. Çimenli tepeleri dolanan patika belirsizdi ve yalnız yer yer yağmur suyuyla yıkanmış tekerlek izleri ve çimenlerin arasından çıkan düz, sert toprak parçaları sayesinde ayırt edilebiliyordu. Rüzgâr şiddetlenmişti, iki adama yürürken elbiselerini kamçılayan ve onları gözlerini korumak için başlarını öne eğmeye zorlayan ani esintilerle hücum ediyordu. Yürürlerken, geçilen her tepecikle yeni tepeler ve küçük çukurlar beliriyor, ikisi de arazinin yapısına konsantre olmuş hiç konuşmuyorlardı. Gecede rüzgârın hücumundan başka ses yoktu. Flick dikkatle etrafı dinliyordu, bir keresinde kuzeyden gelen keskin bir çığlık duydu, ama bir an sonra ses kesildi ve bu sesi bir daha duymadı. Yabancı sessizlikle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Dikkatini daha çok bir iki metre önlerinde sürekli değişen bir noktaya vermiş gibiydi. Başını kaldırmıyor ve giderlerken yönü saptamak için genç rehberine hiç bakmıyordu. Bunun yerine onun nereye gittiğini tam olarak biliyormuş görünüyor ve yanında emin bir şekilde yürüyordu.

Bir süre sonra Flick, uzun boylu adamın canlı yürürken kendinin kısa adımlarını gölgede bırakan adımlarına yetişmekte güçlük çekmeye başladı. Zaman zaman Vadili ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu. Bir iki defa diğeri kendinden daha küçük yoldaşına baktı ve kendisine ayak uydurmakta güçlük çektiğini görüp yavaşladı. Sonunda vadinin güney yamaçları yaklaştığında, tepeler, yeni ormanların belirmediğini gösteren çalılıklarla kaplı çimenliklerin hizasında kalmaya başladı. Arazi yumuşak bir eğimle aşağı doğru meyletmeye başlamıştı ve Flick Gölge Vadi'nin sınırını oluşturan tanıdık yerleri saptadı. Elinde olmadan içinde büyük bir ferahlık dalgası yükseldi. Küçük köyü ve evi ilerideydi.

Yabancı bu kısa yolculuk boyunca tek kelime etmemişti, Flick de hiçbir konuşma girişiminde bulunmaya gönüllü olmamıştı. Bunun yerine, yürürken, diğeri ne yaptığını fark ettirmeden acele bakışlarla devî incelemeye çalışmıştı. Adam anlaşılır şekilde korkuyla karışık bir saygı uyandırıyordu. Sert, siyah sakalının gölgelediği uzun, kemikli yüzü, daha bir çocukken gece yanan ateşin kıvılcımlarının kızıllığının önünde yaşlıların anlattıkları korkunç sihirbazları hatırlatıyordu. En korkuncu gözleriydi -ya da kalın kaşların altındaki gözlerinin olması gereken derinlik ve koyu çukurlardı. Flick tüm yüzünü maskeleyemeye devam eden ağır gölgeleri delip geçemiyordu. Bir taşla yaralanmış gibi görünen kırışık yüzü, eğilmiş, önündeki yola sabitlenmişti. Flick bu esrarlı yüzü zihninde tartarken birdenbire yabancının adını dahi söylememiş olduğunu fark etti.

İki adam geçişi tıkamış büyük, kalabalık çalılıkların arasından artık açıkça görülen patikanın dolaştığı Vadi'nin dış kenarlarına gelmişlerdi. Uzun boylu yabancı bir anda durdu ve başı eğik halde dikkatle etrafı dinledi. Flick onun yanında duraklayıp sessizce beklerken, o da kulak kabarttı, ama hiçbir şey duymadı. Sonsuzmuş gibi görünen dakikalar boyunca hareketsiz kaldılar ve sonra uzun adam aceleyle kendisinden daha küçük yoldaşına döndü.

"Çabuk! Şuradaki çalılıkların arasına saklan. Koş, hadi!"

Kendisi uzun çalılara doğru hafifçe atılırken önünde duran Flick'i yarı itip yan fırlatmıştı. Flick korkuyla çalılardan sığınağına koştu, çantası sertçe arkasına çarpıyor ve içindeki metal aletler tıngırdıyordu. Yabancı ona döndü ve çantayı alıp cüppesinin içine tıktı.

"Sessiz ol!" diye onu uyardı. "Haydi koş. Tek bir ses bile çıkarma."

Yaklaşık on beş metre ötedeki yapraktan karanlık duvara hızla koştular ve uzun adam Flick'i yüzlerini kamçılayan yapraklı dalların arasına hızla çekip nefes nefese durdukları büyük bir çalı yığınının ortasına itti. Flick yol arkadaşına baktığında onun çalıların arasından etrafa bakmak yerine yukarı, yaprakların arasından gece göğünün küçük, çarpık parçalarını dikkatle incelediğini gördü. Onun baktığı yere baktığında gökyüzünün açık olduğunu gördü, izlerken ve beklerken sadece değişmeyen yıldızlar kendisine göz kırpıyordu. Dakikalar geçmişti; bir kez konuşma teşebbüsünde bulundu, ama omuzlarını sıkıp uyaran yabancıнын güçlü elleri tarafından hemen susturuldu. Flick geceye bakarak ve görünürde bir tehlike sesine karşı kulaklarını zorlayarak hareketsiz kaldı. Fakat kendi ağır nefes seslerinden ve sığınaklarının dalgalanan yapraklarına çarpan rüzgârdan başka ses duymadı.

Sonra, tam Flick yorgun ciğerlerini dinlendirmek için yere oturduğu sırada gökyüzü birden üstlerinden süzülüp gözden kaybolan büyük siyah bir şeyle örtüldü. Biraz sonra şekil hareket etmiyormuş gibi görünerek daire çizip yeniden geçti, gölgesi sanki üstlerine düşmeye hazırlanıyormuş gibi uğursuzca, saklanan iki yolcunun üzerinde asılı kaldı. Ani bir korku hissi, içine girmiş korkunç çılgınlıktan kaçmak için gerilen demirden bir ağın tuzağına düşmüş gibi hücum etmişti Flick'in beynine. Bir şey göğsüne uzanıyor ve yavaşça ciğerlerindeki havayı sıkıştırıyor gibiydi, kendini nefes almak için çırpınır halde buldu. Kırmızıyla karışık siyah bir hayalin, pençe ellerin ve kocaman kanatları, varlığı kendi narin hayatını tehdit edecek denli korkunç bir şeyin görüntüsü hızla önünden geçmişti. Bir an için genç adam bağırarak oldu, ama yabancıнын eli onu uçurumdan çekerek omzunu kuvvetlice sıktı. Dev gölge ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu ve geriye huzurlu gece göğü kaldı.

Flick'in omzundaki kısaç yavaşça gevşedi, Vadili sertçe toprağa kayd, soğuk terler dökerken vücudu güçsüz kalmıştı. Uzun yabancı da yol arkadaşının yanına yavaşça oturdu, yüzünden küçük bir gülümseme geçti. Uzun elini Flick'inkine uzatıp sanki bir çocuğunmuş gibi onun eline hafifçe vurdu.

"Haydi artık gidelim, genç dostum," diye fısıldadı, "hayattasın ve iyisin, Vadi'de de az yolumuz kaldı."

Flick diğerinin sakın yüzüne baktı, kafasını sallarken kendi gözleri korkudan fal taşı gibiydi.

"O şey! Neydi o korkunç şey?"

"Yalnızca bir gölge," diye cevapladı adam rahatça. "Fakat böyle şeylerle ilgilenmenin ne yeri ne de zamanı. Bu konuda daha sonra konuşacağız. Şimdi, sabrım taşmadan önce yemekle sıcak bir ocak istiyorum."

Vadili'nin ayağa kalkmasına yardım edip çantasını ona geri verdi. Cüppeli kolunun bir hareketiyle eğer diğeri yola çıkmaya hazırsa kendinin de onu izlemeye hazır olduğunu belirtti. Çalı sığınaklarından ayrıldılar, fakat endişeyle gece göğüne bakarken Flick'in hâlâ şüpheleri vardı. Tüm mesele neredeyse abartılı bir hayal gücünün marifetiymiş gibi görünüyordu. Flick konuyu ağırbaşlılıkla düşündüğünde durum ne olursa olsun bir gecede bu kadarının kendisi için yeterli olduğuna karar verdi: ilk önce isimsiz bir dev, sonra da o korkunç gölge... İçinden bir daha Vadi'nin

güvenliğinden bu kadar uzakta gece yolculuğu yapmadan önce iki kere düşüneneğine dair yemin etti.

Birkaç dakika sonra, ağaçlarla çalılar seyrelmeye ve karanlıkta sarı titrek ışıklar görünmeye başladı. İlerledikçe evlerin belirsiz şekilleri yarı karanlıkta kare ve dikdörtgen hacimler halini almaya başladı. Patika genişleyip küçük köye giden düzgün bir yol halini aldı ve Flick sessiz binaların pencerelerinden süzülen dostane ışıklara minnetle gülümsedi. Yolda kimseler yoktu ve ışıklar olmasa insan Vadi'de birilerinin yaşayıp yaşamadığını merak ederdi. Bu arada Flick'in düşünceleri böyle sorulardan çok uzaktaydı. Şu anda babasına ve Shea'ya bu kasvetli gecenin ne kadarını anlatması gerektiğini düşünüyordu, çünkü onları pekâlâ da hayal gücünün ürünü olabilecek garip gölgelerle endişelendirmek istemiyordu. Yanındaki yabancı daha sonra bunlara ışık tutabilirdi, ama o ana kadar pek de konuşkan biri olmadığını ispatlamıştı. Flick yanında yürüyen uzun figüre gayri ihtiyari bir göz attı. Adamın karalığından bir kez daha ürperdi. Cüppesi, eğik kafasını örten başlığı ve zayıf elleri puslu bir kasveti yansıtıyordu sanki. Kim olursa olsun, Flick onun çok tehlikeli bir düşman olacağından emindi.

Küçük köyün binalarının arasından yavaş yavaş geçtiler. Flick geniş pencerelerin tahta çerçevelerinin arasından yanan meşaleleri görüyordu. Evler, genelde, uzun bir sundurmaya bağlı ağır direklerle desteklenmiş, küçük bir verandaya siper olacak şekilde bir yanda gitgide alçalan hafifçe eğik çatıların altında tek bir zemin katı olan uzun, alçak yapılarıydı. Binalar taş temeller üzerine, birkaçı da taş cephe üzerine ahşap yapılarıydı. Flick gecenin karanlığında kendisine güven telkin eden tanıdık yüzlerin görüntülerini ve içinde oturanların bakışlarını yakaladığı perdeli pencerelere göz atıyordu. Korkunç bir geceydi ve orada tanıdık insanların arasında olmaktan huzur duyuyordu.

Yabancı hiçbir şeyi fark etmiyor görünüyordu. Küçük köye şöyle bir bakmak zahmetinde bile bulunmuyor ve Vale de girdiklerinden beri tek kelime etmiyordu. Flick diğerinin kendini izleyiş tarzına inanamıyordu. Flick'i izlemiyordu, onun nereye gittiğini zaten biliyormuş gibi bir havası vardı. Yol birbirinin aynı ev sıralarının ortasından tam zıt yönle ayrıldığında uzun boylu adam, Flick'e bakmadan hatta yolu incelemek için kafasını bile kaldırmadan doğru yönü saptamakta zorluk çekmemişti. Flick kendini diğerinin yol göstericiliğinde ilerlerken bulmuştu.

İkili hana hemen ulaşmıştı. Bu, iki yandan dışarı ve arkaya doğru uzanan iki büyük kanatla beraber bir ana bina ve sundurmadan oluşan bir yapıydı. Kesilmiş ve büyücek, yüksek bir taş temele oturtulmuş, dev kütüklerden yapılmış çatısı da ahşap kiremitlerle örtülmüştü. Bu çatı ailelerin oturduğu diğer evlerinkinden farklı olarak daha yüksekti. Ana bina iyice aydınlatılmıştı, içeriden aralarına kahkahalar ve bağlaşımların serpiştiği mırıltılar geliyordu. Hanın yan binaları karanlıktı; burası konukların uyuması için ayrılmış yerdin Havaya kızarmış et kokusu yayılmıştı. Flick uzun sundurmanın tahta basamaklarını çabucak çıkıp hanın ortasındaki iki kanatlı büyük kapıya doğru yol gösterdi. Yabancı sessizce onu izledi.

Flick kapının ağır metal mandalını çevirip tokmağından itti. Sağdaki büyük kapı açılarak onları banklarla, yüksek arkalıklı sandalyelerle ve sol taraftaki duvarın önüne kurulmuş uzun, ağır tahta masalarla dolu geniş bir locaya aldı. Oda masaların üzerine ve duvar raflarına konmuş uzun mumlarla ve sol taraftaki duvarın tam ortasındaki şömineyle iyice aydınlanmıştı; Flick'in gözleri yeni ışığa alışana kadar bir an için kamaştı. Kısık gözlerle bakışları şömineyi ve mobilyaları geçip odanın arkasındaki kapalı çift kanatlı kapıya ve sağdaki duvar boyunca uzanan uzun servis barına yöneldi. Odaya girdiklerinde barda oturan adamlar baygın gözlerle ikiliyi süzdüler, uzun boylu yabancıнын

görüntüsünün yarattığı gizlenmemiş şaşkınlık yüzlerinden okunuyordu. Fakat Flick'in sessiz yol arkadaşı onları görmüyormuş gibiydi, onlar da ne yapacaklarını anlamak için yeni gelenlere birkaç defa daha bakıp çabucak sohbetlerine ve akşam içkilerine döndüler. Flick babasının orada olup olmadığını anlamak için küçük kalabalıktaki suratlara ikinci bir defa daha bakarken, ikisi bir süre daha kapıda dikildi. Yabancı soldaki sandalyeleri işaret etti.

"Sen babanı ararken ben de burada oturacağım. Döndüğünde belki birlikte yemek yeriz."

Daha fazla konuşmadan odanın gerisindeki küçük bir masaya doğru yavaş yavaş ilerledi ve sırtını bardaki adamlara verecek şekilde oturdu. Başını hafifçe eğdi ve yüzünü Flick'ten öteye çevirdi. Flick bir süre onu izleyip odanın gerisindeki kapıya ilerledi ve itip hole girdi. Babası muhtemelen mutfakta Shea'yla beraber yemek yiyordu. Flick koridorda hanın mutfağına açılan kapıya kadar pek çok kapalı kapının önünden geçti. İçeri girdiğinde odanın arka tarafında çalışan iki aşçı onu selamladı. Babası soldaki uzun tezgâhın ucunda oturuyordu. Flick'in talimin ettiği gibi yemeğini bitirmekle meşguldü. Selamlamak için adeleli elini salladı.

"Her zamankinden geç kaldın, oğlum," dedi neşeyle. "Buraya gel de hâlâ yiyecek birşeyler varken karnını doyur."

Flick çantasını hafif tıkırtılarla yere koydu ve bitkin bir halde yürüyerek yüksek bar taburelerinden birine tünedi. Babasının iri cüssesi boş tabağı öne iterek dikleşti ve alnını kırıştırarak ötekine baktı.

"Yolda Vadi'de gelen bir yolcuyla karşılaştım," diye açıkladı Flick tereddütle. "Yatacak yer ve yemek istiyor. Kendisine katılmamızı istedi."

"Eh, bir oda için doğru yere gelmiş," dedi yaşlı Ohmsford. "Yemek yerken ona katılmamamız için bir neden yok -biraz daha yiyebilirim."

İri bedenini tabureden kaldırıp aşçılara üç yemek işaret etti. Flick, Shea'ya bakındı, ama görünürde yoktu. Babası bu küçük gruba hazırlayacakları yemek konusunda özel talimatlar vermek üzere aşçılara doğru hantal hantal yürüdü. Flick de yolun kirini pasını atmak üzere bulaşık oluşunun yanındaki leğene döndü. Babası yanına geldiğinde kardeşinin nereye gittiğini sordu.

"Shea ufak bir iş için çıktı, şu aralar gelmesi lazım," diye cevapladı babası. "Bu arada, buraya getirdiğin adamın adı neydi?"

Flick omuz silkti. "Bilmiyorum. Söylemedi."

Babası kaşlarını çatıp ağzı sıkı yabancılar hakkında mırıldanıp üstü kapalı yorumunu hanına böyle esrarengiz tipleri almayacağına dair yeminle tamamladı. Sonra oğluna işaret, edip mutfak kapısına yöneldi. Locaya girmek üzere soluna dönerken geniş omuzlan duvarlara değiyordu. Flick onu takip etti, geniş yüzü şüphyle kırışmıştı.

Yabancı hâlâ sırtı bardaki adamlara dönük bir halde sessizce oturuyordu. Arkadaki kapıların açıldığını duyduğunda gelen iki kişiyi görebilmek için kımıldandı. Yabancı, baba oğul arasındaki benzerlikleri inceliyordu. Her ikisi de geniş, durgun bir yüze sahipti ve grimsi kahverengi saçlı, orta boylu ve iri yapılıydı. Kapı girişinde bir süre duraksadılar, sonra Flick esmer şekli işaret etti. Flick yaklaşmadan önce bir süre adamı süzen Curzad Ohmsford'un gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Yanına vardıklarında yabancı nazikçe kalkıp, tepelerinde heyula gibi yükseldi.

"Hanıma hoş geldin, yabancı," diye onu selamladı yaşlı Ohmsford bir taraftan diğerinin esmer yüzünü gölgeleyen başlığın ardındakini boş yere araştırmaya çalışarak. "Adım, oğlumun da size muhtemelen söylemiş olduğu üzere, Curzad Ohmsford."

Yabancı kendisine uzanan eli, bodur adamın yüzünü buruşturacak denli sert bir şekilde sıktıktan sonra Flick'e başını salladı. Flick'in alaycı bir sırıtış olduğuna yemin edebileceği bir şekilde gülümsedi. "Bana yemekte ve bir bardak birada eşlik edeceğinizi umarım."

Han sahibi, "Elbette," diye cevaplayıp boş bir sandalyeye doğru ağır ağır ilerleyerek kendini bıraktı. Flick de bir sandalye çekip oturdu. Bakışları hâlâ, böyle hoş bir hanın sahibi olmasından ötürü babasına iltifat eden yabancıdaydı. Yaşlı Ohmsford servis barındaki adamlara üç bardak getirmelerini işaret ederken Flick'e hoşnutlukla baktı. Uzun boylu adam yüzünü gölgeleyen başlığı hâlâ indirmemişti. Flick gölgelerin arasından onu incelemek istiyordu, ama yabancıнын fark edeceğinden korkuyordu, böylesi bir teşebbüs ona acıyan bilekler kazandırmış ve büyük adamın gücünü ve mizacını takdir etmeyi öğretmişti. Şüphe içinde kalmak daha güvenliydi.

Flick, babasıyla yabancı arasındaki konuşma, havanın güzelliği üzerine kibar yorumlardan Vadi'deki kişiler ve olaylar üzerine samimi bir sohbete dökülürken sessizce oturdu. Flick cesarete fazla ihtiyaç duymayan babasının, sohbeti diğer adamın araya kattığı ilgisiz sorularla sürdürdüğünü fark etti. Bu aslında önemli değildi, ama Ohmsfordlar bu yabancı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. İsmi bile söylememişti. Şimdi bir şeyden kuşkulanan han sahibinden Vadi hakkında kurnazca bilgi alıyordu. Bu durum Flick'i rahatsız ediyordu, ama ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Shea'nın gelmesini ve olan biteni görmesini dilemeye başlamıştı. Fakat kardeşi hâlâ ortalarda yoktu. Holün çift kanadı kapılarından biri açılıp da Shea karanlıktan ortaya çıktığında uzun yemek faslı sona ermişti.

Flick ilk kez başlıklı yabancıнын birine bu kadar ilgi gösterdiğini gördü. Kara figür sessizce Ohmsfordların üzerinde yükselirken güçlü elleri masayı kavramıştı. Kırışık alnı daha derinden buruşurken ve kemikli yüzü ateşli bir ilgi saçarken kendilerinin orada olduklarını unutmuş görünüyordu. Korkulu bir an boyunca Flick onun Shea'ya zarar vereceğini düşündü, ama sonra bu fikir yerini başka bir düşünceye bırakarak kayboldu. Adam kardeşinin zihnini araştırıyordu.

Dikkatle Shea'ya bakıyordu. Derin, gölgeli gözleri genç adamın ince yüz hatlarında ve narin vücudunda dolaşıyordu.

Kendini ele veren Elf özelliklerine -karışık sarı saçları altındaki uçları hafif sivri kulaklara, alnı bir taraftan öbür tarafa geçmek yerine burun kemerinden keskin bir açıyla uzanan kalem gibi kaşlara ve burunla çenenin inceliğine-hemen dikkat etmişti. Bu yüzde zekâ ve dürüstlük görmüştü ve şimdi odanın diğer tarafındaki Shea'ya döndüğünde, keskin mavi gözlerdeki azmi gördü -iki adam bakışlarını birbirlerine kilitlediklerinde genç yüzdeki kırmızılığa yayılan azmi. Shea bir an odanın öte tarafındaki büyük, kara hayalet karşısında huşu içinde duraksadı. Açıklanamaz bir biçimde kendini kapana kısıtılmış hissetti, ama ani bir kararla kendini toparlayıp ürkütücü figüre doğru yürüdü.

Flick'le babası, bakışları hâlâ uzun yabancıda olan Shea'nın yaklaşmasını izlediler, sonra birden sanki onun kim olduğunu anlamış gibi ayağa kalktılar. Onlar birbirlerine bakarken bir süreliğine tuhaf bir sessizlik oldu, sonra Ohmsfordlar içsel bir gerginliği dışavuran sözcüklerin karmaşasında birbirlerini selamlamaya başladılar. Shea, Flick'e gülümsüyordu, ama bakışlarını önündeki heybetli figürden ayıramıyordu. Shea kardeşinden biraz daha kısaydı, bu yüzden yabancıнын gölgesinde

Flick'ten daha fazla kalıyordu, gene de adama bakarken ondan daha az gergindi. Curzad Ohmsford onunla ayak işleri hakkında konuşuyordu, böylece dikkati bir anlığına babasının ısrarcı sorularına cevap verirken başka yöne kaymıştı. Birkaç giriş sözcüğünden sonra Shea yeniden Vadi'nin yabancısına döndü.

"Tanıştığımızı sanmıyorum; gene de beni bir yerlerden tanıyormuş gibisin, bende de seni tanıyormuşum gibi garip bir his var içimde."

Yukarısındaki esmer yüz, o tanıdık alaycı sırıtış çabucak geçerken başını salladı.

"Belki de beni tanıman gerekirdi, gene de hatırlamaman şaşırtıcı değil. Ama ben senin kim olduğunu biliyorum; aslında seni çok iyi tanıyorum."

Shea bu yanıt karşısında hayretler içinde kaldı ve cevap veremedi yabancıya bakakaldı. Diğeri, gözlerini, devam etmesini bekleyen üçü üzerinde ağır ağır gezdirerek zayıf elini kaldırıp çenesine götürdü ve küçük kara sakalı sıvazladı. Yabancı cübbesinin başlığını geri itip, kalın kaşların altındaki gölgelerde hâlâ dar deliklermiş gibi duran derin gözlerini gölgeleyen, omuz hizasında kesilmiş uzun siyah saçlarla çevrili esmer yüzünü açığa çıkardığında, Flick'in açık ağzı, Ohmsfordların kafasındaki soruyu ifade ediyordu.

"Benim adım Allanon," dedi sessizce.

Üç dinleyici suskun bir hayretle bakarken uzun bir sessizlik anı oldu. Allanon -dört kıtanın esrarengiz gezgini, ırk tarihçisi, filozof, öğretmen ve bazılarınca gizemli sanatların uygulayıcısı. Allanon, Anar'ın en karanlık sığınaklarından Charnal Dağları'nın ürkütücü tepelerine kadar her yerde bulunmuş bir adam. Onun adı en tecrit edilmiş Güneykarası toplumlarınca bile bilinen addı. Şimdi umulmadık bir şekilde, içlerinden hiçbiri tüm yaşamı boyunca birkaç defadan fazla vadilerinden dışarı çıkmamış Ohmsfordların karşısında duruyordu.

Allanon ilk kez samimiyetle gülümsedi, ama içten içe onlara acıyordu. Yıllardır bildikleri sakin yaşamları son bulmuştu ve bir açıdan bunun sorumlusu kendisiydi.

"Seni buraya getiren şey nedir?" diye sordu Shea sonunda

Uzun adam, ona sert sert baktı ve hepsini şaşkınlığa düşüren bir şekilde kıkırdadı.

"Sen, Shea," diye mırıldandı. "Seni aramak için geldim."

II

Shea ertesi sabah erkenden uyanmış, sıcak yatağından kalkıp sabah havasının nemli soğukunda aceleyle giyinmişti. Vaktin çok erken olduğunu ve handaki başka hiç kimsenin, ne ailesinin ne de ziyaretçilerin henüz kalkmamış olduğunu fark etti. Ana bölümdeki büyük lobinin arka tarafındaki odasından sessizce çıkıp taş şöminede ateş yaktığında uzun bina sessizdi. Parmaklan soğuktan neredeyse hissizleşmişti. Vadi, yılın en sıcak mevsiminde bile güneş tepelerin kenarlarına ulaşana kadar daima böylesine soğuk olurdu. Gölgeli Vadi yalnız insan gözünden değil kuzeyden gelen olumsuz hava koşullarının gazabından da korunuyordu. Gene de kışın ve baharın şiddetli fırtınaları vadinin ve Gölgeli Vale'nin üzerinden geçmesine rağmen, sabahın acı soğuğu bütün yıl yüksek tepelere yerleşir ve öğlen güneşinin sıcaklığı aşağı süzülüp soğuğu kovana kadar etkisini sürdürürdü.

Shea uzun, düz arkalıklı sandalyelerden birine oturmuş, bir önceki gece olanları zihninde tartarken, ateş çatırdıyordu. Isınmak için ellerini birleştirip arkasına yaslandı ve tahta sandalyeye iyice gömüldü. Allanon onu nereden tanıyor olabilirdi ki? Vadi'den dışarıya nadiren seyahat ederdi ve bu nadir yolculuklarından birinde adamı görmüş olsaydı mutlaka hatırlardı. Allanon bu yegâne açıklamadan sonra konu üzerinde daha fazla şey söylemeyi reddetmişti. Daha sonraki konuşma için ertesi sabaha kadar beklenmesi gerektiğini söyleyip sessizlik içinde yemeğini yemişti ve böylece bir kez daha Shea gece hana girdiğinde onu gördüğü zamanki gibi ürkütücü bir figüre dönüşmüştü. Yemeğini bitirmiş, uyumak için kendisine odasının gösterilmesini istemiş ve yanlarından ayrılmıştı. Ne Shea ne de Flick ağzından Gölgeli Vadi'de yolculuğu ve Shea'yla ilgisi hakkında tek bir kelime alabilmişlerdi. İki kardeş o gece daha sonra baş başa kaldıklarında konuşmuşlar ve Flick, ona Allanon'la karşılaşmasını ve korkunç gölgeyle ilgili olayı anlatmıştı.

Shea'nın düşünceleri kafasındaki ilk soruya sürüklenmişti -Allanon onu nereden tanıyordu? Zihninden hayatındaki olayları geçirdi. Yaşamının ilk yıllarına ait anılar çok belirsizdi. Nerede doğduğunu bilmiyordu, ama Ohmsfordlar onu evlat edindikten bir süre sonra Batıkarası'ndaki küçük bir toplulukta dünyaya geldiğini anlatmışlardı. Babası, daha o yeterince dayanıklı bir izlenim oluşturabilecek kadar büyümeden ölmüştü, böylece onun hakkında hemen hemen hiçbir şey hatırlamıyordu. Ona bir süre annesi bakmıştı. O yıllara ait parçalan, Elf çocuklarla oynadığını, büyük ağaçları ve koyu yeşil ıssızlığı hatırlıyordu. Annesi birdenbire hastalanıp kendi halkının bulunduğu Gölgeli Vadi köyüne dönmeye kara verdiğinde beş yaşındaydı. Öleceğini anlamış olmalıydı, ama asıl düşündüğü oğluydu. Güney yolculuğu onun sonunu hazırlamıştı ve vadiye ulaşmalarından kısa süre sonra ölmüştü.

Uzaktan kuzenleri olan Ohmsfordlardan başka annesinin evlenirken geride bıraktığı akrabalarının hepsi yok olmuştu. Curzad Ohmsford kansını bütün bunlardan bir yıl önce kaybetmişti ve bir yandan Flick'i yetiştirirken diğer yandan hanı işletiyordu. Shea da aileden biri olmuştu. İki oğlan kardeş gibi büyümüşler, her ikisi de Ohmsford adını taşımışlardı. Shea'ya hiçbir zaman gerçek ismi söylenmemişti, kendisi de sormamıştı bunu. Ohmsfordlar onun için birşeyler ifade eden yegâne aileydi ve onu kendilerinden biriymiş gibi kabul etmişlerdi. Üvey evlat olmanın zaman zaman onu rahatsız ettiği olmuştu, ama Flick ona azimle iki soyun onda iki güdünün ve karakterin gelişmesini sağlayacak önemli bir avantaj olduğunda ısrar etmişti.

Gene de Allanon'la karşılaştığını hiç hatırlamıyordu. Sanki bu olay gerçekte hiç meydana gelmemiş

gibi idi. Belki de gelmemişti. Sandalyede kımlıdanıp boş gözlerle ateşe baktı. Bu korkunç gezginde onu rahatsız eden birşeyler vardı. Bu belki de onun hayal gücünün ürünüydü, ama adamın bir şekilde düşüncelerini okuyabildiği, her istediğinde ta içini görebildiği hissini üzerinden atamıyordu. Bu saçma geliyordu, ama bu düşünce hanın lobisinde karşılaştıklarından beri Vadili'nin kafasından çıkmıyordu. Flick de bu konuda birşeyler söylemişti. Üstelik daha da ileri gidip, uyudukları odanın karanlığında kulak misafiri olunmasından korkarak kardeşine fısıltıyla Allanon'un tehlikeli olduğunu hissettiğini söylemişti.

Shea gerinip derin derin içini çekti. Artık dışarıda hava ağarmaya başlamıştı. Ateşe odun eklemek için kalktı ve dışardan babasının genel konular hakkındaki homurdanmalarını duydu. Shea uysalca iç çekip düşüncelerini bir kenara bıraktı ve sabah hazırlıklarına yardım etmek için mutfağa gitti.

Shea, bütün sabahı odasında geçirmiş olan Allanon'u öğleden biraz önce gördü. Hanın bir köşesini dönüp birdenbire beliriverdiğinde Shea binanın arkasındaki büyük bir ağaç gölgesinde oturmuş, dalgın dalgın kendisi için hazırladığı öğlen yemeğini yiyordu. Babası içerideydi, Flick ise bir iş için dışarıdaydı. Önceki gecenin esmer yabancısı öğle güneşinde artık pek ürkütücü görünmüyorduysa da; siyah yerine açık gri bir cübbe giymiş olmasına rağmen, hâlâ muazzam uzunlukta gölgeli bir figürdü. Shea'ya doğru yürürken kırışık yüzü önündeki yola doğru hafifçe eğilmişti. Vadili'nin yanına, otların üzerine oturdu, bakışları dalgın dalgın, köyün ağaçlarının üzerinden görünen doğudaki tepelerde geziniyordu. Her iki adam da, Shea daha fazla dayanamayınca ya kadar sessiz kaldılar.

"Vadiye neden geldin, Allanon? Beni niçin arıyordun?"

Esmer yüz ona döndü, yüzündeki kırışıklıklarda hafif bir gülümseme oynadı.

"Bu soru, genç dostum, senin istediğin kadar kolay cevaplanamayacak bir soru. Belki de seni yanıtlamanın en iyi yolu önce sana soru sormaktır. Kuzeykara tarihi hakkında bir şey okumuş muydun hiç?"

Durakladı.

"Kafatası Krallığı'nın biliyor musun?"

Shea^bu ismin telaffuz edilmesinden ötürü gerginleşti. Bu öyle bir isimdi ki, gerçek ya da hayali yaşamdaki tüm korkunç şeylerin eşanlamlısıydı; öyle bir isimdi ki bu, yaramazlık yapmış küçük çocukları korkutmak ya da akşam ateşi sönmeye yüz tuttuğu anda yetişkin erkeklerin omurgalarını ürpertmek için anlatılan hikâyelerde söylenirdi. Hayaletleri ve cinleri, doğunun sinsi orman Gnomları ve uzak kuzeydeki büyük Kaya Trolleri'ni hatırlatan bir isimdi bu. Shea önündeki haşın yüze bakıp yavaşça başını salladı. Allanon devam etmeden önce bir kez daha durakladı.

"Ben bir tarihçiyim, Shea, diğer şeylerin yanında -belki de bugün yaşayan en çok seyahat etmiş tarihçi, çünkü beş yüz yılı aşkın süredir benim dışımda pek az insan Kuzeykarası'nda girmiştir. İnsanoğlunun soyu hakkında artık kimsenin şüphe duymayacağı kadar çok şey biliyorum. Geçmiş bulanık bir anıya dönüştü; belki iyi de oldu, zira İnsanoğlu'nun tarihi son iki bin yılda pek görkemli olmadı. İnsanlar bugün tarihlerini unuttular; şu an hakkında çok az şey biliyorlar ve gelecek hakkındaysa daha da az. İnsan ırkı Güneykarası'nda sıkışıp kaldı. Kuzeykarası ve oradaki insanlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorlar, Doğukarası ve Batıkarası hakkında da çok az şey biliyorlar. İnsanların böyle uzağı göremez olmaları ne fena, oysa onlar tüm türler arasında en

öngörölü olanlarıydı bir zamanlar. Ama şimdi diğer ırklardan ayrı yaşamaktan, dünyanın geri kalanının problemlerinden uzak olmaktan memnuniyet duyuyorlar. Memnunlar, anlıyor musun, çünkü bu problemler onlara dokunmuyor ve çünkü geçmişlerinin korkusu onları geleceğe bakmaktan alıkoyuyor."

Shea bu kapsamlı suçlamalardan ötürü öfkelenmişti. Cevabı sert oldu.

"Yalnız kalmak istemek korkunç bir şeymiş gibi söylüyorsun. Tarihi yeterince biliyorum -yo, hayır, yaşamı yeterince biliyorum- İnsanoğlu'nun hayatta kalmak için tek umudunun ırklardan uzak olmak, iki bin yılda kaybettiği her şeyi yeniden inşa etmek olduğunu anlayacak kadar. Sonra belki de bunları ikinci kez kaybetmeyecek kadar akıllanacaktır. Büyük Savaşlar'da başkalarının ilişkilerine müdahale etmekte ısrarcı tutumundan ve tecrit politikasını reddetme aymazlığından ötürü neredeyse tamamen yok olacaktı."

Allanon'un esmer yüzü gerildi.

"O savaşların korkunç sonuçlarını -İnsanoğlu'nun dikkatsizlik ve bariz bir öngörüsüzlükle başlarına açtıkları gücün ve açgözlülüğün felaketlerini-gayet iyi biliyorum. Bu uzun zaman önceydi -ve ne değişti ki? İnsanoğlu'nun yeniden başlayabileceğini düşünüyorsun, değil mi, Shea? Pekâlâ, bazı şeylerin hiç de değişmediğini, kendini neredeyse tamamen yok etmiş bir ırk için bile gücün tehlikelerinin hâlâ var olduğunu öğrenmek seni şaşırtabilir. Geçmişin Büyük Savaşlar'ı -ırkların savaşları, politika ve milliyetçilik savaşları ve son olarak salt enerji ve nihai güç uğruna yapılan savaşlar-bitmiş olabilir. Ama bugün başka tehlikelerle karşı karşıyayız ve bunlar ırkların varlığı için geçmiştekilerden daha büyük birer tehdit teşkil ediyor. Eğer dünyanın geri kalanı yanından sürüklenip geçerken İnsanoğlu'nun yeni bir yaşam kurabileceğine inanıyorsan, tarih hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir!"

Birdenbire durdu, sert yüzü öfkeyle buruştu. Shea kendini küçük ve korkmuş hissetmesine rağmen, ona kafa tutarak dik dik baktı.

"Bu kadarı yeter," diye yeniden başladı Allanon. Güçlü eli Shea'nın omzunu dostça kavrarken yüzü yumuşamıştı. "Geçmiş geride kaldı, artık geleceğimizle ilgilenmeliyiz. Bana Kuzeykarası tarihi ve Kafatası Krallığı efsanesi konusunda hafızanı tazelemem için izin ver. Bildiğin gibi, Büyük Savaşlar, İnsanoğlu'nun tek egemen ırk olduğu çağın sonunu getirdi. İnsanlık neredeyse tamamen yok oldu, hatta bildiği tüm coğrafya bile bütünüyle değişip yeniden şekillendi. İnsan ırkının üyeleri hayatta kalmak için güneye kaçarken ülkeler, uluslar ve hükümetler tümenden yok oldu. Bu, İnsanoğlu'nun bir kez daha kendini, yemek için avladığı hayvanların düzeyinin üstüne çıkarıp, ileri bir medeniyet kurmasından yaklaşık bin yıl önceydi. Evet, ilkeldi, ama devlete benzer bir düzen vardı. Sonra İnsanoğlu dünyada yaşayan kendinden başka ırklar -Büyük Savaşlar'dan sonra hayatta kalmış ve kendi ırklarını geliştirmiş yaratıklar-olduğunu keşfetti. Dağlarda güçlü ve vahşi, ama hallerinden hoşnut devler olan Troller; tepelerde ve ormanlarda bizim şimdi Gnomlar dediğimiz küçük, cüce yaratıklar vardı. Büyük Savaşlar'ı izleyen yıllarda toprak yüzünden Gnomlarla birçok savaş yapıldı. Bu savaşlar her iki ırka da zarar verdi. Ama sağ kalmak için savaştılar ve hayatı için savaşan hiçbir yaratığın kafasında mantığa yer yoktur.

"İnsanoğlu ayrıca başka bir ırkı -Büyük Savaşlar'ın etkilerini atlatmak için yeraltına kaçan insanları- keşfetti. Yerkabuğunun altındaki büyük mağaralarda güneş ışığından uzakta yaşadıkları yıllar bunların

görünüşünü değiştirmişti. Boylan kısalmış, bodurlaşmışlardı, kollan ve göğüsleri güçlenmişti, yerin altında sürünerek tırmanmaktan bacakları gelişmiş ve kalınlaşmıştı. Güneş ışığında çok az görebilmelerine rağmen, karanlıkta görme yetileri diğer yaratıklara kıyasla üstünleşmişti. Sonunda yerüstüne yeniden çıkana kadar yüzyıllar boyunca yeraltında yaşadılar. Başlarda gözleri sorun çıkardı, ama evlerini Doğukarası'nın en karanlık ormanlarına yaptılar. Sonradan İnsanlık diline döndülerse de, kendi dillerini geliştirdiler. İnsanoğlu ilk kez bu kayıp ırkın kalıntılarını bulduğunda eski günlerin hikâyelerindeki bir ırkın adı olan Cüceler olarak isimlendirdiler onları."

Sesi alçaldı ve tepelerin güneş ışığında parlayan yeşilliğine dalmış halde bir süre sustu. Shea tarihçinin anlattıklarını düşünüyordu. Hayatında hiç Trol görmemişti, ancak bir iki Gnom ve Cüce görmüştü, ama onları da doğru düzgün hatırlamıyordu.

"Peki ya Elfler?" diye sordu sonunda.

Allanon düşünceli düşünceli geriye baktı ve başını biraz eğdi.

"Ah, evet, onları unutmamıştım. Olağanüstü bir ırktır, Elfler. Kimse tam olarak anlayamamışsa da, belki de toplumlar arasında en büyüğüdür. Ama Elflerin hikâyesi başka bir zamana kadar beklesin; tarihin bu döneminde başka ırklar nadiren onlarla karşılaştıysa da, Doğukarası'ndaki büyük ormanda olduklarını söylemek yeter herhalde.

"Şimdi Kuzeykarası tarihi hakkında ne bildiğini göreceğiz, genç dostum. Bugün, orası Trollerden başka hiçbir ırkın yaşamadığı, herhangi bir ırktan kişinin bırak yerleşmeyi, oradan geçmeyi bile istemediği, verimsiz ve ürkütücü bir yer. Troller, elbette, orada yaşamak için ürediler. Bugün, İnsanoğlu Güneykarası'nın ılıman ikliminde ve yeşil alanlarda rahat içinde yaşıyorlar. Bir zamanlar Kuzeykarası'nda yalnız dağlardaki Trollerin değil, diğer türlerin de, ovalardaki ve ormanlardaki İnsanların, Cüceler ve Gnomların da yerleşmiş olduğunu unuttular. Bu, tüm ırkların yeniden yeni fikirlerle yeni bir medeniyet, yeni yasalar ve yeni kültürler oluşturmaya başladıkları zamandı. Umut verici bir gelecek vardı önlerinde. Ama bugün İnsanoğlu böyle zamanların var olduğunu unuttu - kendilerini yenen ve onurlarını zedeleyen ırklardan ayrı yaşamaya çalışan yenik bir ırktan öte bir şey olduğunu unuttu. O zamanlar ülkeler arasında bir ayrım yoktu. Her bir ırka dünyayı kurmaları için ikinci bir şans veriliyordu, yeniden doğmuş bir dünyaydı bu. Tabii ki, bu fırsatın kıymetini bilmediler. Kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyleri zaptetmekle ve kendi özel küçük dünyalarını kurmakla fazlasıyla meşguldüler. Her ırk bunun kendilerine ileriki yıllarda egemen güç olsunlar diye kader tarafından bahsedildiğinden emindi. Bayat, kokuşmuş bir peyniri koruyan öfkeli fareler gibi toplanmışlardı. Ve İnsanlık, ah, evet, tüm şanıyla, diğerleri gibi o da, yerlerde sürünüp bu fırsatı değerlendirmeye çalıştı. Bunu biliyor muydun, Shea?"

Vadili duyduklarının doğru olabileceğine inanamadan yavaşça başım iki yana salladı. Ona Büyük Savaşlar'dan beri İnsanlık'ı zulmedildiği, diğer ırkların vahşiliği karşısında, itibarını ve onurunu yaşatmak ve az miktardaki toprağını korumak için savaştığı anlatılmıştı. İnsanlar savaşta zalim olan taraf değil, mazlum olan taraftı. Allanon haşın bir edayla gülümsedi, dudakları sözlerinin onda yarattığı etkiyi gördüğünde alaycı bir doyumla kıvrılmıştı.

"Anladığım kadarıyla olayların bu şekilde olduğunu bilmiyordun. Sorun değil -bu senin için sakladığım sürprizlerin en önemsiziydi. İnsanoğlu hiçbir zaman sandığı kadar büyük bir toplum olmadı. O günlerde diğerlerinden daha onurlu, yeniden yapılanmada daha kararlı ve daha üstün bir

medeniyet olmasına rağmen, İnsanoglu da diğerleri gibi savaştı." Sözcüğü söylerken gizlemediği bir alay ile bağlayarak manalı manalı çarpılmıştı. "Fakat tüm bu yorumların sana kısaca açıklayacağım asıl konumuzla ilgisi yok.

"İrkların birbirlerini keşfetmeleri ve baskın olmak için mücadele etmeleriyle Druid Konseyi'nin aşağı Kuzeykarası'nda Paranor okulunu açması hemen hemen aynı zamana, rastlar. Tarih, Druidlerin kökeni ve amaçları konusunda belirsizdir, ama bunların tüm ırklara mensup adamlardan oluşan, eski dünyanın kayıp bilimlerinde uzman, son derece bilgili bir grup olduklarına inanılır. Filozof ve öngörülü kişilerdi, aynı zamanda sanat ve bilim öğrencileriydiler, ama daha da ötesi ırkların öğretmenleriydiler. Gücü veren kişilerdi -yaşam konusundaki yeni bilgilerin gücünü. Liderleri benim gibi bir tarihçi ve filozof olan, barış ve düzeni sağlamak amacıyla bir konsey oluşturmak için yaşayan en büyük adamları bir araya getiren, Galaphile adında biriydi. Irklar üzerinde egemen olmak için bilgilerine, insanların güvenini kazanmaktaki yeteneklerine güveniyordu.

"Druidler bu yıllarda etkili bir güçtü ve Galaphile'in planı beklendiği gibi işliyordu. Fakat zamanla Konsey üyelerinden bazılarının, su yüzünde olmayan ama bazı olağanüstü, dâhi beyinlerde kuvvetlenen, diğerlerininkini geride bırakan güçleri olduğu ortaya çıktı. Bu güçleri sana anlatmak elimizdeki süreden daha fazlasını gerektiriyor. Bizim amacımız için önemli olan şu ki, Konsey'dekilerin arasından en büyük zihinlere sahip olanlardan bazdan kaderlerinde ırkları şekillendirmek olduğuna inandılar. Sonunda, bunlar Konsey'den ayrılıp kendi gruplarını kurdular ve bir süre için ortadan kaybolup unutuldular.

"Yaklaşık yüz elli yıl sonra, İnsan ırkı içinde, tarihçilerin verdikleri isimle Irkların Birinci Savaşı olacak kadar genişleyen bir iç savaş patlak verdi. Bunun sebebi o zaman bile kesin olarak bilinmiyordu, şimdiyse tamamen unutuldu. Basitçe ifade etmek gerekirse, İnsan ırkının küçük bir kesimi Konsey'in öğretilerine karşı ayaklanıp son derece güçlü ve iyi eğitilmiş bir ordu oluşturdu. İlan edilen başkaldırı amacı, ırkın gelişmesi ve halk olarak onurunun iyileştirilmesi uğruna İnsanlık'ı merkezi bir yönetime tabi kılmaktı. Sonuç olarak, hemen hemen bütün bir ırk bu yeni hedefi desteklemişti. Böylece görünürde bu yeni amaca ulaşmak için diğer ırklarla savaş başladı. Savaşın arkasındaki asıl kişi -'Efendi' anlamında arkaik bir Gnom terimi olan-Brona idi. Onun ilk Konsey'den ayrılıp Kuzeykarası'nda ortadan yok olan Druidlerin lideri olduğu söylenir. Görüldüğünü ya da onunla konuşulduğunu rapor eden hiçbir güvenilir kaynak yoktu, sonunda da Brona'nın yalnızca bir isim, hayali bir karakter olduğu sonucuna varıldı. İsyan, tabii eğer ona böyle diyebilirsek, sonunda Druidlerle müttefik ırkların birleşik güçleri tarafından bastırıldı. Bunu biliyor muydun, Shea?"

Vadili başıyla onaylayıp hafifçe gülümsedi.

"Druid Konseyi'ni, amaçlarını ve yaptığı işleri duymuştum -Konsey uzun süre önce yok olduğundan hepsi kadim tarih oldu. Irkların Birinci Savaşı'nı da duymuştum, ama senin anlattığın şekilde değil. Bana anlatılan şeklini önyargılı bulurdun sanırım. Savaş insanlık için acı bir ders olmuş."

Allanon sabırla bekledi ve Shea geçmiş hakkındaki kendi bilgilerini gözden geçirirken konuşmadı.

"Savaşın sonra bizim ırkımızdan sağ kalanların güneye kaçtığını ve o zamandan beri orada kalıp, yıkmaktan çok yeniden kurmaya çalışarak, kaybettikleri evlerini ve kentlerini yeniden yaptıklarını biliyorum. Sen bunun korkudan doğan tecrit olduğunu düşünüyor gibisin. Ama ben bunun o zaman da şimdi de yaşamının en doğru yolu olduğunu düşünüyorum. Merkezi yönetimler her zaman insanlık

için en büyük tehlike olmuştur. Artık bunlar yok -küçük toplumlar halinde yaşamak yaşamın yeni kuralı. Bazı şeylerin üzerine gidilmemesi daha iyidir."

Uzun boylu adamın derin, neşesiz bir kıkırtıyla gülüşü Shea'nın kendini birden aptal gibi hissetmesine neden oldu.

"Söylediklerin doğru da olsa çok az şey biliyorsun. Herkesçe bilinen gerçekler, genç dostum, geriye bakmaktan kaynaklanan lüzumsuz şeyleridir. Şu anda seninle bırak politik eylemciliği, toplumsal reformların iyi yanlarını bile tartışmak niyetinde değilim. Bunlar başka bir zamana, dek beklemek zorunda. Brona denen yaratık hakkında bildiklerini anlat bana. Belki de... hayır, bekle biraz. Biri geliyor."

Kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki, hanın köşesinden Flick'in tıknaz vücudu belirdi. Vadili, Allanon'u görünce aniden durdu ve Shea elini sallayana kadar da kımıldamadı. Yavaşça yaklaştı, kendisine ağzının köşelerindeki o bildik esrarlı kıvrımla hafifçe gülümseyen esmer yüze bakıp, durdu.

"Nereye gittiğini merak etmiştim," diye başladı Flick kardeşine dönerek, "niyetim konuşmanızı bölmek değildi..."

"Hiçbir şeyi bölmüyorsun," diye karşılık verdi Shea. Ama Allanon onunla aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu.

"Bu konuşma yalnız senin duyman içindi," diye çıkıştı sertçe. "Şayet kardeşin kalmayı isterse, gelecek günlerde kaderi konusunda bir karara varmak zorunda kalacaktır. Konuşmamızın geri kalanını duymamasını, hatta konuştuğumuzu bile unutmasını ısrarla öneririm. Ama gene de bu onun kendi bileceği iş."

İki kardeş uzun adamın ciddi olduğuna inanmazcasına birbirlerine baktılar. Ama sert yüzünde şaka yaptığına dair en ufak bir iz yoktu. Bir an için ikisi de birşeyler söylemeye gönülsüz olarak sustular. Sonunda Flick konuştu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, ama Shea ile ben kardeşiz ve birimizin başına bir şey gelecekse bu ikimizin başına da gelmeli. Eğer başı dertteyse bunu onunla paylaşmalıyım -bu benim kendi kararım, kararımdan da eminim."

Shea, ona hayretle baktı. Tüm yaşamı boyunca Flick'in herhangi bir konuda bu kadar kesin konuştuğunu duymamıştı. Kardeşiyle gurur duyuyordu ve ona minnetle gülümsedi. Flick de ona çabucak göz kırpıp Allanon'a bakmaksızın oturdu. Uzun yolcu zayıf elini kaldırıp küçük siyah sakalını ovuşturup beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

"Seçim gerçekten de senin ve sözlerinle onun kardeşi olduğunu kanıtladın. Ama farkı yaratan eylemlerdir. Gelecek günlerde seçiminden ötürü pişmanlık duyabilirsin..."

Shea'ya dönmeden önce uzun bir an boyunca Flick'in eğik başını incelerken sesi düşüncelerinde kaybolup gitti.

"Pekâlâ, hikâyeme kardeşin için baştan başlayamam. Elinden geldiğince takip etmeye çalışmak zorunda. Şimdi bana Brona hakkında bildiklerini anlat."

Shea bir süre sessizce düşünüp omuz silkti.

"Onun hakkında pek fazla şey bilmiyorum. O bir efsane, senin de dediğin gibi, Irkların Birinci Savaşı'ndaki isyanın hayali lideri. Konseyden ayrılan ve yandaşlarının fikirlerini yönetmek için kötü güçlerini kullanan bir Druid olduğu düşünülüyor. Tarihsel olarak, hiçbir zaman görülmedi, asla yakalanamadı, ya da son savaşta öldürülmedi. Asla var olmadı."

"Eminim ki, tarihsel olarak doğru," diye mırıldandı Allanon. "Irkların İkinci Savaşı'yla ilişkisi hakkında ne biliyorsun?"

Shea bu soru karşısında kısaca gülümsedi.

"Evet, efsaneye göre bu savaşın ardındaki asıl güç gene oydu, ama bu da başka bir efsaneye dönüştü. Onun, birinci savaşta İnsanlık'ın ordularını örgütleyen yaratıkla aynı olduğu düşünülüyor, ama bu defa ona, Karabüyücü Lord -Druid Bremen'in kötücül faydası- diyorlardı. Sanırım ikinci savaşta Bremen tarafından öldürülmüştü. Fakat bütün bunlar hayali şeyler."

Flick onunla aynı fikirde olduğunu belirtmek için başıyla onayladı, ama Allanon bir şey söylemedi. Shea konudan açıktan açığa zevk alarak doğrulanmayı bekliyordu.

"Bütün bu konuşmalarla nereye varacağız ki?" diye sordu bir süre sonra.

Allanon tek kaşını hayretle kaldırarak sert sert baktı ona.

"Çok sabırsızsın, Shea. Yine de tüm bu süre içinde bin yılın tarihi hakkında konuştuk. Şayet bir süre daha sabredebilir-sen, seni temin ederim ki, sorunun cevabını alacaksın."

Shea paylanmaktan ötürü küçük düştüğünü hissederek kafasını salladı. Kırıcı olan sözler değil, Allanon'un onları alaycı bir gülümseme ve gizlemediği bir kinaye ile söyleyiş tarzıydı. Vadili gene de soğukkanlılığını çabucak yeniden kazanıp, omuz silkerek, tarihçinin kendi hızında devam etmesine razı olduğunu belirtti.

"Pekâlâ," diye anladığını belli etti beriki. "Konuşmamızı hemen tamamlamaya çalışacağım. Bu noktaya kadar konuştuklarımız sana şimdi anlatacaklarımın arka planı -buraya seni bulmaya gelişimin-nedeniydi. Sana İnsanlığın yeni tarihindeki en son savaş olan beş yüz yıldan daha kısa bir süre önce Kuzeykarası'nda yapılan Irkların İkinci Savaşı'ndaki olayları hatırlatacağım. İnsanlık bu savaşta yer almamıştı; İnsanoğlu ilk savaştan yenik ayrılmış, tamamen yok olma tehdidi karşısında ayakta kalmak için çabalayan küçücük bir toplum halinde Güneykarası'nın derinliklerinde yaşayan bir ırktı. Bu büyük ırkların savaşıydı. Elf halkı ve Cüceler vahşi Kaya Trolleri'yle cüce Gnomları güçlerine karşı savaşıyorlardı.

"Irkların Birinci Savaşı bittiğinde, bilinen dünya dört ayn karaya bölündü ve ırklar uzunca bir süre barış içinde yaşadılar. Bu süreç içinde, yardımına olan ihtiyaç sona erince Druid Konseyi'nin gücü ve etkisi büyük oranda azaldı. Druidlerin ırklara karşı dikkatinin de tavsadığını ve sonraki yıllarda yeni üyelerin Konsey'in amaçlarını dikkate almayıp, halkın sorunlarından çok kişisel kaygılarıyla ilgilendiklerini, bu arada bilim ve derin düşünceyle dolu bir yaşam sürdüklerini de eklemek gerek. Elfler en güçlü ırktı, ama kendilerini tecrit olmaktan hoşnut oldukları doğudaki yurtlarına kapatmışlardı. Bu onların pişmanlık duyacakları bir hata oldu. Diğer halklar dağılıp başta Doğukarası'nda daha küçük birleşik toplumlar geliştirirken, bazı gruplar da Batıkarası'yla Kuzeykarası'nın sınır bölgelerine yerleştiler.

"İrkların İkinci Savaşı, Trollerin dev ordusu Charnal Dağları'ndan inip Paranor'daki Druid Kalesi'nin de bulunduğu Kuzeykarası'nı ele geçirdiklerinde başladı. Druidler, kim olduğu bilinmeyen bir düşman kumandanının vaat ve teklifleriyle baştan çıkarılmış kendi halklarından kişiler tarafından ihanete uğratılmıştı. Kaçanlar veya orada olmayan birkaç tanesi dışında geriye kalan tüm Druidler esir alınmış ve İçkale'nin zindanlarına atılmıştı. Onları bir daha kimse görmemişti. Kardeşlerinin akıbetinden kurtulanlar dört karaya dağılıp saklandılar. Hemen ardından Trol ordusu tüm direnişi olabildiğince çabuk kırmak amacıyla Doğukarası'ndaki Cücelerin üzerine yürüdü. Ama Cüceler istedikleri kadar uzun bir süre kalabileceklerini gayet iyi bildikleri Anar'ın büyük ormanlarının derinliklerinde toplanmış ve istila güçlerine katılmış Gnom kabilelerince sağlanan yardıma rağmen, Trol ordularının üstünlüğüne karşı burada güvenliklerini sağlamışlardı. Gerçek düşmanın hain Druid, Brona olduğunu keşfeden Cüce Kralı Raybur, bunu kendi halkının tarihine kaydetmişti."

"Cücelerin Kralı nasıl oluyor da buna inanıyordu?" diye araya girdi çabucak Shea. "Eğer bu doğru olsaydı, Karabüyücü Lord'un beş yüz yaşını aşkın olması gerekirdi! Her nasılsa, bence bazı tutkulu gizemciler eski, modası geçmiş mitleri diriltmek, belki de saraydaki mevkilerini sağlamlaştırmak ya da bunun gibi bir şey için krala bu fikri önermiştir"

"Bu da bir olasılık," diye itirafta bulundu Allanon. "Fakat hikâyeye devam etmeme izin ver. Savaşarak geçen uzun aylarından sonra, Trolller belli ki Cücelerin yenildiğine inanmaya başlamış ve savaş lejyonlarını doğuya çevirip güçlü Elf Krallığı'na yürümüşlerdi. Fakat Trollerin Cücelerle savaşları sırasında, Paranor'dan kaçan Druidler, Konsey'in yaşlı ve saygıdeğer kişilerinden biri olan ünlü gizemci Bremen tarafından bir araya toplanmışlardı. Bremen halkı bu yeni tehdide karşı ve Kuzeykaralıların kesin bir akınına hazırlıklı olmaları konusunda uyarmak için onları Doğukarası'ndaki Elf Krallığı'na götürdü. O yıllarda Elflerin kralı Elf krallarının belki Eventine'den sonra en büyüğü olan Jerle Shannara idi. Bremen, topraklarına yapılacak olası bir saldırıya karşı Kralı uyarmıştı. Elf hükümdarı da ilerlemekte olan Trol kalabalığı daha sınırlarına ulaşmadan, derhal bir ordu hazırlattı. Savaş sırasında ne olduğunu bilecek kadar tarih bildiğinden eminim, Shea, ama şimdi anlatacaklarımın ayrıntılarına dikkat etmeni istiyorum."

Hem Shea hem de heyecan içindeki Flick başlarını sallıyorlardı.

"Druid Bremen, Jerle Shannara'ya Trollere karşı savaşı için bir kılıç vermişti. O kılıca sahip olan kişi yenilmezdi -hatta Karabüyücü Lord'un dehşet verici gücüne karşı bile. Trol lejyonları, Elf Krallığı'nın sınır boyundaki Rhenn Vadisi'ne girdiklerinde Elf ordusu tarafından tuzağa düşürülüp saldırıya uğradılar ve iki günlük bir mücadeleden sonra feci şekilde yenildiler. Elfler, Druidler ve Bremen'in verdiği büyük Kılıç'ı taşıyan Jerle Shannara tarafından yönetiliyordu. Hep birlikte Karabüyücü Lord'un yönetimi altındaki ruhlar âleminden yaratıkların güçlerinin de dahil olduğu söylenen Trol ordularına karşı mücadele ettiler. Ama Elf Krah'nın cesareti ve olağanüstü Kılıç'ın gücü, bu hayalet yaratıkları ezip yok etmişti. Trol ordusundan artakalanlar, Kuzeykarası'nda kaçmak için Streleheim Ovası'nı geçerken, Doğukarası'ndan yaklaşan Cüce ordusuyla kendilerini kovalayan Elf ordusu arasında kıştırıldılar. Burada Trol ordusunun tamamının yok edildiği korkunç bir mücadele oldu. Savaş sırasında Elf Krah'nın yanındayken, Bremen, Karabüyücü Lord'la karşılaşıp gözden kaybolmuştu. Hem Druid'in hem de Karabüyücü'nün savaşta kaybolduğu ve ikisinin de bir daha görülmediği kaydedildi. Hatta cesetleri bile bulunamamıştı.

"Jerle Shannara birkaç yıl sonraki ölümüne değin kendisine verilen ünlü Kılıç'ı taşıdı. Oğlu silahı

Paranor'daki Druid Konseyi'ne verdi. Kılıç burada büyük bir Tre-Kayası bloğuna saplandı ve Druid'in İçkalesi'ndeki bir mahzene yerleştirildi. Eminim ki Kılıç'ın efsanesini, neyi simgelediğini ve ırklar için ne ifade ettiğini biliyordur. Bu büyük kılıç beş yüz yıldır olduğu gibi şimdi de Paranor'da bulunuyor. Öyküm yeterince anlaşılır mıydı, Vadililer?"

Flick hâlâ hikâyenin etkisinde hayretler içinde kafasını salladı. Ama Shea birden dinlediklerinin kendisine yettiğine karar vermişti. Allanon'un anlattığı ırklar tarihinde -eğer çocukluğundan beri kendi halkının öğrettiklerine inanırsa-hiçbir şey doğru değildi. İri yan adam basitçe bunları çağlardır babadan küçük çocuklarına geçen çocukluk fantezileriyle ilişkilendirmişti. Allanon'un itibarını düşünerek onun kaprisine boyun eğmiş, ırklar hakkında gerçekler diye akıllıca olmayan şeyler anlatmasını sabırla dinlemişti. Ama şu kılıç hakkındaki tüm hikâye saçmaydı ve aptal yerine konmak Shea'nın canına yetmişti.

"Bütün bunların Gölge Vadisi'nde gelişle ne ilgisi var?" diye diretti. Baygın bir gülümseyiş, bezginliğini ele vermişti. "Beş yüz yıl önce yapılmış bir savaşı dinledik -bir savaş ki İnsanlığı bile değil, Trolleri, Elfleri, Cüceleri ve kim bilir başka neyi ilgilendiren bir savaşı. Hayaletler de mi var demiştin? Kuşkulu mu görüyorum, özür dilerim, ama tüm bu hikâye bana yenir yutulur cinsten gelmiyor. Jerle Shannara'nın Kılıcı hikâyesi bütün ırklarca bilinir, ama bu sadece bir masal, gerçek değil -bu tarihinde yer almış ırklarda sadakat ve görev bilincini uyandırmak için yaratılmış kahramanlığın yüceltilmesi bir hikâye. Ama Shannara efsanesi, İnsanoğlu sorumluluklarını kabullendikçe yetişkinlerin vazgeçtiği bir çocuk masalıdır. Benim istediğim basit bir soruya basit bir cevapken ne diye bu çocuk masallarını anlatıp vakit harcıyorsun ki? Neden arıyorsun... beni?"

Shea, Allanon'un esmer yüzünün öfkeden gerildiğini ve karardığını, gözlerini gizleyen kovu gölgelerdeki ani parıltının üzerindeki kalın kaşların çatıklığını görünce hemen sustu. Uzun boylu adam içindeki korkunç gazabı kontrol altına almak için çabalıyor gibiydi; adam apaçık bir hışımla ona bakarken Shea bir an yüzünün önünde kenetlenmiş ellerin kendini boğacağını sandı. Flick aceleyle geri çekilirken tökezlemişti, içinde korku kaynıyordu.

"Aptal... seni aptal," dedi dev, kulak tırmalayıcı bir sesle. Öfkesini kontrol altına almıştı. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz siz... çocuklar! İnsan ırkı gerçeğin ne kadarını biliyor -İnsanoğlu ürkmüş fareler gibi Güneykarası'nın en derin bölgelerindeki yürekler acısı sığınaklarda korku içinde saklanmaktan, sürünmekten başka ne yaptı? Bana çocuk masalları anlattığımı söylemeye cüret ediyorsun -burada, bu perişan Vadi'de güven içindeki, savaşı hiç bilmeyen sen! Ben buraya kralların soyunu bulmaya geliyorum ve yalanların ardına saklanan küçük bir oğlan çocuğu buluyorum. Sen çocuktan başka bir şey değilsin!"

Flick, hayretler içinde, Shea'nın uzun boylu adamın önüne atılıp, sıksa yüzü öfkeden kızarmış halde yumruklarını sıkarak gerildiğini gördüğünde, hararetle ayaklarının altındaki yerin dibine geçmeyi ya da belki de sadece yok olmayı diliyordu. Vadili öfkesinden konuşamayacak halde, kendini itham eden kişinin önünde öfke ve aşağılanmışlıktan titreyerek duruyordu. Ama Allanon etkilenmemişti. Derin sesi yeniden duyuldu.

"Dur, Shea. Daha da büyük bir aptallık yapma! Şimdi sana anlatacaklarımı dikkatle dinle. Anlattıklarım çağlar boyunca efsane olarak aktarıldı ve İnsanlık'a bu şekilde anlatıldı. Ama masal devri sona erdi. Sana anlattıklarım efsane değil, gerçek. O kılıç gerçek; bugün Paranor'da bulunuyor. Ama her şeyden önemlisi, Karabüyücü Lord gerçek. Bugün yaşıyor ve Kafatası Krallığı da onun

nüfuz bölgesi!"

Shea birden adamın kasten yalan söylemediğini -bunun bir masal olduğuna inanmadığını- anlayarak irkildi. Rahatlayıp yavaşça oturdu, gözleri hâlâ esmer yüze dikiliydi. Birden tarihçinin sözlerini hatırladı.

"Kral dedin... bir kral arıyorsun...?"

"Shannara'nın Kılıcı efsanesi nedir, Shea? Tre-Kayası'nın üzerine kazınmış olan yazıtta ne yazıyor?"

Shea donakalmıştı; hiçbir efsaneyi hatırlayamıyordu.

"Bilmiyorum... Ne yazdığını unuttum... Gelecek zamanla ilgili birşeyler..."

"Bir oğul!" diye atıldı Flick diğer yandan. "Karabüyücü Lord Kuzeykarası'nda yeniden ortaya çıktığında, Shannara Ailesi'nin oğlu gelecek ve ona karşı savaşmak için Kılıç'ı alacak. Efsane buydu!"

Shea kardeşine göz attı, yazıtta ne yazdığını hatırlamıştı. Sonra yeniden kendisini dikkatle izleyen Allanon'a döndü.

"Bunun benimle ilgisi ne?" diye sordu çabucak. "Ben Shannara Ailesi'nin oğlu değilim ki -ben Elf bile değilim. Ben bir evlatlığım, bir Elf ya da bir kral değil. Eventine, Shannara Ailesi'nin varisidir. Bana kayıp oğul-kayıp varis olduğumu mu söylüyorsun? Buna inanmıyorum!"

Destek bulmak için Flick'e baktı, ama kardeşi kendini tamamen kaybetmiş gibi şaşkınlık içinde Allanon'un yüzüne bakıyordu.

"Sende Elf kanı var, Shea. Sen Curzad Ohmsford'un gerçek oğlu değilsin. Bilmen gereken bu. Ve Eventine doğrudan Shannara'nın soyundan gelmiyor."

"Ben evlatlık olduğumu baştan beri biliyordum," diye kabul etti Vadili, "ama şu kesin ki ben... Flick, anlat ona!"

Ama kardeşi sorusunu yanıtlayamayacak kadar şaşkın bir halde ona bakıyordu. Shea inanmazcasına başını sallayarak birden sustu. Allanon başını salladı.

"Sen Shannara Ailesi'nin oğlusun, ama yarım kan bağı olan bir oğul ve soyun son beş yüz yıl boyunca izlenebilecek doğrudan veraset çizgisinden uzaksın. Senin çocukluğunu, sen Ohmsfordların ailesine verilmeden öncesini biliyorum Shea. Senin baban bir Elfti -çok iyi bir adamdı. Annense İnsan ırkındandı. Her ikisi de öldüklerinde sen çok küçüktün. Seni kendi oğlu olarak yetiştirmesi için Curzad Ohmsford'a verildin. Ama uzak bir oğul da olsan, saf Elf kanından olmasan da, sen Jerle Shannara'nın oğullarından birisin."

Shea, kafası karışmış ve hâlâ kuşkulu bir şekilde, uzun boylu adamın açıklamasını dalgınca başıyla onayladı. Flick kardeşine onu sanki daha önce hiç görmemişçesine bakıyordu.

"Tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Allanon'a heyecanla.

"Size anlattıklarımı, senin nerede yaşadığını ve kim olduğunu henüz bilmemekle beraber, Karanlıklar Lordu da biliyor. Ama özel görevlileri seni er geç bulacaklardır ve seni bulduklarında, öldüreceklerdir."

Shea başını çevirip, Vadi yakınlarında görülen büyük gölge hikâyesini hatırlayarak korkuyla Flick'e baktı. Kardeşi de o müthiş korkuyu anımsayıp ürpermişti.

"Ama neden?" diye sordu Shea çabucak. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

"Bu sorunun cevabını duymadan önce anlaman gereken birçok şey var, Shea," diye yanıtladı Allanon, "ve şimdi sana bütün bunları açıklayacak vaktim yok. Sana Jerle Shannara'nın kanından geldiğini, Elf soyundan olduğunu ve Ohmsfordların seni yalnızca yetiştiren aile olduğunu söylediğimde bana inan. Shannara Ailesi'nin tek oğlu değilsin, ama bugün hayatta olan tek oğul sensin. Diğerleri Elfti ve bulunup öldürülmeleri kolaydı. Karanlıklar Lordu'nun seni bulmasını engelleyen de buydu - Güneykarası'nda yaşayan yarı Elf bir oğul olduğundan habersizdi. Elf soyundan olan akrabaları ise baştan beri biliyordu.

"Ama bunu anla, Shea. Kılıç'ın gücü sınırsızdır -o Brona'nın en büyük korkusu, karşı koyamayacağı tek güçtür. Kılıç efsanesi ırkların elinde olan güçlü bir tılsım ve Brona bu efsaneyi sona erdirmek istiyor. Bunu da Shannara'nın Ailesi'nin tüm fertlerini yok ederek; böylece de gelip Kılıç'ı kendisine karşı kullanacak bir oğul bırakmayarak başarabilir."

"Ama ben ortada bir Kılıç olduğunu bile bilmiyordum," diye karşı çıktı Shea. "Kim olduğumu, ya da Kuzeykarası hakkındaki gerçekleri bile bilmiyordum..."

"Bu önemli değil!" diye sözünü kesti Allanon sertçe. "Eğer ölüysen, seninle ilgili bir kuşku olamaz."

Sesi alçalıp bıkkın bir mırıltıya dönüştü ve bakışlarını yeniden uzun kara ağaçların saçakları üzerinden uzaktaki dağ tepelerine çevirdi. Shea kendini usulca yumuşak otların üzerine bıraktı. Yüksek tepelerden sürüklenen beyaz bulutların küçük soluk mavisıyla süslenmiş kış sonu göğüne bakıyordu. Huzurlu birkaç dakika boyunca Allanon'un varlığı ve ölüm tehdidi öğle sonrası güneşinin uyuşuk ılıklığında ve üstündeki yüce ağaçların taze kokusunda boğuldu Gözlerini kapayıp Vadi'de-ki yaşamını, Flick'le yaptıkları planları ve geleceğe dair umutlarını düşündü. Eğer ona anlatılanlar doğruysa tüm bunlar uçup gidecekti. Bütün bunları düşünerek bir süre böyle uzandı, sonunda doğrulup ellerini arkada destek yaparak oturdu.

"Ne düşündüğünü tam olarak anlamış değilim," diye başladı yavaşça. "Sana sormam gereken bir sürü soru var. Tüm bu Ohmsford'dan öte biri olduğum fikri -bir... bir efsane tarafından ölümle tehdit ediliyor olmak... kafamı karıştırıyor. Ne yapmamı önerirsin?"

Allanon ilk kez samimiyetle gülümsedi.

"Şu an için, hiçbir şey. Şimdilik tehlikede değilsin. Sana anlattıklarımı düşün. Başka bir zaman daha ayrıntılı konuşuruz. O zaman bana soracağın bütün soruları memnuniyetle cevaplarım. Fakat bu konudan kimseye, babana bile bahsetme. Sorunları halledene kadar böyle bir konuşma hiç yapılmamış gibi davran."

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak zor olsa da iki genç adam birbirlerine bakıp anlaştıklarını belirtecek şekilde başlarını salladılar. Allanon kasılan kaslarını gevşetmek için gerinip yavaşça ayağa kalktı. İki kardeş de o kendilerine bakarken ayağa kalktılar.

"Dünün dünyasında var olmayan efsaneler ve mitler yarının dünyasında olacaktır. Yüzyıllarca süren uyuşukluğun ardından kötülük, acımasızlık ve şeytanlık uyanacak. Karabüyücü Lord'un gölgesi dört

karanın üzerine düşecek."

Sesi birden kesildi.

"Sana karşı acımasız olmayı istemezdim," diyerek şefkatle ve beklenmedik şekilde gülümsedi, "ama bu gelecek günlerde olacakların en kötüsüye, gerçekten memnun olmalısın.

Gölünecek bir masalla değil, gerçek bir tehditle karşı karşıya-sın. Bütün bunlar sana adaletsiz görünebilir. Yaşama dair hoşlanmayacağın birçok şey öğreneceksin."

Durmuştu, uzak tepelerin yeşilliğinde cübbesi sıska vücuduna dikkatle sarılmış uzun, gri bir gölgeydi. Büyük bir el uzanıp Shea'nın zayıf omzunu sıktı, bir an için onları tek bir insan gibi bağlamıştı. Sonra arkasını dönüp gitti.

III

Allanon'un handa daha ayrıntılı tartışma planı işlemedi. İki kardeşi hanın arkasında sessizce konuşur bir halde bırakıp odasına döndü. Sonunda Shea ve Flick günlük işlerine döndü ve kısa bir süre sonra da babaları tarafından ufak tefek işler için vadinin bittiği yere, Vadi'nin güneyine gönderildiler. Geri döndüklerinde hava kararmıştı. Tarihçiye soru sorabilmek umuduyla acele içinde yemek odasına gittiler, ama onu göremediler. Babaları yanlarındayken öğleden sonraki konu hakkında birbirleriyle konuşamadan hemen yemeklerini yediler. Yemekten sonra, bir saat kadar beklediler, ama o hâlâ ortalarda yoktu. Sonunda babaları mutfığa gitmek için yanlarından ayrıldıktan uzun süre sonra Allanon'un odasına gitmeye karar verdiler. Flick özellikle geçen gece Vadi yolundaki ilk karşılaşmalarından sonra, esmer yabancıyı aramaya gitmeye gönülsüzdü. Ama Shea öyle ısrar etmişti ki, sonunda çoklukta güvenlik olacağı ümidiyle kardeşinin yanında gitmeye razı oldu.

Odaya vardıklarında kapının kilitli, uzun boylu gezginin de gitmiş olduğunu gördüler. Oda sanki yakın bir zamanda kimse tarafından kullanılmamış gibi görünüyordu. Handa ve yakınlarında acele bir arama yaptılar, ama Allanon ortada yoktu.

Sonunda bilinmeyen bir sebeple Gölge Vadi'den ayrılmış olduğu sonucuna varmak zorunda kaldılar. Shea, Allanon'un bir veda bile etmeden gitmesine iyiden iyiye kızmıştı, üstelik aynı zamanda bundan sonra tarihçinin koruyucu kanatlan altında olmadığı endişesini yaşamaya başlamıştı. Öte yandan Flick, adamın gidişine sevinmişti. Shea'yla beraber hanın büyük oturma salonundaki ateşin önünde uzun, sert arkalıklı sandalyelerde otururlarken, kardeşine her şeyin yoluna gireceğini telkin etmeye çalışıyordu. Söylediğine göre, tarihçinin Kuzey-karum savaşı ve Shannara'nın Kılıcı hakkındaki tuhaf masalına hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı, şayet bunun bir bölümü doğruduysa bile, Shea'nın soyu ve Brona'nın tehdidi kısmı kesinkes abartılmış, gülünç bir peri masalıydı.

Shea, ara sıra yalnızca başını sallayarak Flick'in sersemletici olasılıkları makul bir hale çevirişini sessizce dinliyordu, ama kendisi bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Allanon'un masalın güvenilirliği konusunda ciddi şüpheleri vardı. Öncelikle tarihçinin ona gelişinin amacı neydi? Görünürde, Shea'ya garip geçmişini anlatmak ve tehlikede olduğunu söylemek için rahatça ortaya çıkmış, sonra da bu işle kendi ilişkisi hakkında tek söz etmeden kaybolmuştu. Shea, Allanon'un kendini maşa olarak kullanmak için bazı gizli çıkarlarla gelmediğinden nasıl emin olabilirdi? Ortada cevabı olmayan birçok soru vardı.

Sonunda, Flick sessiz Shea'ya nasihat vermekten yorulup konudan bahsetmeyi bırakmış ve gözlerini çtırtıdayan ateşe dikip sandalyeye yığılmıştı. Shea şimdi ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışarak Allanon'un hikâyesinin detaylarını düşünmeye devam etti. Ama bir saatlik düşünüp taşınmadan sonra, kafası hâlâ eskisi gibi karışık bir halde, ellerini bezginlikle kaldırdı. Uzun adımlarla salondan çıkıp odasına yöneldi, vefakâr Flick de ardından. Her ikisi de konuyu daha fazla tartışmaya eğilimli değildi. Doğu kanadındaki odalarına vardıklarında, Shea canı sıkın bir sessizlikle bir sandalyeye çöktü. Flick de yatağına devrilip boş bakışlarını tavana dikti.

Küçük komodinin üzerindeki ikiz şamdan geniş odaya loş bir kızılık yayıyordu. Flick kısa bir süre sonra kendini uykunun eşiğinde buldu. Ellerini başının üzerine koyup uykudan silkindi ve bir parçası

şilteyle karyolanın başındaki tahtanın arasına kaymış olan, katlanmış uzun bir kâğıt parçasıyla karşılaştı. Kâğıdı merakla gözlerinin hizasına getirdiğinde bunun Shea'ya olduğunu gördü.

"Nedir bu?" diye mırıldanıp bitkin haldeki kardeşine attı.

Shea mühürlü kâğıdı yırtıp aceleyle okudu. Henüz açmıştı ki, hafif bir ıslık çalıp ayağa fırladı. Flick notun kim tarafından gönderilmiş olduğunu kavrayıp çabucak yerine oturdu.

"Allanon'dan," diye doğruladı Shea kardeşinin kuşkusunu. "Dinle şunu, Flick:

Seni bulup olanları anlatacak vaktim yok. Son derece önemli bir şey oldu ve buradan derhal ayrılmam gerekiyor -batta şu anda bile geç kalmış olabilirim. Vadiye dönemesem de bana güvenmeli ve sana anlattıklarımı inanmalısın.

Gölge Vadi'de artık güvende değilsin. Oradan kaçmak için derhal hazırlanmalısın. Güvenliğinin tehdit altında olması halinde Anar ormanlarındaki Culhaven'da sığınacak yer bulacaksın. Sana rehberlik etmesi için bir arkadaşımı göndereceğim. Balinor'a güven.

Görüşmemizden kimseye söz etme. Büyük tehlikeydesin. Bordo yolculuk pelerininin cebine içinde üç Elftaş bulunan küçük bir kese bıraktım. Onlar sana bunu sağlayacak başka bir şey kalmadığında rehberlik ve koruma sağlayacak. Şunu unutma-bunlar yalnızca Shea için ve tüm diğer şeyler işe yaramadığında kullanılacak.

Kafatası işareti kaçman için seni uyaracak. Tekrar görüşene dek, şans seninle olsun, genç dostum.

Shea heyecanla kardeşine baktı, ama kuşkuları olan Flick inanmazca başını sallayıp kaşlarını çatı.

"Ona güvenmiyorum. Nelerden bahsediyor -Kafatasları ve Elftaşlarından mı? Culhaven diye bir yeri hiç duymamıştım ve Anar ormanları da buradan millerce -günler ve günlerce-uzakta. Bundan hoşlanmadım."

"Taşlar!" diye bağırdı Shea ve yolculuk pelerinin asılı olduğu uzun yüklüğe atıldı. Flick onu kaygıyla izlerken giysilerini alt üst etti, sonra sağ elinde nazıkçe tuttuğu bir deri keseyle birlikte dikkatle döndü. Keseyi kaldırıp kardeşine gösterirken eliyle tarttı ve yatağına dönüp oturdu. Bir saniye sonra ipini çözdüğü kesenin içindekileri avucuna boşalttı. İki kardeş taşlara biraz da hemen oracıkta olağanüstü birşeyler yapmalarını umarak merakla baktılar. Ama hiçbir şey olmadı. Her biri ortalama çakıl büyüklüğünde, iyi kesilmiş ve ölgün mum ışığında parıldayan üç tane koyu mavi taş dışarı yuvarlandı. Shea'nın avucunda geceden koparılmış küçük yıldızlar gibi pırıldıyorlardı, sanki sadece boyanmış bir cam gibi öylesine berraktılar ki, bir bakılınca diğer tarafları da görülebilirdi. Sonunda, Flick bunlardan birine dokunma cesaretini topladıktan sonra, Shea onları kesenin içine koyup keseyi de gömleğinin cebine yerleştirdi.

"Taşlar konusunda doğruyu söylemiş," demeyi göze aldı Shea bir süre sonra.

"Belki evet, belki hayır -belki de bunlar Elftaşları değildir," diye iddia etti Flick kuşkuyla. "Nasıl bilebilirsin? Daha önce bunlardan görmüş muydun? Ya mektupta yazılı diğer şeylere ne demeli? Balinor adını ve Culhaven'ı hiç duymamıştım. Tüm bunları -özellikle de Allanon'u gördüğümüzü-unutmayız."

Shea kardeşinin sorularını cevaplayamadan başını şüpheyile salladı.

"Şu anda ne diye endişelenelim? Yapmamız gereken tek şey o her neyse Kafatası işaretine karşı gözümüzü açık tutmak ve Allanon'un arkadaşının ortaya çıkmasını beklemek. Belki de hiçbir şey olmaz."

Flick ilgisini yitirene dek bir süre mektuba ve gönderenine duyduğu güvensizliği dile getirmeye devam etti. İki kardeş de bitkin düşmüşlerdi ve yatmaya karar verdiler. Mumlar söndürülürken Shea'nın yaptığı son şey keseyi yastığının altına, küçük hacmini yüzünde hissedebileceği yere dikkatle yerleştirmek olmuştu. Flick ne düşünürse düşünsün, ileriki günlerde bu taşlan elinin altında tutmaya karar vermişti.

Ertesi gün, yağmur yağmaya başladı. Büyük, siyah bulutlar aniden kuzeyden gelip güneşin izini ve göğü lekeleyerek tüm vadinin üzerine yerleşmiş ve küçük köyü inanılmaz bir vahşetle süpüren mahvedici yağmurlarını salıvermişti. Önce bir, sonra iki ve nihayet de tam üç gün boyunca tarlalardaki işleri durdurdu, vadiye gidiş gelişleri tümenden kesti. Sağanağın manzarası koyu bulutlarla kaplı gökyüzünde dantel gibi görünen kör edici çizgilerle muazzamdı. Gürleyen şimşekler birbiri ardına yeri titreten patlamalarla vadiyi inletiyor, sonra kuzeyin karanlığında bir yerlerden gelen daha yavaş, daha meşum uzak gümbürtülerle sonlanıyordu. Yağmur üç tam gün boyunca yağdı. Vadi halkı tepelerden gelecek ani sellerin küçük evlerine ve korunmasız tarlalarına zarar vermesinden korkmaya başlamıştı. Adamlar her gün Ohmsford'un hanında toplanıp biralarını içerken çene çalıyor ve sulan damlayan camlan hiç durmadan yıkayan yağmura endişeyle bakıyorlardı. Ohmsford kardeşler sessizlik içinde kalabalık salonda gruplar halinde yığılmış, kaygılı Vadililerin endişeli yüzlerini izliyor ve konuşmalarını dinliyorlardı. Başlarda fırtınanın geçeceği umudunu besliyorlardı, ama üç günün sonunda hâlâ göğün açılacağına dair en ufak bir iz yoktu.

Dördüncü gün, öğle sıralarında, yağmur azalıp aralıksız sağanaktan halkın iyiden iyiye canını sıkan ve rahatsızlık veren yoğun sisli ve yapış yapış, nemli bir sıcakla beraber çiselemeye dönüşmüştü. Adamlar işlerinin başına dönmek üzere oradan ayrıldıklarından han artık tenhalaşmaya başlamıştı. Shea ve Flick de tamirat ve genel temizlik işleriyle meşguldü. Fırtına kepenkleri parçalamış, çatının tahta kiremitlerini yarmış ve etrafa dağıtmıştı. Çatıda ve hanın ek binalarında büyük çatlaklar oluşmuş, fırtınanın kökünden söktüğü karaağaçlar Ohmsford hanının arka tarafındaki küçük alet kulübesini yerle bir etmişti. Genç adamlar birkaç günü çatlakları yamayarak, çatıyı onararak ve kaybolan ya da kırılan kiremitlerle kepenkleri değiştirerek geçirdiler. İş can sıkıcıydı ve zaman ağır ilerliyordu.

On gün sonra, yağmur tamamen durdu, büyük bulutlar dağıldı ve karanlık gökyüzü açılıp sürüklenen beyaz bulutlarla sevimli bir açık maviye dönüştü. Beklenen seller gelmedi ve Vadililer tarlalarına dönerken sıcak güneş yeniden görüldü ve vadinin arazisi kuruyup ıslak çamurdan daima susuz olan alanın orasında burasında küçük bulanık su birikintilerinin olduğu katı toprağa dönüşmüştü. En sonunda su birikintileri de kaybolduğunda vadi eski halini aldı -geçen fırtınanın gazabı bulanık bir anı olmuştu.

Shea ve Flick alet kulübesini yeniden inşa eder ve diğer onarım işleriyle uğraşırken Vadililerin ve han misafirlerinin şiddetli yağmur hakkında konuştuklarını duymuşlardı. Kimse yılın bu zamanında Vadi'de böylesine şiddetli bir fırtınaya şahit olmamıştı. Bu, dağlarda kuzeye seyahat eden her şeyden habersiz yolcuları yakalayıp kayaların arasındaki geçitlerde ve patikalarda yollarını kaybettiren cinsten bir kış fırtınası gibiydi. Aniden ortaya çıkışı köydeki herkesin Kuzey'de olan garip olaylar

hakkındaki bitmek bilmez söylentileri bir kez daha durup düşünmesine neden olmuştu.

İki kardeş, bu tip konuşmalara kulak kabartmalarına rağmen, ilgi çekici bir şey öğrenemediler. İkisi sık sık Allanon ve Shea'nın mirası hakkında anlattığı hikâye hakkında konuşuyorlardı. Pratik biri olan Flick uzun süre önce meselenin tamamını aptallık ya da kötü bir şaka olarak reddetmişti. Shea onu hoşgörüyü dinlese de konuya omuz silkmekte kardeşi kadar istekli değildi. Gene de, hikâyeyi reddetmek istememekle beraber, kabul de edemiyordu. Kendisinden saklanan, Allanon hakkında ne kendinin ne de Flick'in bilmediği hâlâ birçok şey olduğunu hissediyordu. Gerçeği tamamıyla öğrenene kadar konuyu bir kenara bırakmaktan memnundu. İçinde Elftaşlarının olduğu keseyi yanından ayırmıyordu. Flick gün boyunca bu taşları taşıyıp Allanon'un anlattıklarına inanmasının aptallık olduğunu homurdanırken, Shea Vadi'den geçen her yabancıyı, Kafatası işaretli herhangi bir eşyaları var mı diye dikkatle inceliyordu. Ama zaman geçip de hiçbir şey göremeyince tüm bu hikâyeyi saflık sanatının bir deneyimi olarak aklından çıkarmak zorunda kalmıştı.

Allanon'un oradan aniden ayrılışının üzerinden üç haftadan fazla bir süre geçene kadar Shea'nın konu hakkındaki fikrini değiştirecek hiçbir şey olmamıştı. İki kardeş günün tamamını hanın çatısı için kiremit kesmekle geçirdiler ve geri döndüklerinde neredeyse gece olmuştu. İçeri girdiklerinde babalan uzun mutfak tezgâhının başında en sevdiği sandalyede oturuyordu. Geniş yüzü tüten yemek tabağına eğilmişti. Elini sallayarak oğullarını selamladı.

"Sen dışarıdayken sana bir mektup geldi, Shea," dedi, uzun, beyaz katlanmış kâğıt parçasını göstererek. "Leah adıyla imzalanmış."

Shea bir şaşkınlık ünlemiyle heves içinde mektuba uzandı. Flick ise duyulacak bir şekilde inledi.

"Biliyordum, biliyordum; gerçek olamayacak kadar iyiydi," diye mırıldandı. Güneykarası'nın en işe yaramaz kişisi daha fazla acı çekmemizin zamanının geldiğine karar vermiş. Mektubu yırt, Shea."

Ama Shea Flick'in yorumlarını umursamaksızın mühürlü kâğıdı açmış ve içindekilere göz atmaya başlamıştı bile. Diğer bezginlikle omuz silkti ve akşam yemeğine geri dönen babasının yanındaki tabureye çöktü.

"Nerede saklandığımızı öğrenmek istiyor," diye güldü Shea. "Olabildiğince çabuk kendisini görmeye gitmemizi istiyor."

"Ah, tabii," diye söylendi Flick. "Büyük ihtimalle başı dertte ve bunun için suçlayacak birini arıyor. Neden en yakın uçurumdan atlamıyoruz ki? Menion Leah'nın bizi en son davet ettiğinde başımıza neler geldiğini hatırlamıyor musun? Kara Meşeler'de günlerce kaybolmuştuk ve neredeyse kurtlara yem oluyorduk! O küçük macerayı asla unutamam. Onun davetini kabul etmeden önce Gölgeler'in beni öldürmeleri lazım!"

Kardeşi gülerek kolunu Flick'in geniş omuzlarına doladı.

"Menion'u kıskanıyorsun, çünkü o kral soyundan geliyor ve istediği gibi yaşayabiliyor."

"Ancak su birikintisi kadar büyük bir krallık," diye tersledi ötekisi. "Bugünlerde ipini koparan kral soyundan oluyor. Kendine baksana..."

Flick yaptığıının farkına varıp ağzını çabucak kapadı. İkisi de aceleyle babalarına göz attılar, ama görünüşe bakılırsa adam bir şey duymamıştı ve yemeğine dalmış durumdaydı. Flick özür dilercesine

omuz silktili, Shea da onu cesaretlendirircesine gülümsedi.

"Handa seni arayan bir adam var, Shea," dedi ona bakarak Curzad Ohmsford birden. "Seni sorarken birkaç hafta önce burada olan uzun boylu yabancından bahsetti. Onu daha evvel Vadi'de görmemiştim. Şu anda ana odada."

Flick korkuya kapılarak yavaşça kalktı. Shea bu mesajla bir an için dengesini yitirdi, ama sonra hemen konuşmak üzere olan kardeşine işaret etti. Bu defaki yabancının düşman olup olmadığını bir an önce anlamalıydı. Elftaşlarının hâlâ yerlerinde olup olmadığından emin olmak için elini gömleğinin cebine attı.

"Adam neye benziyordu?" diye sordu çabucak, Kafatası nişanını öğrenmenin başka bir yolu olabileceğini düşünmeksizin.

"Tam olarak bilemiyorum, oğlum," diye homurtulu karşılık geldi başı tabağa eğik, ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam eden babasından. "Uzun, yeşil bir orman pelerinine sarınmış. Tüm gün boyunca at sürmüş -güzel bir at. Seni bulmaya çok hevesliydi. En iyisi ne istediğini gidip kendin anla."

"Herhangi bir işaret gördün mü?" diye sordu Flick çaresizce.

Babası çiğnemeyi bırakıp şaşkın bir kaş çatışla baktı.

"Neden bahsediyorsun sen? Tebeşirle çizip göstersem tatmin olur muydun? Ne oluyor sana böyle?"

"Yok bir şey," diye araya girdi Shea çabucak. "Flick sadece şeyi merak etti... adamın Allanon'a benzeyip benzemediğini... Hatırlıyor musun?"

Flick içi rahatlamış halde yutkunmasını bastırırken, "Ah, evet," dedi babası biliyor olduğunu belirten bir gülümsemeyle. "Hayır, ikisinin arasında herhangi bir benzerlik dikkatimi çekmedi, ama bu adam da oldukça iri. Sağ yanağında, büyük ihtimalle bir bıçak yarası olan, uzun bir iz gördüm."

Shea ona başıyla teşekkür edip koridora ilerlerken Flick'i de çekti ve ana locaya yöneldi. Aceleyle geniş çift kanatlı kapıya gittiler ve orada soluk soluğa durakladılar. Shea temkinle kapının bir kanadını aralayıp kalabalık salonu inceledi. Bir an için misafirlerin ve olağan Vadili yolcuların sıradan yüzlerinden başka bir şey göremedi, ama sonra birden geri sıçrayıp endişeli Flick'le yüz yüze gelirken kapının kapanmasına izin verdi.

"Orada, şöminenin yanındaki köşede. Buradan kim olduğunu ya da neye benzediğini göremiyorum; babamın söylediği gibi, yeşil bir pelerine sarınmış. Ona yaklaşmam gerek."

"Oraya mı?" diye sordu Flick. "Aklını mı kaçırdın sen? Kimi aradığını biliyorsa seni bir saniyede fark eder."

"Öyleyse sen git," diye emretti Shea kesin bir tarzda. "Şömineye odun atıyormuş gibi yaparak ona bak. Kafatası nişanını taşıyıp taşımadığını gör."

Flick'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaçmaya yeltendi, ama Shea onu kolundan yakalayıp geri çekti, zorla salonun kapılarından içeri itti ve çabucak görüş alanından çekildi. Biraz sonra ne olup bittiğini görmek için kapının kanadını aralayıp gizlice baktı. Flick'in odada şömineye doğru kararsızca dolaşıp parıldayan közleri amaçsızca karıştırmaya başladığını ve sonunda odun kutusundan aldığı bir kütüğü şömineye attığını gördü. Vadili yeşil pelerine sanlı adamı inceleyebileceği bir pozisyon arayarak

oyalanıyordu. Yabancı, arkası Flick'e dönük halde şömineden birkaç metre ötedeki bir masaya oturmuştu, ama ardında Shea'nın ardında gizlendiği kapıya doğru hafifçe dönmüştü.

Birden, Flick tam dönecekken, yabancı sandalyesinde hafifçe dönüp bir şey söyledi ve Flick kaskatı kesildi. Shea kardeşinin yabancıya doğru dönüp Shea'nın saklandığı yere çabucak göz atarak bir cevap verdiğini gördü. Shea kapıyı kapatıp holün gölgelerine kayıvermişti. Ama her nasılsa kendilerini ele vermişlerdi. Kaçıp kaçmamayı zihninde tartarken, yüzü korkudan bembeyaz kesmiş Flick aniden çift kanatlı kapıyı itti.

"Seni kapıda gördü. Atmaca gibi gözleri var! Seni getirmemi söyledi bana."

Shea bir süre düşündü, sonra umutsuzca başını salladı. Birkaç dakika içinde bulunmayacakları neresi vardı ki kaçabilecekleri?

"Belki de her şeyi tam olarak bilmiyordur," diye öne sürdü ümitle. "Belki de Allanon'un nereye gittiğini bildiğimizi düşünüyordur. Ona söyleyeceklerine çok dikkat et, Flick."

Geniş kapılan geçip salonda yabancıнын oturduğu masaya yöneldi. Arkasında durup beklediler, ama yabancı dönmeden bir el hareketiyle onları masanın etrafındaki sandalyelere çağırdı. Gönülsüzce bu sessiz komuta uydular ve üçü bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Yabancı geniş yapılı iri bir adamdı, ama Allanon kadar uzun boylu değildi. Pelerini bütün vücudunu sarıyordu ve yalnız başını görebiliyorlardı. Yüzü, sağ kaşının dışından ağzının kenarına kadar inen yanağındaki koyu yara izi dışında göze hoş gelen, sert ve güçlü bir yüzdü. Sert görünüşün ardında bir yumuşaklık olduğunu hissettiren ela gözleri bu iki Vadili adamı incelerken Shea'ya tuhaf biçimde uysal görünmüştü. San saçları kısa kesilmiş, gevşek bir biçimde geniş alına ve küçük kulaklarının üzerine dağılmıştı. Yabancıya bakarken, Shea, bunun Allanon'un vadiye gelebileceği konusunda kendisini uyardığı düşman olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Flick bile onun yanında rahatlamış görünüyordu.

"Oyun oynamaya vakit yok, Shea," dedi yabancı birden, sakın, ama bezgin bir sesle. "İhtiyatlılığın akıllıcaydı, ama ben Kafatası nişanını taşıyan kişi değilim. Ben Allanon'un dostuyum. Adım Balinor. Babam Callahorn Kralı, Ruhi Buckhannah'tır."

İki kardeş bu ismi hemen tanıdılar, ama Shea işini şansa bırakmak istemiyordu.

"Senin söylediğin kişi olduğunu nasıl bilebilirim?" diye ısrar etti.

Yabancı gülümsedi.

"Benim seni tanıdığım gibi, Shea. Gömleğinin cebinde taşıdığın -sana Allanon tarafından verilen Elftaşları sayesinde."

Vadili'nin huzursuzca kafa sallayışı güçlkle fark ediliyordu. Ancak tarihçinin gönderdiği biri taşları bilebilirdi. İhtiyatla öne eğildi.

"Allanon'a ne oldu?"

"Bundan emin değilim," diye yanıtladı iri adam usulca. "İki haftayı aşkın süredir ne onu gördüm ne de ondan haber aldım. Ondan ayrıldığımda Paranor'a gidiyordu. İçkale'ye bir saldırı olduğu söylentisi vardı; Kılıç'ın güvenliğinden endişe ediyordu. Beni buraya seni korumam için gönderdi. Sana daha önce ulaşacaktım, ama hava şartları ve beni izlemeye çalışanlar yüzünden geciktim."

Durdu ve doğrudan Shea'ya baktı, ela gözleri genç adamı delip geçerken birden sertleşmişti.

"Allanon sana gerçek kimliğini ve günün birinde karşılaşacağın tehlikeyi açıkladı; ona inanıp inanmamış olmanın şu an bir önemi yok. Vakit geldi -bir an önce vadiden kaçmalısın."

"Öylece toplanıp gideyim mi?" diye bağırdı şoka uğrayan Shea. "Bunu yapamam!"

"Yapabilirsin ve sağ kalmak istiyorsan yapacaksın. Kafatası Taşıyıcıları senin vadide olduğundan kuşkuluyorlar. Bir, bilemedin iki gün içinde seni bulacaklardır ve burada kalmaya devam edersen bu senin sonun olacaktır. Derhal gitmelisin. Bir an önce yola çık; bildiğin yollardan, uygun olduğunda da ormanın sığınaklarından devam et. Eğer açıklıklarda yolculuk etmek zorunda kalırsan, yalnız gündüzleri, onların güçlerinin azaldığı zamanlarda yola devam et. Allanon sana nereye gitmen gerektiğini anlatmıştı, ama oraya ulaşmak için yalnız kendi maharetine güvenmelisin."

Şaşkınlık içindeki Shea bir an konuşana baktı, sonra olayların bu yeni gelişimi karşısında suskun kalan Flick'e döndü. Adam nasıl olur da onun pilini pırtısını toplayıp kaçmasını beklerdi? Bu saçmaydı.

Yabancı, "Gitmem gerek," diyerek birden kalktı, pelerini iri vücuduna sıkıca sarılmıştı. "Eğer elimde olsaydı seni de yanıma alırdım, ama izleniyorum. Seni yok etmek isteyenler sonunda seni ele vermeme bekliyorlar. Onları hileyle uzaklaştırmak için yem olarak daha çok işe yararım; belki beni bir süre daha izlerler, böylece fark edilmeksizin gitmen için bir şans olur bu. Bir süre güneye at sürecek, sonra da Culhaven'a döneceğim. Orada yeniden görüşürüz. Söylediklerimi unutma. Vadi'de kalma - hemen kaç, bu gece! Allanon'un dediklerini yap ve Elftaşlarını korumaya özen göster. Onlar güçlü bir silahtır."

Shea ve Flick onunla birlikte kalktılar, kendilerine uzanan eli sıkarken ilk defa açığa çıkan kolun parlak zincirden bir zırhla örtülü olduğunu fark ettiler. Balinor daha fazla konuşmaksızın odayı hızla geçip ön kapıya yöneldi ve gecenin içinde kayboldu.

"Pekâlâ, şimdi ne olacak?" diye sordu Flick sandalyesine yeniden çökerken.

"Nereden bileyim?" diye cevapladı Shea bezginlikle. "Ben falcı mıyım? Anlattıklarının Allanon'un söylediklerinden daha gerçek olup olmadığı hakkında en ufak fikrim yok. Eğer doğruyu söylüyorsa, ki içinde anlattıklarının en azından bir kısmının gerçek olduğuna dair kaygı verici bir kuşku var, o halde bu konuyla ilgisi olan herkesin iyiliği için, vadiden ayrılmalıyım. Şayet peşimde biri varsa, kaldığım takdirde sen ve babam gibi diğerlerine de zarar gelmeyeceğinden emin olamayız."

Bakışları ümitsizce odada gezindi. Ona anlatılan masallara çaresizce dolanmış, yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar veremez bir haldeydi. Flick yardım edemeyeceğini bilerek, ama kardeşinin şaşkınlığını ve endişesini paylaşarak, sessizce onu izliyordu. Sonunda, uzanıp elini Shea'nın omzuna koydu.

"Seninle geliyorum," dedi usulca.

Shea düpedüz irkilerek ona araştırmıcasına baktı.

"Buna izin veremem. Babam bunu asla anlamaz. Ayrıca, ben de hiçbir yere gidemeyebilirim."

"Allanon'un dediklerini hatırla -bu işte seninleyim," diye ısrar etti Flick inatla. "Ayrıca, sen benim kardeşimsin. Tek başına gitmene göz yumamam."

Shea anlamak istercesine ona baktı, sonra başını sallayıp gülümseyerek teşekkür etti.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Nasılsa, gidecek olsam bile, nereye gideceğime ve neye ihtiyacım olacağına karar vermeden ayrılamam. Babama bir not bırakmalıyım -Allanon'la Balinor'un düşündüğü gibi öylece çekip gidemem."

Masadan ayrılıp akşam yemeği için mutfığa çekildiler. Akşamın geri kalan kısmı mutfakla salon arasında huzursuzca dolanıp durmalarla, Shea'nın kişisel eşyalarını karıştırıp, sahip olduklarını dalgınca gözden geçirerek bazı parçaları bir yana ayırdığı, yatak odalarının bulunduğu kısma gidip gelmelerle geçti. Flick, içten içe kardeşinin kendisine söylemeden Culhaven'a gitmek üzere ayrılacağından korkarak onu yalnız bırakmak istememiş, sessizce onu takip etmişti. Shea'nın giysilerini ve kamp malzemelerini deri bir çantaya doldurmasını izledi. Kardeşine neden eşyalarını topladığını sorduğunda, bunun aniden kaçmasını gerektiren bir duruma karşı önlem olduğu cevabını almıştı. Shea ona haber vermeden gitmeyeceği konusunda onu ikna etmeye çalıştıysa da, bu teminatlar Flick'i rahatlatmadı ve Shea'yı daha da yakından izlemeye başladı.

Shea kolundaki eli hissederek uyandığında ortalık zifiri karanlıktı. Uykusu hafifti ve bu ürpertici dokunuş onu hemen uyandırmıştı, kalbi küt küt atıyordu. Karanlıkta hiçbir şey göremeden çılgınca mücadele ediyordu, boşta kalan eliyle görünmeyen saldırganı yakalamak için uzandı. Kulağına bir tıslama geldi, sonra birden perdelerin arasından parlayan bulutların maskeleyiği yıldızların ve hilal şeklindeki küçük ayın donuk ışığında Flick'in geniş bedeninin belirsiz hatlarını tanıdı. Korku, yerini kardeşinin tanıdık görüntüsüyle birden rahatlamaya bırakmıştı.

"Flick! Beni korkuttun..."

Duyduğu rahatlama Flick'in güçlü elini açık ağzına kapatması ve onu uyarmak için yeniden tıslamasıyla kesildi. Karanlıkta, Shea kardeşinin yüzündeki korku çizgilerini, gecenin soğuğuyla gerilmiş solgun tenini görebiliyordu. İrkildi, ama onu saran güçlü kollar daha da sıkıldı ve yüzü sıkıca kenetlenmiş dudaklara yaklaştırıldı.

"Konuşma," dedi fısıltı kulaklarına, ses korkudan titriyordu. "Pencereye, sessiz ol!"

Eller gevşeyip iki kardeş de odanın gölgeleri içinde nefes nefese tahta döşemede çömelene kadar usulca, aceleyle onu yataktan yere itti. Sonra Shea Flick'le beraber nefes almaya bile cesaret edemedi yarı açık pencereye doğru emekledi. Duvara vardıklarında, Flick titreyen ellerle Shea'yı pencerenin diğer tarafına itti.

"Shea, orada, binanın yanında -bak!"

Tarif edilemeyecek denli korkmuş olan Shea başını pencere eşiğinden kaldırıp dikkatle karanlığın ötesindeki tahta yapıya baktı. Neredeyse bir anda gördü -büyük, korkunç siyah bir şekil, sürünürken hafif bir kamburla öne eğilmiş, hanın karşısındaki binaların gölgeleri arasında sürüklenen bir yaratık duruyordu, kambur sırtında bir şey aşağıdan çekip vururken yükselerek dalgalanan bir pelerin vardı. Törpü sesine benzer iğrenç bir sesle soluk alışı o uzaklıktan bile duyulabiliyordu ve adımları karanlık toprakta ilerlerken tuhaf çatırtılar çıkarıyordu. Shea pencerenin eşiğini sıkıca kavramıştı, gözleri yaklaşan yaratığa kilitlenmiş ve açık pencerenin altına eğilmeden önce bir anda Kafatası şeklindeki panldayan gümüş kolyeyi görmüştü.

IV

Shea tek kelime etmeden kardeşinin karanlık şeklinin yanına çöktü, iki kardeş birbirlerine sokulup karanlıkta oturdular. Yaratığın hareket ettiğini duyuyorlardı; saniyeler geçtikçe törpüye benzer ses gittikçe artıyordu, ikisi de Balinor'un uyarısını dikkate almakta çok geç kaldıklarından emindi. Konuşmaya, hatta nefes bile almaya cüret edemez halde kulak kesilerek beklediler. Shea, dışarıdaki şeyin şimdi kendisini bulursa öldüreceğini bilmenin acısıyla, kaçmak istiyordu, ama hareket ederse duyulacağından ve fark edileceğinden korkuyordu. Flick yanında açık pencerenin perdelerini dalgalandıran fırtınalı gecenin soğğundan titreyerek kaskatı oturuyordu.

Birdenbire bir köpeğin üst üste havladığını, sonra havlamaların korku ve nefretle karışık boğuk bir hırlamaya dönüştüğünü duydular. İki kardeş ihtiyatla başlarını pencere eşiğinden kaldırıp gecenin karanlığında kısık gözlerle dışarı baktılar. Kafatası nişanını taşıyan yaratığın tam pencerelerinin karşısındaki binanın duvarına sindiğini gördüler. Üç metre kadar ötesinde Vadililerden birinin av köpeği olan büyük bir kurt köpeği, davetsiz misafiri izlerken parlak dişlerini gösteriyordu. İki şekil gecenin gölgeleri içinde karşı karşıya gelmişti, yaratık gene aynı yavaş, törpü sesiyle soluk alıyor, köpek de hırlıyor ve yan çömelerek geri çekilip önündeki havayı ısırmaaya çalışıyordu. Sonra, büyük kurt köpeği bir hışımla, çenesini açarak, davetsiz misafirin karanlık başına ulaşmak için üstüne atıldı. Ama köpek havadayken birden, dalgalanan pelerinin altından çıkı-veren pençe gibi bir kol tarafından yakalandı ve boğazından silkilen talihsiz hayvan cansız halde toprağa serildi. Bu öylesine ani olmuştu ki, iki kardeşe görünmemek için pencerenin ardına çömelmelerini neredeyse unutturacak kadar şaşırtmıştı. Bir süre sonra, yaratık bitişikteki binanın duvarı boyunca sürünmeye başladığında o garip çıkırtıyı duydular -ama ses sönükleşti ve handan uzaklaşıyormuş gibi göründü.

İki kardeş kontrol edilemez bir şekilde titreyerek odanın gölgelerinde soluk soluğa beklerlerken uzun bir süre geçti. Gece sessizleşmişti, kulaklarını yaratığın yerini belli edecek bir belirti duymak için zorluyorlardı. Sonunda Shea pencere eşiğinin köşesinden karanlığa bir kez daha bakabilme cesaretini toplamıştı. Yeniden çömeldiğinde, korku içindeki Flick en yakındaki çıkışa sürünmeye hazırda, fakat Shea'nın aceleyle salladığı başı yaratığın gitmiş olduğunu belirtti. Çabucak pencereden ayrılıp sıcak yatağına yöneldi, ama yan yana örtülerin arasına girmişti ki, Shea'nın karanlıkta aceleyle giyinmeye başladığını gördü. Konuşmayı denedi, ama Shea parmağını kaldırıp dudaklarına götürdü. Flick de hemen kendi giysilerini giymeye başladı. Shea'nın kafasından ne geçiyorsa geçsin, nereye giderse gitsin, Flick onu takip etmeye kararlıydı. İkisi de giyindiklerinde, Shea kardeşini çekip kulağına yavaşça fısıldadı.

"Burada kaldığımız sürece Vadi'deki herkes tehlikede. Bu gece gitmeliyiz -şimdi! Benimle gelmeye kararlı mısın?"

Flick kesin biçimde başını salladı. Shea devam etti.

"Mutfğa gidip yanımızda götürmek üzere yiyecek alacağız -sadece birkaç gün yetecek kadar. Oraya babam için de bir not bırakacağım."

Shea, başkaca tek söz etmeden yüklükten giysi bohçasını aldı ve mutfğa giden zifiri karanlık koridorda sessizce gözden kayboldu. Flick de kardeşinin arkasından el yordamıyla yolunu bularak aceleyle onu izledi. Koridorda hiçbir şey görünmüyordu, duvarları ve köşeleri elleriyle yoklayarak

mutfağın geniş kapısını bulmak zaman aldı. Mutfığa vardıklarında, Shea bir mum yakıp küçük bir parça kâğıda babası için bir pusula karalayıp bir bira bardağının altına sıkıştırırken Flick'e de yiyecekleri işaret etti. Flick işini birkaç dakikada bitirdi ve küçük mumu söndürüp arka kapıda durmuş bekleyen kardeşinin yanına döndü.

"Dışarı çıktığımızda sesini çıkarma. Sadece beni yakından izle."

Flick kapalı kapının ardında kendilerini bekliyor olabilecek olan -birkaç dakika önce kurt köpeğine yaptığı gibi onlann da boğazlarını kesmeyi bekleyen- şey yüzünden çokça kaygılanarak başını salladı. Ama tereddüt edecek vakit yoktu, Shea dikkatle tahta kapıyı açıp sık ağaç kümeleriyle sınırlanmış ay ışığının aydınlatığı avluya baktı. Sonra Flick'e işaret etti ve kapıyı arkalarından yavaşça kapatarak ihtiyatla serin gece karanlığına çıktılar. Binanın dışı ayın ve yıldızların hafif ışığında daha aydınlıktı; etrafta kimse olmadığını gördüler. Köydekilerin kalkma vakti olan şafağa sadece bir iki saat kalmıştı. İki kardeş onları tehlikeye karşı uyarabilecek herhangi bir sese kulak kabartarak binanın yanında durdular. Herhangi bir ses duymadıklarından, avluyu geçip bitişikteki çitlerin gölgelerinde gözden kayboldular. Flick özlemle belki de bir daha göremeyeceği evine son kez baktı.

Shea sessizce köyün binaları arasında uygun bulduğu yolları seçiyordu. Kafatası Taşıyıcısı'nın onun kim olduğundan emin olmadığını, aksi halde kendilerini handa yakalamış olacağını biliyorlardı. Ama yaratığın onun vadide yaşadığından kuşkulandığı ve bu yüzden Shannara Ailesi'nin kayıp melez oğlunu bulmak için uyumakta olan Gölge Vadisi'nde keşif amacıyla geldiği iddiası yeterince makûldü. Eğer düşman Balinor'un uyardığı gibi onun nerede olduğunu keşfetmiş olsaydı, bütün kaçış yolları tutulurdu. Dahası, onu kaçırdıklarını fark ettiyseler, izleri takip edip yakalamakta gecikmezlerdi. Bu korkunç yaratıkların sayısının birden çok olduğunu ve muhtemelen tüm vadiyi sürekli gözlediklerini varsaymak zorundaydı. Flick ve o, ertesi güne kadar vadiyi geçip hemen ötesindeki kırlığa dikkat çekmeden ve gizlice varma avantajını yakalamalıydılar. Bu da zorlu bir yürüyüş ve birkaç saatlik uyku demekti. Oldukça zordu, ama asıl sorun nereye kaçacaklarıydı. Ancak birkaç günlük erzakları vardı ve Anar'a yolculuk haftalar sürerdi. Vadi'nin hemen ötesindeki kırlık alanları Kafatası Taşıyıcıları'nın büyük olasılıkla izliyor oldukları sık kullanılan yol ve birkaç köy dışında iki kardeşe de yabancıydı. Şu anki durumlarında, yapabilecekleri en iyi şey genel bir rota çizmekti. Ama hangi yoldan kaçacaklardı? Hangi yol sinsi sinsi dolaşan yaratıkların onların geçmesini beklemedikleri yoldu?

Shea kararını vermiş olmasına rağmen tüm olasılıktan dikkatle düşündü. Vadi'nin batısı birkaç köy dışında açık araziydi ve eğer o yoldan giderlerse Anar'dan uzaklaşmış olurlardı. Güneye giderlerse, sonunda daha güvenli ve büyük Güneykarası şehirlerine, arkadaşlarının ve akrabalarının bulunduğu Pia ve Zolomach'a ulaşırlardı. Ama bu da Kafatası Taşıyıcıları'ndan kaçarken tutacakları en mantıklı yol olduğundan, yaratıklar güney yolunu gözlüyor olmalıydılar. Üstelik, Duln ormanlarından sonraki arazi, kaçakları sığınmasız bırakacak kadar açık ve genişti, şehirlere gitmek için kolayca yakalanıp öldürülebilecekleri uzun bir yolculuk gerekiyordu. Vadi'nin kuzeyinde ve Duln'ın ötesinde Rappahalladran Nehri ve büyük Gökkuşağı Nehri'ni kapsayan, ucunda Callahorn Krallığı'nın bulunduğu millerce uzanan yabani, yerleşilmemiş geniş bir araziydi. Kafatası Taşıyıcıları Kuzeykarası'ndan gelirken oradan geçmiş olmalıydılar. Büyük olasılıkla orayı iki kardeşten daha iyi biliyor ve Balinor'un Vadi'de Tyrsis'ten geldiğinden kuşkulandıysa, sıkı gözetim altında tutuyor olmalıydılar.

Anar, Vadi'nin kuzeydoğusunda, miller boyunca tüm Güneykarası'nın en engebeli ve korkutucu alanında uzanıyordu. Bu düz rota içlerinde en tehlikeli olanıydı, ama düşman gözcülerinin onun kaçış yolu olarak düşünecekleri en son yoldu. Karanlık ormanlar, tehlikeli ovalar, gizli bataklıkların arasından geçen ve her yıl birçok dikkatsiz yolcunun yaşamına mal olan sayısız tehditlerle dolu bir yoldu bu. Ama Kafatası Taşıyıcıları'nın bile bilmedikleri başka bir şey daha vardı. Duln ormanlarında -Leah'ın dağlık alanlarının güvenliği. İki kardeş orada Shea'nın yakın arkadaşı, Flick'in korkularına rağmen Anar'ın tehlikeli yollarında kendilerine yardım edebilecek tek insan olan Menion Leah'ı bulabilirlerdi. Shea'ya göre yegâne mantıklı alternatif bu gibi görünüyordu.

İki kardeş köyün güneydoğu sınırına ulaşmışlardı. Eski bir ahşap kulübenin yanında soluk soluğa durup sırtlarını kaba tahtalara dayadılar. Shea ihtiyatla ileri baktı. Etrafta dolaşan Kafatası yaratığının o anda nerede olabileceği hakkında en ufak fikri yoktu. Sona ermekte olan gecenin bulutlu ay ışığında her şey hâlâ belirsizdi. Sol taraflarında bir yerde köpekler öfkeyle havlıyordu ve uykulu evsahipleri merakla karanlığa bakarken çevredeki evlerin pencerelerinde tek tük ışıklar belirmişti. Şafağa sadece bir saatten biraz fazla kalmıştı, Shea vadinin bitimine, Duln ormanlarının gizliliğine ulaşmak için fark edilme riskini göze almak zorunda olduklarını biliyordu. Hava aydınlandığında hâlâ vadide olurlarsa kendilerini arayan yaratıklar onlar açık tepelere tırmanırken görür ve kaçarken yakalanırlardı.

Shea Flick'in sırtına hafifçe vurup başını salladı ve Vadi evlerinin korunağından çıkıp vadi tabanını kaplayan sık ağaç ve çalı yığınlarına doğru ağır bir tempoyla koşmaya başladı. Gecede adımlarının sabah çiyleleriyle ıslanmış uzun otlarda çıkardığı boğuk sestten başka ses yoktu. Koşarlarken yapraklı dallar korunmasız ellerini ve yüzlerini tenlerine çiy tanelerini yapıştıran, küçük, acı veren vuruşlarla kamçılıyordu. Büyük meşe ve ceviz ağaçlarının arasından zikzaklar çizerek, dağınık cevizlerin ve gökyüzünü çizgileyen geniş ağaç gövdelerinin altında yayılmış sürgünlerin üzerinden atlayarak Vadi'nin doğusundaki çalılarla kaplı yokuşa doğru koşuyorlardı. Yokuşa ulaştıklarında açık çimenliği bir an önce geçebilmek için bacaklarının kendilerini taşıyabildiğince, arkalarına ya da karanlıkta önlerine bile bakmadan gözlerini yalnız ilerde hızla geçip geride bıraktıkları ve arkalarındaki Vadi'de kaybolan toprağa dikerek koştular. Islak çimenlerde sık sık kayarak, karşılarına şekilsiz iri kayaların ve seyrek çalılıkların bulunduğu, ötedeki dünyanın önüne konmuş büyük bir engel gibi beliren doğunun büyük vadi duvarlarının manzarasının çıktığı Vadi'nin bitimine vardılar.

Shea'nın fiziksel kondisyonu mükemmeldi, hafif bedeni engebeli arazide, önüne çıkan çalılıkları ve küçük kaya parçalarını çevik hareketlerle geçerek çabucak ilerlemişti. Flick onu dirençle izlemiş, bacaklarının güçlü kasları daha ağır olan bedenini önündeki hızlı figürle aynı hızda tutmak için yorulmadan çalışmıştı. Yalnız bir kere ardına bakma riskine girmiş ve gözleri artık görünmeyen köyün üzerinde yükselen, solgunlaşan gece yıldızlarının ve bulutlu ayın loşluğunda ağaçların birbirine karışmış tepelerini bulanık bir şekil olarak kaydetmişti. Shea'nın küçük tümsekleri ve dağınık kayaları kolayca aşarak, vadinin doğu yokuşunun temelini yanındaki, yaklaşık bir kilometre ilerideki ağaçlık alana ulaşmak amacıyla önünde koşusunu izliyordu. Flick'in bacakları yorulmaya başlıyordu, ama arkalarında bir yerlerde olan yaratıktan korkusu onu oyalanmaktan alıkoyuyordu. Onlara şimdi ne olacaktı bilmiyordu, bildikleri tek şey yurtlarından kaçmışlardı, yakalandıkları takdirde yaşamlarını küçük bir mum gibi söndürecek son derece tehlikeli bir düşman tarafından kovalanıyorlardı. Bulunmayacakları nereye kaçabilirlerdi? Flick, Allanon'un gidişinden beri ilk kez bu esrarengiz gezginin yeniden karşılarına çıkmasını bu kadar çok istiyordu.

Dakikalar çabucak geçmiş, iki kardeş soğuk gecede bitkin halde koşmaya devam ederlerken, önlerindeki ağaçlar gitgide yaklaşımaya başlamıştı. Kulaklarına hiçbir ses gelmiyordu; ileride hiçbir şey kımıldamıyordu. Sanki tüm bu koca arenada yaşayan yegâne canlı onlardı, hoşnutlukla panldayan uyanık yıldızlar dışında yapayalnızdılar. Gece sona ererken hava aydınlanmaya başlamıştı ve yukarıdaki izleyiciler sabah göğünde birer birer kayboldular. İki kardeş, daha hızlı koşmak dışında hiçbir şeyi umursamayarak koşmaya devam ediyorlardı -birkaç dakika içinde gelecek gün ışığında açığa çıkıp yakalanmaktan kaçıyorlardı.

Sonunda ağaçlık alana ulaştıklarında nefes nefese uzun bir ceviz ağacı topluluğunun altına, ince dallarla kaplı zemine çöktüler, kulakları ve kalpleri koşmaktan çılgınca atıyordu. Bir süre hareketsiz bir şekilde, nefes nefese öylece uzandılar. Sonra Shea kendini zorlayıp ayağa kalktı ve Vadi tarafına baktı. Ne yerde ne havada hareket eden bir şey yoktu; görünüşe göre iki kardeş fark edilmeden oraya kadar gelebilmişlerdi. Ama hâlâ vadinin dışına çıkabilmiş değillerdi. Shea uzanıp, ağaçların arasına yönelirken Flick'i de çekip zorla ayağa kaldırdı ve vadinin sarp yokuşunu çıkmaya başladı. Flick konuşmadan, düşünmeden, zayıflayan iradesini bir adımını diğerinin önüne atmaya yoğunlaştırarak onu izliyordu.

Bir kaya kütlesi olan yüzeyi, düşen ağaçlar, dikenli çalılıklar ve tırmanışı daha da uzun ve zorlu kılan engebeli arazisi yüzünden doğu yokuşu sarp ve tehlikeliydi. Shea, büyük engelleri olabildiğince hızlı aşarak tempoyu belirlerken, Flick onun izinde ilerliyordu. Genç adamlar yokuş yukarı sürünerek tırmanıyorlardı. Hava iyice aydınlanmaya başlamış, yıldızlar hepten kaybolmuştu. İleride, vadinin kenarında, güneş gece göğüne ilk solgun kızılığını belirsiz ufuk çizgisinden yansıyan belli belirsiz turuncu ve san tonlarda gönderiyordu. Shea yorulmaya başlamıştı, sendelerken nefesi kesik kesikti. Onun arkasında, Flick tükenmiş vücudunu daha hafif olan kardeşinin ardında sürükleyerek kendini tırmanmaya zorluyordu; sivri çalılar ve kayalar ellerini kollarını çizip kesmişti. Tırmanış sonsuz gibi görünüyordu. Engibeli arazide yürüyüş hızlan iyice yavaşlamıştı, ama fark edilme korkusu yorgun bacaklarını hareket ettirmeye zorluyordu onları. Tüm bu çabadan sonra, açıklıkta, yakalanırlarsa...

Tırmanışlarının dörtte üçünü geride bırakmışlardı ki, Flick aniden tiz bir sesle uyarırcasına bağırıp soluk soluğa yere kapaklandı. Shea korkuyla döndü, gözleri birden Vadi'den yavaşça havalanan, sabah göğünün loşluğunda genişleyen daireler çizerek yükselen bir kuşa benzeyen, kocaman, siyah bir şeye ilişti. Vadili, düşen kardeşine göz eriminden çıkması için sürünmesini işaret edip, bir yandan da yaratığın kendilerini görmemesi için dua ederek kayalarla çalıların arasına dümdüz uzandı. Dağın yamacında hareket etmeden uzanırlarken, dehşet verici Kafatası Taşıyıcısı daha da yükseliyor, çizdiği daireler genişliyor ve izlediği yol onu iki kardeşin olduğu yere yaklaşıtıyordu. Yaratık, iki genç adamın kaçabilme yönündeki son sönük umudunu da tüketen tüyler ürpertici bir çığlık koy-verdi. Allanon'la beraber büyük kara gölgenin altında çalıların arasında gizlenmiş olan Flick'i kımıldayamaz hale getiren o açıklanamaz korku sarmıştı ikisini de. Yalnız şu anda saklanacak bir yer yoktu. Yaratık tam üstlerinden süzülürken korkuları hızla isterinin ilk aşamasına doğru yükseldi ve o çabucak geçen an boyunca öleceklerinden emindiler. Ama bir an sonra, kara avcı dönüp değişmeyen bir çizgide kuzeye doğru gözden kaybolana kadar uzağa doğru çekilerek süzüldü.

Vadililer, onlara sonsuzluk gibi gelen dakikalar boyunca seyrek çalılara ve dağınık kayalara gömülü, hareket etmeye kalkıştıkları an yaratığın geri dönüp kendilerini öldüreceğinden korkarak, taşlaşmış bir halde yattılar. Ama o berbat, mantıksız korku geçtiğinde titreyerek ayağa kalktılar ve bezgin bir

sessizlik içinde vadinin tepesine tüketici tırmanışlarına kaldıkları yerden yeniden başladılar. Sarp yokuşun tepesine çok az bir uzaklık kalmıştı ve Duln ormanının dışındaki küçük açıklık alanı geçmekte acele ediyorlardı. Birkaç dakika içinde büyük ağaçların arasında kaybolmuşlardı bile; yükselen sabah güneşi ilk ışıklarıyla Vadi'de doğru uzanan sessiz ve boş araziye kavuşmuştu.

Duln'a girdiklerinde genç adamlar adımlarını yavaşlattılar ve sonunda nereye gittikleri hakkında hâlâ hiçbir fikri olmayan Flick, önündeki Shea'ya seslendi.

"Neden bu yöne gidiyoruz?" diye sordu. Uzun süren sessizlikten sonra kendi sesi kulaklarına bir tuhaf gelmişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Allanon'un söylediği yere -Anar'a. Tek şansımız Kafatası Taşıyıcılarının geçmemizi en az bekledikleri yoldan gitmek. Bu yüzden doğuya, Kara Meşeler'e gidecek oradan da kuzeye hareket edeceğiz ve yolda bize yardım edecek birilerini bulmayı dileyeceğiz."

"Bekle biraz!" diye bağırdı Flick ani bir kavrayışla. "Söylemek istediğin şu ki, doğuya Leah'ya gidiyoruz ve Menion'un bize yardım etmesini umuyoruz. Sen aklını mı kaçırdın? Ne diye kendimizi yaratığa teslim etmiyoruz ki? Böylesi daha kolay olurdu!"

Shea ellerini kaldırıp bezgince kardeşine döndü.

"Başka şansımız yok! Menion Leah yardımını isteyebileceğimiz tek kişi. Leah'nın ötesindeki araziye tanıyor. Kara Meşeler'in arasından bir geçit biliyor olabilir."

"Ah, tabii," diyerek başını salladı Flick hüznle. "Son defasında orada nasıl kaybolmamıza neden olduğunu unuttun mu? Onu fırlatabileceğimden uzağa bile gitmeye güvenmem onunla ve onu kaldırılabileceğimden bile şüpheliyim!"

"Başka şansımız yok," diye tekrarladı Shea. "Biliyorsun, bu yolculuğa çıkmak zorunda da değildin."

Birden susarak döndü.

"Üzgünüm, kendimi kaybettim. Ama bunu kendi bildiğim şekilde yapmalıyım, Flick."

Keyifsiz bir sessizlik içinde yeniden yürümeye başladı ve Flick de kafasını hoşnutsuzlukla iki yana sallayıp somurtarak onu izledi. Vadide dolaşan korkunç yaratıkları biliyor olmalarına rağmen, kaçmak fikri başlangıç için oldukça kötüydü. Ama Menion Leah'ya gitme fikri daha da kötüydü. O kendini beğenmiş avare eğer önce yolu kaybetmezse onları doğruca tuzığa götürürdü. Menion bir tek Menion'la, başka bir yolculuğa hazır o büyük maceracıyla ilgilenirdi. Ondan yardım isteme fikri tam bir saçmalıktı.

Şurası kesindi ki, Flick önyargılıydı. Menion Leah'yı ve onun temsil ettiği hiçbir şeyi onaylamıyordu - bu beş yıl önceki tanışmalarından beri böyleydi. Dağlardaki küçük bir krallığı asırlarca yönetmiş bir ailenin tek oğlu olan Menion tüm yaşamını bir maceradan ötekine atılmakla geçirmişti. Hiçbir zaman ekmeğini kazanmak için çalışmamış ve Flick'e göre, yararlı hiçbir şey yapmamıştı. Zamanının çoğunu çalışkan Vadililere göre boş eğlenceden başka bir şey olmayan av ya da dövüş gibi uğraşlarla geçirirdi. Tavrırları da aynı şekilde rahatsız ediciydi. Hayatı, ailesi, memleketi ya da ülkesi hakkındaki hiçbir şeye önem vermezdi. Dağlı, boş bir gökte, hiçbir şeye dokunmadan, hiçbir iz bırakmadan geçen bir bulut gibi yaşamını olurlarına bırakmıştı. Bir yıl önce Kara Meşeler'de neredeyse ölümlerine sebep olan şey de onun yaşama karşı bu kayıtsız tavrıydı. Yine de Shea'ya çekici

geliyordu ve dağlı da o küstah tavrıyla buna samimi bir sevgiyle karşılık veriyormuş gibi görünüyordu. Ama Flick bunun güvenilir bir dostluk olduğuna asla ikna olmamıştı ve şimdi de kardeşi, sorumluluk hakkında en ufak fikri olmayan bir adama yaşamlarını emanet etmek niyetindeydi.

Kaçınılmaz olanı engellemek için ne yapılabileceğini kafasında evirip çevirdi. Sonunda en iyisinin Menion'u yakından izleyip yanlış bir şey yaptıklarından şüphelendiğinde Shea'yı olabildiğince nazik ve anlayışlı bir tarzda uyarmak olduğuna karar vermişti. Eğer şimdi kardeşinden uzaklaşırsa, sonradan Leah Prensi'nin kötü önerilerine karşı çıkma şansı olmazdı.

Sonunda büyük Rappahalladran kıyılarına vardıklarında vakit öğleyi geçmişti. Shea karşı kıyının yaklaştığı, kanalın iyiden iyiye daralmaya başladığı yere varana kadar nehir boyunca yaklaşık bir kilometre ilerledi. Burada durup karşıdaki ağaçlıklara baktılar. Güneş bir saat içinde batacağı ve Shea geceye bu kıyıda yakalanmak istemiyordu. Kendini takip edenlerle arasında su olduğunda kendini daha güvende hissedecekti. Bunu Flick'e de açıkladı, öteki de kabul etti ve el baltalarıyla av bıçaklarını kullanarak küçük bir sal yapmaya koyuldular. Sal ister istemez küçük olacaktı, tek amacı çantalarını ve giysilerini taşımaktı. Kendilerini de taşıyacak kadar büyük bir sal yapmaya vakitleri yoktu. Bir yandan eşyalarını çekip sürüklerken nehri yüzerek geçmek zorundaydılar. İşlerini çabucak bitirip giysilerini ve çantalarını çıkardılar, bunları salın ortasına bağlayıp Rappahalladran'ın soğuk sularına daldılar. Akıntı hızlıydı, ama yılın bu mevsiminde tehlikeli değildi, bahar çözülmeleri yeni bitmişti. Tek sorun karşıda, yüksek kıyı boyunca karaya çıkabilecekleri uygun bir yer bulmaktı. Hantal salı çekmekle uğraşırlarken akıntı onları yarım kilometre kadar sürükledi ve karşı kıyıya vardıklarında kendilerini karaya kolayca çıkabilecekleri küçük bir koyun çok yakınında buldular. Akşamüstü havasında titreyerek, soğuk sudan çıkıp salı karaya çektiler, çabucak kurulanıp, yeniden giyindiler. Tüm bu işler bir saatten biraz fazla sürmüştü ve güneş karanlıktan önce akşam göğünde yalnızca donuk kırmızı parıltılar bırakarak uzun ağaçların tepelerinde gözden kaybolmuştu.

İki kardeş durabilecek durumda değillerdi, ama Shea güçlerini yeniden kazanmak için birkaç saat uyumayı ve görülme olasılığından kaçınmak için geceleyin yolculuklarına kaldıkları yerden devam etmeyi önerdi. Korunaklı koy güvenli görünüyordu, böylece büyük bir karaağacın altında battaniyelerine sarınıp hemen uykuya daldılar. Shea kalkıp hafifçe dokunarak Flick'i uyandırdığında vakit gece yarısı olmuştu, çabucak eşyalarını toplayıp Duln'daki uzun yürüyüşlerine yeniden başlamak üzere yola koyuldular. Bir yerde Shea karşı kıyıda bir şeyin dolaştığını duyduğunu sanarak Flick'i uyardı. Uzun dakikalar boyunca durup kulak kesildiler, ama ağaç yığınlarının karanlığında hareket eden bir şey ayırt edemediler, sonunda da Shea'nın yanılmış olduğu sonucuna vardılar. Flick dalgalı nehrin sesinden zaten hiçbir şeyin duyulamayacağına ve Kafatası yaratığının onları muhtemelen hâlâ Vadi'de arıyor olacağına dikkat çekti. Güveni onları izleyen herhangi birilerini geçici olarak alt ettikleri yanılgısıyla epeyce güçlenmişti.

Bulundukları yerden fazla bir şey göremeden, doğu yönünde ilerlemeye çalışarak gündoğumuna kadar yürüdüler. Sık dallardan karmaşık bir ağ ve birbirine kenetlenmiş hışırtılı yapraklar yıldızlan örtüyordu. Neden sonra durduklarında, hâlâ Duln'dan çıkmış değillerdi ve Leah sınırına daha ne kadar yürümeleri gerektiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Shea güneşin tam önlerinde yükseldiğini görerek rahatlamıştı; hâlâ doğru yolda ilerliyorlardı. Büyük karaağaçların birbirine sokulduğu bir açıklık bulduklarında, genç adamlar eşyalarını atıp yorucu kaçışlarından dolayı tamamen tükenmiş halde hemen uykuya daldılar. Kalktıklarında akşam olmuştu, gece yürüyüşü için hazırlıklara

başladılar. Dikkat çekebileceği için ateş yakmak istemediklerinden karınlarını kurutulmuş biftek ve çiğ sebzelerle doyurdular ve yemeklerini biraz meyve ve suyla tamamladılar. Yemeklerini yerlerken Flick bir kez daha gidecekleri yer sorununu gündeme getirdi.

"Shea," diye söze başladı temkinlice, "konuyu uzatmak istemiyorum, ama bunun gidilecek en iyi yer olduğundan emin misin? Demek istiyorum ki, Menion bize yardım etmek istese bile, Kara Meşeler'deki bataklıklarda ve tepelerde kaybolabilir ve bir daha da oradan çıkamayabiliriz."

Shea yavaşça başını salladıktan sonra omuz silkti.

"Ya bu, ya da daha az korunaklı ve Menion'un bile bilmediği daha kuzeye gitmek. Sence daha iyi bir seçeneğimiz var mı?"

"Sanırım yok," diye cevapladı Flick mutsuzca. "Ama ben hâlâ Allanon'un bize söylediklerini - hatırlarsın, kimseye bir şey anlatmamamız ve kimseye güvenmememiz üzerine söylediklerini- düşünüyorum. Bu konuda çok kesin konuşmuştu."

"Yine başlamayalım," diye parladı Shea. "Allanon burada değil ve karan ben veririm. Menion'un yardımı olmadan Anar ormanlarına ulaşmayı nasıl umut edebileceğimizi anlamıyorum. Üstelik, her zaman iyi bir dost olmuştur o ve gördüğüm en iyi kılıç kullanan adamdır. Durup savaşmak zorunda kalırsak onun deneyimine ihtiyacımız olacaktır."

"Ki onu yanımıza alırsak mutlaka bunu yapmak zorunda kalırız," dedi Flick manalı manalı. "Üstelik, o Kafatası yarattığı gibi bir şey karşısında ne şansımız olabilir? Bizi parçalara ayıracaktır."

"Bu kadar karamsar olma," diyerek güldü Shea, "daha ölmedik. Unutma ki, Elftaşları bizi koruyor."

Flick bu konuda tam olarak ikna olmuş değildi, ama o an için tüm bunları bir kenara bırakmanın en iyisi olacağını hissediyordu. Menion Leah'nın bir mücadele sırasında yanlarında olmasının iyi olacağını kabul etmek zorundaydı, ama aynı zamanda bu sağı solu belli olmayan adamın hangi safta yer almaya karar vereceğini de kestiremiyordu. Shea geçen birkaç yılda babasıyla Leah'ya yaptığı yolculuklar sırasında bu gösterişli maceracıya geliştirdiği içgüdüsel düşkünlük yüzünden güveniyordu Menion'a. Ama Flick, kardeşinin Leah Prensi'ni bütünüyle rasyonel olarak değerlendirmediklerini hissediyordu. Leah, Güneykarası'nda kalan birkaç monarşiden biriydi, Shea da merkeziyetçi olmayan yönetimlerin sözünü sakınmaz bir savunucusu, bir mutlak güç karşıtıydı. Yine de, bir krallığın varisiyle dost olduğunu iddia ediyordu -Flick'e bu tam anlamıyla tutarsız görünüyordu. Bir şeye ya inanırdın ya da inanmazdın

-ama her ikisi birden olursan kendine karşı dürüst olamazdın. Akşamın ilk gölgeleri belirldiğinde yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler. Güneş bir süre önce gözden kaybolmuş ve altından ışınları dev ağaçların yeşil dallarıyla karışan koyu kırmızı bir renge dönüşmüştü. İki kardeş az miktardaki eşyalarını toplayıp, ölgünleşen günışığını arkalarına alarak doğuya doğru yavaş, istikrarlı yürüyüşlerine başladılar. Ağaçlar, akşamüstü için bile fazlasıyla dingindi ve ihtiyatlı Vadililer huzursuz bir sessizlik içinde ay ışığının büyük ağaç dalları arasından yalnızca kısa aralıklarla görüldüğü orman gecesinin loşluğunda yürüyorlardı. Duln'ın bu olağandışı sessizliği Flick'i huzursuz etmişti, böylesine büyük bir ormanın sessiz olması tuhaftı

-ama Vadili için rahatsız edici şekilde tanıdık bir durumdu bu. Ara sıra, karanlıkta duraklayıp bu derin dinginliği dinliyor, sonra hiçbir şey duyamayıp ormanda ilerideki dağlığa açılan bir kayran

arayarak yorucu yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Flick sıkıcı sessizlikten nefret ediyordu, bir keresinde kendi kendine hafif hafif ıslık çalmaya başlamıştı ki, Shea'nın uyan işaretiyle hemen kesti.

Sabahın erken saatlerinde iki kardeş Duln'ın kenarına ulaşmışlar ve Leah dağlıklarına kadar millerce uzanan çalılıklarla kaplı çimenlik alana girmişlerdi. Şafağa daha birkaç saat vardı, bu yüzden doğuya doğru yolculuklarına devam ettiler. İkisi de Duln'dan, onun korkunç ağaçlarının boğuculuğundan ve huzursuz edici sessizliğinden çıkmış olmaktan ötürü oldukça rahatlamışlardı. Ormanın korunaklı gölgelerinde olmak daha güven verici olabilirdi, ama açık çimenlikte kendilerini onları tehdit edecek tehlikelere karşı daha donanımlı hissediyorlardı. Hatta yürürken kısık sesle birbirleriyle konuşmaya bile başlamışlardı. Gündoğumundan bir saat kadar önce, yemek yiyip dinlendikleri küçük, çalılıklarla kaplı bir vadiye ulaşmışlardı. Artık doğudaki hafifçe aydınlanmış Leah dağlıklarını görebiliyorlardı, ama hâlâ bir günlük yolları vardı. Shea günbatımında yürümeye başarlarsa bir sonraki gündoğumundan önce hedeflerine rahatlıkla ulaşabilecekleri tahmininde bulundu. Bundan sonra da her şey Menion Leah'a bağlı olacaktı. Dile getirmediği bu düşünceyle çabucak uykuya daldı.

Ancak birkaç dakika geçmişti ki, yeniden uyandılar. Onları endişeyle ayaklandıran hareketli bir şey değil, tüm çevreye uğursuzca yerleşen ölümcül sessizlik oldu. Aniden başka bir şeyin varlığını hissettiler. Bu duygu her ikisini de aynı anda vurdu, ikisi de irkilerek ayağa fırladı, tek söz etmeden, küçük korunaklarını dikkatle kolağan ederlerken çıkardıkları hançerleri ölgün ışıktaki parıltıya başladı. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Shea küçük vadinin tüm araziye görebilecekleri çalılıklarla kaplı yokuşunu çıkarken kardeşine kendisini takip etmesini işaret etti. Sabahın erken saatlerinin loşluğunda gözlerini ileride saklanan şeyi bulmaya zorlayarak, çalıların arasında hareketsiz uzandılar. Orada bir şey olduğundan şüphe duymadılar. Buna gerek yoktu -ikisi de yatak odalarının penceresinin ardındaki o hissi iyi biliyorlardı. Şimdi nefes almaya bile cesaret edemeden, yaratığın sonunda kendilerini bulup bulmadığını merak ederek, şu ana kadarki hareketlerini yeterince iyi gizlemiş olduklarını ümit ederek bekliyorlardı. Kaçmak için bunca mücadele ettikten sonra bulunmak, Leah'ın güvencesinin sadece birkaç saat uzağında ölmek imkânsız geliyordu onlara.

Sonra ani bir rüzgâr ve yaprak hışırtısıyla, Kafatası Taşıyıcısı'nın siyah şekli sol taraflarındaki bodur ağaç dizisinden sessizce yükseldi. Belirsiz hacmi yükselmiş ve hareket edemiyor-muş gibi uzun süre yerden yukarıda asılı kalmış görünüyor, yaklaşmakta olan gündoğumunun ölgün ışığında şekilleniyordu. İki kardeş bayırın tepesinde, çevrelerindeki çalılar kadar sessizce, yaratığın hareket etmesini bekleyerek yere uzanmışlardı. İzlerini buraya kadar nasıl sürdüğünü -tabii gerçekten sürdüyse-sadece tahmin edebiliyorlardı. Belki üçünü de burada, bu ıssız, boş çayırdaki bir araya getiren kör talihti, ama Vadililerin avlanacak yaratıklar, ölmelerinin de büyük bir olasılık olduğu gerçeği bakiydi. Yaratık bir süre daha havada hareket etmeden asılı kaldı, sonra yavaşça, büyük kanatları ağır ağır açıldı ve saklandıkları yere doğru ilerlemeye başladı. Flick duyulabilecek şekilde dehşetle soluk verip etraflarındaki çalıların arasına daha da gömüldü, yüzü gri ışıktaki solgun görünüyordu, eli Shea'nın ince kolunu sıkıyordu. Ama yaratık onlara ulaşmadan birkaç kilometre uzaktayken, küçük bir koruya indi ve bir anda gözden kayboldu. İki kardeş kendilerini takip edeni göremeden puslu ışıktaki umutsuzca bakıyorlardı.

"Şimdi," diye fısıldadı Shea'nın sesi kardeşinin kulağına, "yaratık bizi göremezken. İlerideki çalı sırasına doğru koş!"

Flick'e ikinci bir kez daha tekrarlamaya gerek yoktu. Kara canavar şu anda meşgul olduğu ağaçlarda

işini bitirince sıra saklanma yerlerine gelecekti. Vadili, sabahın ıslak çimlerinde yarı koşarak, yarı sürünerek, saklandığı yerden ayrıldı. Karışık saçlı başını Kafatası Taşıyıcısı'nın her an kontlukta yükselip kendisini görmesini beklercesine omzunun üzerinden çevirip bakıyordu. Ardında, kardeşinin bodur figürünün arkasında zikzaklar çizerek koşan Shea, açıklığa doğru fırlarken kıvrak bedeni yere eğilmişti. Çalılığa bir aksilik olmadan ulaşmışlardı, ama sonra Shea çantalarını unuttuklarını hatırladı - çantalar geride bıraktıkları vadinin ortasında idi şimdi. Yaratığın onları gözden, kaçırmamasına imken yoktu ve onları bulduğunda kovalamaca sona erecek ve ne yöne gittiklerini tahmin etmeye gerek kalmayacaktı. Shea midesinin kasıldığını hissetti. Nasıl bu kadar aptal olabilmişlerdi? Çaresizlikle Flick'in omzunu tuttu, ama kardeşi de hatalarını anlamış, yere yığılmıştı. Shea, görülse bile, geri dönüp kendilerini ele verecek çantaları alması gerektiğini biliyordu -başka çareleri yoktu. Fakat tereddüt ayağa kalkar kalkmaz, avcının kara şekli ortaya çıktı, parlayan gökte hareketsiz asılı duruyordu. Artık şansları kalmamıştı.

Bir kez daha günün doğuşu onları kurtardı. Kafatası Taşıyıcısı çimenlerin üzerinde sessizce, hareketsiz dururken, sabah güneşinin altın kenarları doğu tepelerindeki dinlenme yerinden çıkıp yaklaşan günün ilk ışıklarını yere ve göğe göndermeye başladı. Gün ışığı gece yaratığının karanlık şeklini belirginleştirmişti, zamanının sona erdiğini gören yaratık aniden göğe yükseldi, genişleyen daireler çizerek yerin üzerinde döndü. Sabahın hafif seslerini bir an için donduran ürpertici bir nefretle o ölümcül çılgınlığını attı; sonra kuzeye dönüp yavaş yavaş uçtu. Bir süre sonra kayboldu ve olanlara inanamayan iki şükran dolu Vadili uzak, boş göğe sessizce bakakaldı.

Aynı günün akşamında, Vadili adamlar Leah şehrine varmıştı. Şehri sınırlayan kaya ve harçla sıvanmış duvarlar, her ne kadar akşam güneşinin parlaklığı bu donuk gri kütlenin az ısıtılmış demir kadar sevimsiz görünmesine neden oluyorsa da, yorgun yolcuları karşılayan bir liman olmuştu. Duvarların büyüklüğü ve hacmi kendi evlerinin etrafındaki ormanların özgürlüğünü tercih eden Vadililere iğrenç görünüyordu, ama bitkinlikleri tüm hoşnutsuzlukları bir kenara itti ve tereddüt etmeksizin batı kapısını geçip şehrin dar sokaklarına daldılar. Şehir işlek .bir saatindeydi; insanlar, surlarla çevrili şehrin girişinin iki yanında dizilen ve içeri, Menion'un ağaçlar ile özenle budanmış çimlikler ve hoş kokulu bahçeleri çevreleyen çitlerle gizlenmiş görkemli bir malikâne olan evine doğru uzanan küçük dükkân ve panayırların yanından birbirlerini itip kakarak ilerliyorlardı. Gölge Vadililere göre Leah büyük bir metropoldü, ama aslında Güneykarası'nın içlerindeki büyük şehirlerle, hatta Tyrsis'in sınır şehriyle kıyaslanınca küçüktü. Leah dünyadan uzakta kurulmuş bir şehirdi ve yolcular kapılarından nadiren geçerlerdi. Kendi kendine yeter, her şeyden önce varlığını kendi halkının gereklerini karşılamak için sürdürürdü. Araziyi yöneten krallık Güneykarası'nın en eski krallığıydı. Bu uyruklarının bildiği tek kanundu -belki de ihtiyaç duydukları tek kanun. Shea, halkın büyük kısmı yönetimden ve sağladığı yaşam tarzından hoşnut olsa da, buna hiçbir zaman ikna olmamıştı.

Vadililer kalabalıkta kendilerine yol açmaya çalışırken, Shea kendini Menion Leah ile beklenmedik arkadaşlığını kafasında tartarken buldu. Beklenmedik deyiimi kullanılmalıydı, diye düşündü, çünkü görünürde pek bir ortak yönleri yoktu. İkisinin arasında anlamlı bir kıyaslama yapılamayacak kadar farklı geçmişleri olan vadili ile dağlı. Shea, bir han sahibi tarafından evlat edinilmiş, kalın kafalı, pratik ve işçi gelenekleriyle yetiştirilmiş. Menion, Leah kraliyet ailesinin tek oğlu ve tahtın varisi, maksadı olarak reddettiği sorumluluklarla dolu bir hayata doğmuş, ufak başarılarla gizlemeye çalıştığı küstahça kendine güvene ve Flick gibi acımasız eleştirmenlerin bile ona dış bileyerek de

olsa gösterdiği saygıyı hak eden olağanüstü bir avcılık içgüdüsüne sahipti. Politik düşünceleri de geçmişleri kadar ayırdı. Menion ırkların sorunlarıyla uğraşmakta eski yöntemlerin etkisiz kaldığının kanıtlandığına inanırken, Shea eski günleri savunan sadık bir muhafazakârdı.

Aralarındaki tüm bu farklılıklara rağmen, karşılıklı saygıya dayalı bir dostluk geliştirmişlerdi. Menion bu küçük arkadaşının düşüncelerini zaman zaman çağıdışı buluyor, ama fikirlerini ve saptamalarını takdir ediyordu. Flick'in sık sık dile getirdiği düşüncesinin aksine, Vadili adam Menion'un kusurlarını görmüyor değildi, ama Leah Prensi'nde diğerlerinin dikkate almamak eğiliminde oldukları güçlü ve ilginç doğruyla yanlış sezme kabiliyeti görüyordu.

O sıralarda, Menion Leah herhangi bir gelecek kaygısı taşımadan yaşıyordu. Yaşamının büyük bölümünü başına yeni belâlar almakla geçiriyor gibi görünse de, çokça seyahat etmiş, dağlık ormanlarda avlanmıştı. Yay kullanma ve iz sürme konularındaki güçlkle edinilen uzmanlığı işe yarar bir amaç için kullanılmamıştı. Tam tersine, sadece durmadan, ama başarısız bir şekilde oğlunun ve yegâne varisinin ilgisini krallığının yönetimine çekmeye çalışıp duran babasını kızdırmaya yaramıştı. Bir gün Menion kral olacaktı, ama Shea kaygısız arkadaşının bu olasılığa gelip geçici bir düşünceden fazlasını ayırdığından şüpheliydi. Ondan başka türlüünü beklemek aptallık olurdu. Menion'un annesi birkaç yıl önce, Shea krallığa ilk seyahatini yaptıktan kısa süre sonra ölmüştü. Menion'un babası pek yaşlı değildi, ama bir kralın ölümü her zaman yaşlılıktan olmazdı ve ondan önceki Leah hükümdarlarının çoğu birdenbire, beklenmedik zamanlarda ölmüşlerdi. Şayet babasının başına umulmadık bir şey gelecek olursa Menion hazır olsun olmasın kral olacaktı. Shea ondan sonra öğrenilmesi gereken dersler olacaktır, diye düşünerek kendi kendine gülümsedi.

Leah malikânesi ceviz ağacı kümelerinin ve küçük bahçelerin ortasında sükût içine gömülmüş, geniş, iki katlı, taştan bir yapıydı. Arazi şehirden yüksek çitlerle ayrılmıştı. Evin ön tarafındaki küçük yolun üzerinde geniş bir park vardı ve iki Vadili giriş kapılarından yorgun argın geçerken çocuklar parkın ortasındaki küçük havuzdan sular sıçratarak oynuyorlardı. Hava hâlâ sıcaktı, insanlar bu iki yolcunun yanından geçip arkadaşlarıyla buluşmak ya da evlerine ve ailelerine ulaşmak için hızlı hızlı yürüyorlardı. Batıda, akşamüstü göğü altın renginde hafifçe puslanıyordu.

Uzun demir kapılar aralıktı ve Vadililer dolambaçlı taş yolun çitlerini ve bahçelerin sınırlarını geçip evin ön kapısından girdiler. Ağır meşe kapı içeriden açılıp da umulmadık bir şekilde Menion Leah ile karşılaştıklarında evin önündeki taş eşiğe yaklaşmaktaydılar. Çok renkli bir pelerin, yeşil ve açık sarı bir yelek giymişti, zayıf, kamçı gibi bedeni bir kedinin zarif rahatlığıyla ilerliyordu. İri bir adam olmamasına rağmen, Vadililerden beş altı santim daha uzundu, ama geniş omuzlan ve uzun kollan ona sıksa bir görünüm veriyordu. Yan yollardan birinde yürüyordu, ama ana yoldan yaklaşmakta olan perişan kılıklı, kir pas içindeki ikiliyi görünce durdu. Bir süre sonra hayretle gözleri açıldı.

"Shea!" diye bağırdı. "Ne diye böyle... ne oldu sana?"

Hemen arkadaşının yanına gelip zayıf elini dostça sıktı.

"Seni gördüğüme sevindim, Menion," dedi Shea gülümseyerek.

Dağlı bir adım geri çekilmişti, gri gözleri kurnazca onları inceliyordu.

"Mektubumun bu kadar kısa süre içinde sonuç vereceğini ummuyordum..." dedi ve diğerinin bitkin yüzünü incelemeye başladı. "Vermiş de değil, yanılıyor muyum? Ama anlatma -duymak istemiyorum.

Dostluğumuz hatırına yalnızca, beni ziyaret etmeye geldiğini farz etmeyi tercih ederim. Ve kimseye güvenmeyen Flick'i de getirdiğini görüyorum. Bu bir sürpriz."

Bakışlarını Shea'dan kaşlarını çatmış ters ters başını sallayan Flick'e çevirerek sırtıttı.

"Bu benim fikrim değildi, emin olabilirsiniz."

"Keşke bu ziyaretin tek nedeni dostluk olsaydı," diye içini çekti Shea. "Seni bu işe karıştırmamayı dilerdim, ama korkarım ki, başımız cidden dertte ve sen de bize yardım edebilecek tek kişisin."

Menion gülümseyecekti, ama diğerinin yüzüne yansıyan ifadeyi görünce aniden fikrini değiştirip ağırbaşlılıkla başını salladı.

"Bunda eğlenceli bir şey yok, değil mi? Pekâlâ, sıcak bir banyo ve yemek her işin başlangıcıdır. Sizi buraya getiren şeyi daha sonra tartışırız. Gelin. Babamın sınırda işi var, ama ben sizin emrinizdeyim."

İçeri girdiklerinde, Menion Vadililerle ilgilenmeleri için hizmetkârlara emirler verdi, böylece sıcak, hoş bir banyo yapmak ve giysilerini değiştirmek üzere götürüldüler. Bir saat sonra, üç arkadaş aslında sayılarının iki katı adamı rahatlıkla doyuracak, ama o gece için onlara ancak yeten yemek için büyük holde toplandılar. Yemek sırasında, Shea Menion'a Gölge Vadisi'nden kaçışlarının garip hikâyesini anlattı. Flick'in esrarengiz gezgin Allanon'la karşılaşmasını ve Shannara'nın Kılıcı'nı açıkladı. Allanon'un gizlilik konusundaki emrine rağmen, eğer Menion'dan yardım isteyecekse, bu gerekliydi. Kısa ve özlü uyarısıyla çıkagelen Balinor'dan, kara Kafatası yaratığından kılpayı kaçışlarından ve sonunda da dağlı kaçmalarından bahsetti. Tüm konuşmayı Shea yapmıştı. Flick, son birkaç haftanın olaylarında kendisiyle ilgili kısımları ayrıntılarıyla anlatma isteğine karşı koyarak, konuşmaya katılmaya isteksiz davranıyordu. Sessiz kalmayı seçmişti, çünkü Menion'a güvenmemekte kararlıydı. Vadililer'in iyiliği için en azından birinin tetikte olmasının ve çenesini tutmasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

Menion Leah bu uzun hikâyeyi, Shea'nın geçmişiyle ilgili onu ölçüsüz bir şekilde memnun eder gibi görünen kısma kadar yüzünde hiçbir şaşırma ifadesi göstermeden dinlemişti. Zayıf, esmer yüzü ancak sürekli bir gülümseyişin ve gri keskin gözlerinin kenarlarındaki küçük kırışıkların kırdığı anlaşılabilir bir maske olarak kalmıştı. Vadililerin neden geldiklerini hemen anlamıştı. Araziyi bilen birinin - güvenebilecekleri birinin-yardıma olmaksızın Leah'dan kalkıp Clete ovasını geçmeleri, oradan sonra da Kara Meşeler'i aşmaları beklenemezdi. Düzeltelim, diye düşündü Menion, içten içe gülümseyerek -Shea'nın güvenebileceği. Kardeşinin ısrarları olmasa Flick'in Leah'a asla gelmeyeceğini biliyordu. Flick'le aralarında pek dostane bir ilişki olmamıştı. Gene de, o da buradaydı, sebep ne olursa olsun, o da yardımını istiyordu ve kendi hayatı tehlikede bile olsa Shea'yı asla reddedemezdi.

Shea hikâyesini bitirmiş, sabırla Menion'un yanıtını bekliyordu. Dağlı düşüncelere dalmış gibiydi. Başını dayadığı dirseğinin üzerinden yansı boşalmış şarap şişesine bakıyordu. Konuştuğunda sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Shannara'nın Kılıcı. Bu hikâyeyi yıllardır duyduğum yok

- doğru olduğuna da hiç inanmamıştım. Şimdi tam bir belirsizliğin içinden tekrar ortaya çıkıyor ve eski dostum Shea Ohmsford da görünürde onun varisi. Ya da gerçekten öyle mi?" Birden gözlerini dikip, "O Kuzeykarası yaratıklarının kovalayıp yok etmesi için bir yem olabilirsiniz. Allanon'dan nasıl emin olabilirsiniz? Bana anlattığın hikâyede o da seni avlamaya çalışan şeyler kadar tehlikeli görünüyor

-hatta belki de onlardan biridir."

"Buna inanmam. Bu çok saçma."

"Belki de değildir," diye devam etti Menion yavaşça, içinden olasılıkları tartarak. "Yaşlanıyor ve şüpheli mi davranıyorum? Açıkçası, anlattığın bütün bu hikâye biraz olasılık dışı görünüyor. Şayet doğruysa, bunlara sahip olmaktan ötürü talihlisin. Kuzeykarası ve Streleheim Ovalan'nın üzerindeki şeytanlar hakkında bir sürü hikâye var -güçten, bahsediyorlar, herhangi bir ölümünün anlayamayacağı kadar muazzam bir güçten..." Bir süre sustu ve büyük bir dikkatle şarabından bir yudum aldı.

"Shannara'nın Kılıcı... efsanenin doğru olma ihtimali bile yeterli..." Kafasını sallayıp sıırttı. "Bunu öğrenme şansını nasıl geri çevirebilirim? Sizi Anar'a götürecek bir rehber ihtiyacınız var ve o adam benim."

"Senin olacağını biliyordum." Shea uzanıp minnettarlıkla Menion'un elini sıktı. Flick hafifçe inledi, ama güç belâ gülümsemeyi de başardı.

"O halde şimdi, ne durumda olduğumuza bakalım." Meni-on hemen idareyi ele almış ve Flick şarap içmeye dönmüştü. "Peki ya şu Elftaşları? Onlara bir bakalım."

Shea hemen deri keseyi çıkarıp içindekileri avucuna boşalttı. Üç taş meşale ışığında parıldıyordu, mavi parıltıları derin ve ısıltılıydı. Menion birine nazıkçe dokundu ve eline aldı.

"Gerçekten çok güzeller," dedi onaylarcasına. "Benzerlerini gördüğümü hiç sanmıyorum. Fakat bunlar bize nasıl yardım edebilir ki?"

"Bunu. henüz bilmiyorum," diye içtenlikle itiraf etti Vadili. "Yalnız Allanon'un anlattıklarını, yani taşların sadece acil durumlarda kullanılacağını ve etkilerinin çok güçlü olduğunu biliyorum."

"Pekâlâ, umarım haklıdır," dedi diğeri küçümseyerek. "Yanıldığını zor yolla anlamaktan nefret ederim. Ama bu ihtimalle yaşamak zorunda olacağız, sanırım."

Bir süre duraklayıp Shea'nın taşları kesenin içine koyuşunu, keseyi de gömleğinin cebine yerleştirişini izledi. Vadili bakışlarını tekrar kaldırdığında şarap kadehine boş boş bakıyordu.

"Balinor denen adam hakkında birşeyler biliyorum, Shea.

Üstün bir askerdir -tüm Güneykarası'nda onun dengini bulabileceğinden kuşkuluyum. Bence babasından yardım istesek daha iyi olur. Callaron'un askerleri ormanlarda yaşayan Anarlı Cücelerin askerlerinden daha iyi korurdu seni. Tyrisis'e giden yolları biliyorum, hepsi de güvenlidir. Ama Anar'a giden hemen hemen tüm yollar doğrudan Kara Meşeler'den geçiyor -orası da bildiğiniz gibi, Güneykarası'nın en güvenli yeri değildir."

"Allanon bize Anar'a gitmemizi söyledi," diye ısrar etti Shea. "Bunun bir sebebi olmalı ve onu yeniden bulana kadar şansımı zorlamayacağım. Üstelik Balinor da bize onun direktiflerini izlememizi söyledi."

Menion omuz silkti.

"Bu talihsiz bir durum, çünkü Kara Meşeler'i geçebilsek bile, onun ötesindeki bölgeyi pek fazla bilmiyorum. Anar ormanlarına giden yolların geçtiği yerlerin nispeten yerleşim olmayan yerler

olduğunu duydum. Yerleşenler de daha çok bize karşı düşmanlık gütmeyen Güneykaralılar ve Cücelerdir. Culhaven aşağı Anar'daki Gümüş Nehir'in üzerindeki bir Cüce köyü -o kadar uzağa gidebilirsek orayı bulmakta fazla güçlük çekeceğimizi sanmıyorum. Öncelikle, baharda eriyen karların bizi zorlayacağı Clete ovalarına, sonra da Kara Meşeler'e gitmek zorundayız. Burası yolculuğun en tehlikeli bölümü olacak."

"Etrafindan dolaşan bir yol bulamaz mıyız?" diye sordu Shea umutla.

Menion kendine bir kadeh daha şarap doldurup sürahiyi, onu gözünü kırpmadan kabul eden Flick'e uzattı.

"Bu haftalar alır. Leah'nın kuzeyinde Gökkuşağı Gölü var. Eğer o yöne gidersek koca nehrin etrafında Runne Dağları'nı geçerek bir daire çizmek zorunda kalırız. Kara Meşeler gölden güneye doğru yüz kilometre uzanıyor. Önce güneye gidip diğer taraftan tekrar kuzeye dönmemiz en azından iki haftayı bulur-ayrıca da her tarafı açık. Korunak yok. Ovalardan, sonra da meşelerden geçerek doğuya gitmek zorundayız."

Flick Leah'ya son gelişlerinde, Menion'un günlerce kurtların ve açlığın tehdidi altında ormanda kaybolmalarına sebep oluşunu hatırlayarak kaşlarını çattı. Canlarını güç belâ kurtarmışlardı.

"Dostum Flick Kara Meşeler'i hatırlıyor," diye güldü Meni-on diğerinin suratını görünce. "Pekâlâ, Flick, bu defa daha hazırlıklı olacağız. Korkulacak bir yer, ama orayı benden iyi kimse bilemez. Ve orada bizi kimse takip edemez. Gene de, kimseye nereye gideceğimizi söylemeyeceğiz. Sadece uzun bir ava gideceğimizi söyleriz. Babamın da kendi dertleri var zaten -yokluğumu bile hissetmez. Benim zaman zaman haftalarca bile uzakta olmama alışkındır."

Bir süre durakladı ve acaba bir şey unuttum mu diye Shea'ya baktı. Vadili dağlının gizlemediği şevkini görünce sırttı.

"Menion, sana güvenebileceğimizi biliyordum. Yanımızda senin de olman çok iyi olacak."

Flick açıktan açığa tiksiniş göründü; Menion da onun bakışını gördüğünde ufak bir eğlence fırsatının kaçmasına dayanamadı.

"Bana kalırsa biraz da bu işten benim çıkarımın ne olacağını konuşalım," diye başladı birden. "Yani, sizi sağ salim Culhaven'a ulaştırırsam elime ne geçecek?"

"Eline ne mi geçecek?" diye atıldı Flick düşünmeden. "Ne diye..."

"Tamam," diyerek sözünü kesti diğeri hemen. "Seni unutmuşum, dostum Flick, ama endişelenmene gerek yok; senin payında gözüm olmaz."

"Ne diyorsun, seni aptal?" dedi Flick hışımla. "Hiçbir zaman bir şey almayı düşünmedim ben..."

"Yeter!" diye atıldı Shea, yüzü kızarmıştı. "Eğer hep birlikte yolculuk edeceksek, bu, böyle devam edemez. Menion, sen kardeşimi sinirlendirmekten vazgeçmelisin ve sen, Flick, Menion'a karşı anlamsız kuşkularını artık bir kenara bırak. Birbirimize inanmalı ve dost olmalıyız!"

Menion utanarak yere baktı, Flick de hırsıyla dudaklarını ısırdı Shea öfkesi yatışınca yeniden yerine oturdu.

"Haklı," diye kabul etti Menion bir süre sonra. "Flick, işte elimi uzatıyorum. Geçici bir ateşkes

yapalım, en azından -Shea için."

Flick uzatılan ele bakıp yavaşça sıktı.

"Sözleri söylemek senin için kolaydır, Menion. Umarım bu kez onları ciddiye alırsın."

Dağlı bu paylamayı bir gülümseyişle karşıladı.

"Bir ateşkes, Flick."

Elini Vadili'nin elinden çekip şarap bardağını aldı. Flick'i hiçbir şeye ikna edemediğini biliyordu.

Artık iyiden iyiye geç olmuştu ve üçlü planlarını tamamlayarak dinlenmeye istekliydi. Ertesi sabah erkenden yola çıkmaya karar verdiler. Menion sırt çantaları, av pelerinleri, erzak ve silahtan oluşan hafif kamp malzemeleri tedarik etmişti. Leah'ın doğusundaki arazinin bir haritasını buldu, ama harita fazla detaylı değildi, çünkü o arazi pek az biliniyordu. Doğudaki dağlıklardan Kara Meşeler'e kadar uzanan Clete Ovalan kasvetli, korkutucu, engebeli ve çıplak bir araziydi -ama haritada, üzerinde isim yazılan beyaz bir boşluktan öte bir şey değildi. Kara Meşeler Gökkuşağı Gölü'nden güneye doğru uzanan, Leah'la Anar arasında bir duvar gibi duran sık ormanlık bir alandı. Menion Vadililerle kısaca arazi ve yılın bu mevsiminde hava koşulları hakkında konuştu. Ama harita gibi onun bilgileri de oldukça eksikti. Yolcuların bulacakları şeylerin çoğu önceden talimin ettikleri gibi olmayabilirdi ve en umulmayan şey en tehlikelisi olabilirdi.

Gece yarısı yattıklarında Anar'a yolculuk hazırlıkları tamamlanmıştı. Flick'le paylaştığı odada Shea yumuşak yatağında sırt üstü uzanıp bir an açık pencereden karanlığı inceledi. Gecenin bulutlandığı gökyüzünde, sisli dağlara uğursuzca yerleşmiş dalgalı, yoğun bir karanlık vardı. Doğudan esen serin rüzgârlar gündüzün sıcaklığını kovmuştu ve uyuyan şehirde tamamen huzurlu bir ıssızlık vardı. Yanındaki yatakta Flick uykuya dalmıştı bile, solukları ağır ve düzenliydi. Shea dalgın dalgın onu izledi. Kendisinin de uykusu gelmişti ve bedeni Leah'a ulaşma mücadelesinden bitkin düşmüş olmasına rağmen uyanık kaldı. İçinde bulunduğu çıkmazı ilk defa anlamaya başlıyordu. Menion'a ulaşmak, bir olasılıkla yıllar boyunca sürecektir bir yolculuğun sadece ilk adımıydı. Anar'a sağ salim ulaşsalar bile Shea sonuçta oradan da kaçmak zorunda kalacaklarını biliyordu. Karabüyücü Lord -ya da Shea-yok edilene kadar kendilerini aramaya devam edeceklerdi. O zamana kadar, Vadi'de, orada bıraktığı eve ve babasına dönemeyeceklerdi ve nerede olurlarsa olsunlar güvenlikleri ancak o kanatlı avcılarının kendilerini bir defa daha bulmalarına kadar sürecekti.

Gerçek dehşet vericiydi. Sessiz karanlıkta, Shea Ohmsford korkularıyla baş başaydı ve içinde bir yerlerde yükselen korkuyla boğuşuyordu. Neden sonra uyuduğunda epeyce vakit geçmişti.

Ertesi gün kasvetli ve güneşsiz, insanı iliğine kadar ürperten rutubetli bir gündü. Sisli Leah dağlarından doğuya ilerlerken Shea ve iki yoldaşı kendilerini sıcaktan ve rahattan yoksun bulmuşlar ve ötedeki ovaların keyifsiz iklimine doğru yavaş yavaş yürümeye başlamışlardı. Tek sıra halinde gri, hantal kayaların ve şekilsiz, ölü çalılıkların arasında dolanan dar patıkada yürürlerken aralarında herhangi bir konuşma olmadı. Menion, keskin gözleri belirsizleşmiş izlerde olduğu halde önde, gitgide engebesi artan arazide neredeyse zarifçe yürürken adımları uzun ve rahattı. İnce sırtında yayının ve oklarının asılı olduğu bir çanta taşıyordu. Buna ek olarak, çantanın altında, uzun bir deri askıyla bedenine bağlanmış, yetişkinlik çağına geldiğinde babasının verdiği eski bir kılıç vardı. Bu kılıç Leah Prensi'nin doğum hakkıydı. Soğuk, gri demiri loş ışıktaki zayıfça parlıyordu ve birkaç adım

gerisinden yürüyen Shea bu-' nün Shannara'nın Kılıcı'nın basit bir taklidi olup olmadığını düşünüyordu. Elf kaşları ilerideki arazinin sonsuz kasvetini incelerken sorgularcasına havaya kalkmıştı. Canlı hiçbir şey yok gibiydi. Burası ölümlere yaraşır ölü bir yerdin ve yaşayanlar buradan izinsiz geçer gibiydi. Bu pek de şevk verici bir düşünce değildi; aklını başka konulara çevirmeye çalışırken kendi kendine hafifçe sırtıttı. Flick arkadaydı, dayanıklı sırtında Clete Ovaları'nı ve korkunç Kara Meşeler'i geçene kadar onları ayakta tutacak erzağın olduğu çantası vardı. Oraya kadar gittiklerinde -tabii gidebilirlerse-orada dağınık halde yaşayanlardan takas ya da satın alma yoluyla yiyecek tedarik etmek zorunda kalacak ya da son çare olarak, Flick'in pek de hoşuna gitmeyen bir ihtimal, onu arazide kendileri bulacaklardı. Menion'un bu yolculukta kendilerine yardım etmeye içtenlikle istekli olmasından ötürü artık kendini daha da güvende hissediyordu, ama hâlâ dağlının bunu yapabileceği konusunda içi rahat değildi. En son yolculuklarında yaşadıkları olaylar kafasında hâlâ canlıydı ve bir kez daha böyle tüyler ürpertici bir deneyim yaşamak istemiyordu.

Üçlünün Leah Krallığının sınırlarını geçtiği ilk gün can sıkıcı geçmişti ve gece olduğunda kasvetli Clete Ovaları'nın kenarına ulaşmışlardı. Birkaç kuru ağacın ve sık çalılıkların korumasındaki küçük bir vadide gece için barınak buldular. Sis nemi tüm giysilerini sırlıslam etmişti ve iyiden iyiye bastırın gecenin soğuşu onları titretiyordu. Biraz olsun ısınabilmek ve kuruyabilmek için bir ateş yakma girişiminde bulundular, ama çevredeki bütün odunlar neme tamamen doymuş olduğundan bunları yakabilmek mümkün olmadı. Sonunda, ateş yakmaktan vazgeçip soğuk birşeyler yemeye razı oldular ve yolculuğun başında su almamasına özen gösterilmiş battaniyelerine sarındılar. Pek az şey konuşuldu, çünkü kimse hava şartlarına sövgüler homurdanmaktan öte konuşma isteğinde değildi. Yalnız karanlık ve sessizlik vardı; battaniyelerinin içinde yatarlarken üşüyen yüzlerine belli belirsiz bir esinti dokunuyordu. Sonunda^ günün yorgunluğu üzerlerine çöktü ve teker teker hepsi huzursuz bir uykuya daldılar.

İkinci ve üçüncü günler ilkinden inanılmaz ölçüde daha kötüydü. Tüm bu süre boyunca sürekli yağmur yağmıştı -yavaş, soğuk serpinti önce giysilerini ıslatıyor, sonra iliklerine kadar insanın içine işliyordu ve en sonunda da sinir merkezlerine kadar ulaşıyordu; böylece bitkin bedenlerinin hissettiği tek şey rahatsız edici bir ıslaklık oluyordu. Gündüzleri kapalı ve soğuk olan hava geceleri dondurucu oluyordu. Üç yolcunun etrafındaki her şey bu kolay kolay geçmeyecek soğuşa tamamen yenilmiş gibiydi; göz alabildiğine, her küçük çalı ya da yeşillik çarpılmış, ölmüştü, şekilsiz ağaç yığınları ve solmuş yapraklar harap olmayı ve hep beraber mahvolmayı bekliyorlardı. Burada ne bir hayvan ne bir insan yaşırdı -en küçük bir kemirgen bile uzun, güneşsiz ve cansız günler ile gecelerin dondurucu soğuşundan kıvranan toprak tarafından yutulur, yok edilirdi. Üçlü, birinin ya da bir şeyin daha önce geçmiş olduğuna ya da bir daha asla geçmeyecek olduğuna dair bir iz, bir ipucu bulunmayan şekilsiz araziden doğuya doğru yürürlerken hiçbir şey hareket etmedi, hiçbir kıpırtı olmadı. Yürüyüşleri boyunca güneş hiç görünmedi; solgun ışınları bu ölü, unutulmuş yerde yaşayan dünyayı göstermedi. Göğü tamamen örten şeyin geçmek bilmeyen sis mi, yüklü bulutlar mı, yoksa her ikisi birden mi olduğu, cevaplanamayan bir soru olarak kalmıştı. Tek dünyaları içinde yürüdükleri o tatsız, itici boz araziydi.

Dördüncü gün ümitsizliğe kapılmaya başlamışlardı. Kara-büyücü Lord'un kanatlı avcılarından hiçbir iz olmaması, takip edilmekten vazgeçildiği ihtimali bile saatler geçtikçe onlara teselli vermemeye başlamış, sessizlik derinleşmiş, arazi daha da kasvetli bir hal almıştı. Menion'un sarsılmaz ruhu bile tereddüt etmeye başlamış, genelde kendinden emin olan aklına şüphe hırsız gibi sinsice girmişti.

Yollarını kaybettiklerinden, hatta belki de daireler çizip durmakta olduklarından kuşkulanıyordu. Bunu araziden anlamalarına imken olmadığını, bir kez yollarını kaybettiler mi sonsuza dek kaybolacaklarını biliyordu. Shea ile Flick'in korkulan çok daha derindi. Bu ovalar hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve Menion'un sahip olduğu avcılara has yetenekten ve içgüdüden yoksundular. Her ikisi de tamamen ona güveniyorlardı, ama dağlının onları endişelendirmemek için kendi şüpheleri konusunda sessiz kalmasına rağmen birşeylerin yanlış gittiğini seziyorlardı. Saatler geçmiş, ama arazinin soğuk, ıslak ve ölü hali hâlâ değişmemişti. İçlerindeki inancın parçalandığını ve onlara acı vererek kaybolduğunu hissediyorlardı. Sonunda, yolculuklarının beşinci günü hâlâ ilerliyorlardı ve soğuk, kasvetli ovada umutsuzca aradıkları Kara Meşeler'e dair en ufak bir iz bile görmemişlerdi. Shea bu sonu gelmez yürüyüşe son verdi ve soran gözlerle Leah Prensi'ne bakarak kendini yere bıraktı.

Menion omuz silkti ve dalgınca sisli ovaya baktı. Yakışıklı yüzü havanın soğuğundan gerilmişti.

"Size yalan söylemeyeceğim," diye mırıldandı. "Doğru yolda olduğumuzdan emin değilim. Daire çizmiş olabiliriz; hatta umutsuzca kaybolmuş olabiliriz."

Flick hoşnutsuzlukla çantasını atıp o kendine has, 'Dememiş miydim?' bakışıyla kardeşine baktı. Shea ona bir göz atıp bakışlarını gene hemen Menion'a çevirdi.

"Tamamen kaybolduğumuza inanamıyorum! Yolumuzu yeniden bulmanın bir yolu yok mu?"

"Önerilere açığım." Eğilerek kendi çantasını da yere bırakıp düşüncelere dalmış Flick'in yanına çökerken keyifsizce gülümsedi. "Sorun nedir, dostum Flick? Gene başını derde mi soktum?"

Flick öfkeyle baktı ona; ama gri gözlerine baktığında adama duyduğu antipatiyi yeniden gözden geçirdi. Bu gözlerde içten bir kaygı, hatta onları düş kırıklığına uğratmış olma düşüncesinden ötürü üzüntü vardı. Flick sessizce başını sallayarak elini şahsında nadiren görülen bir sevecenlikle, diğerinin omzuna koydu. Shea birden ayağa kalkıp çantasını fırlattı ve içindekileri alt üst etti.

"Taşlar bize yardım edebilir," diye bağırdı.

Bir anlığına diğer ikisi boş gözlerle ona baktılar, sonra ani bir kavrayışla umutlanarak ayağa kalktılar. Kısa süre içinde, Shea içindeki değerli taşların olduğu küçük deri keseyi çıkardı. Elftaşlarının sonunda değerlerini kanıtlayacağını, Clete'nin ıssızlığından kendilerini bir şekilde kurtaracağını düşünerek yıpranmış keseye baktılar. Shea hevesle kesenin bağlarını çözüp açık avucuna üç küçük, mavi taşı dikkatle boşalttı. Üçü izler ve beklerken orada donuk donuk parlayarak durdular.

"Onları havaya kaldır, Shea," diye uyardı Menion bir süre sonra. "Belki ışığa ihtiyaçları vardır."

Vadili taşları kaygıyla izleyerek onun söylediğini yaptı. Hiçbir şey olmadı. Ellerini indirmeden önce bir süre daha bekledi. Allanon onu taşların en vahim durumlarda kullanılması konusunda uyarmıştı. Taşlar belki de sadece özel durumlarda yardımına koşacaktı. Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Konu ne olursa olsun, taşları nasıl kullanacağını bilmediği gerçeğiyle yüz yüze gelmişti. Ümitsizlikle arkadaşlarına baktı.

"Tamam, başka bir şey dene!" diye atıldı Menion hararetle.

Shea taşları ellerinin arasına alıp sertçe birbirine sürttü, sonra zar gibi sallayıp attı. Gene bir şey

olmadı. Onları ıslak zeminden geri alıp dikkatle temizledi. Koyu mavi renkleri onu içine çekiyor gibiydi, o da sanki cevap oradaymışçasına berrak, cama benzeyen derinliklerine baktı.

"Belki de onlarla konuşmalısın ya da..." Flick'in kesilen sesi umutluydu.

Shea'nın gözlerinin önüne, Allanon'un eğik, derin bir konsantrasyonla kilitlenmiş esmer yüzü geldi. Belki de Elftaşlarının sırrı başka bir şekilde çözülebilir, diye düşündü birden. Küçük Vadili adam avucunu açtı, gözlerini kapayıp umutsuzca ihtiyaç duydukları gücü arayarak düşüncelerini taşların koyu maviliğine yoğunlaştı. Elftaşlarından sessizce kendilerine yardım etmelerini istedi. Saatler gibi gelen uzun bir süre geçti. Gözlerini açtı ve üç arkadaş Shea'nın avucundaki mavilikleri karanlıkta ve sisin rutubetinde donuk donuk parıldayan taşlara bakıp beklediler.

Sonra, aniden, adamların parlaklıktan korunmasız gözlerini kapatmalarına ve sendelemelerine yol açan göz kamaştırıcı bir mavilikle parladılar. Etraflarını saran ışıltı öyle kuvvetliydi ki, Shea şaşkınlıkla taşlan az daha avucundan düşürecekti. Keskin parıltı etraftaki ölü araziye güneşin bile aydınlatamayacağı kadar aydınlatarak, daha da parlak bir hale gelmişti. Parlaklık yoğunlaşarak koyu maviden dehşet içindeki izleyenleri gerçekten hipnotize edecek kadar göz kamaştırıcı açık mavi bir pırıltıya dönüştü. Arttı, sabitleşti ve dev bir fenerin ışığı gibi sol taraflarına dönüp, sonunda o sisle kaplı griliği kolayca yok ederek, yüzlerce, belki binlerce metre ötedeki eski Kara Meşeler'in boğum boğum ağaç gövdelerini gösterdi. Işık kısa bir süre daha kaldı ve sonra söndü. Gri sis soğuk nemiyle geri geldi, üç küçük taş da eskiden oldukları gibi pırıldamaya başladı.

Menion çabucak toparlandı ve yüzünde kocaman bir sırıtişla Shea'nın sırtına sertçe vurdu. Tek ve hızlı bir hareketle çantasını sırtlanmıştı, yola çıkmaya hazırdı. Gözleri Kara Meşeler'in artık görünmez olduğu noktayı tarıyordu. Shea Elftaşlarının olduğu keseyi aceleyle cebine koydu. Diğerleri de çantalarını sırtlarına astılar Işığın gösterdiği yöne doğru, uzun süredir aranan ormanı hevesle gözleyerek hızla yürürlerken, tek kelime konuşulmadı. Geçen beş günün gri karanlığının soğuğu ve çisentisi gitmişti. Birkaç dakika öncesine kadar hissettikleri umutsuzluk da öyle. Sonunda artık yalnızca bu berbat oavadan kaçmak imkânının ellerinde oluşuna dair inanç vardı. Taşların gösterdiği görüntüden kuşku duymuyorlardı. Kara Meşeler, Güneykarası'nın en tehlikeli yeri idi, yine de şu anda orası Clete'le kıyaslandığında umut verici bir liman gibi görünüyordu.

İlerlerken zaman sonsuz gibi geliyordu onlara. Gri sis aniden istemeye istemeye yukarıdaki puslarda kaybolana kadar yükselen kocaman, yosun kaplı ağaç gövdelerini ele verdiğinde aradan saatler ya da sadece dakikalar geçmiş olabilirdi. Bitkin bir haldeki üçlü durmuştu, yorgun gözleriyle neşe içinde önlerinde bitimsizce uzanan keyifsiz canavarları seyrettiler, geçilmesi olanaksız bir nem duvarı koca bir kütle, kabukları yarılmış, derinlerde sayısız çağlar boyunca orada durmuş ve olası ki karanın kendisi yok olana kadar orada kalacak olan köklü temeller üzerinde. Sisli ovanın loş ışığında bile hayret verici bir görünümü vardı ve onları izleyenler, bu ağaçlarda yaşlarına derin, kin dolu bir saygı beslemelerini emredecek kadar, inanılmaz derecede eski bir yaşam gücünün varlığını hissetmişlerdi. Sanki başka bir çağa, bir başka dünyaya adım atmışlardı ve sessizce önlerinde duran şeyde cezbedici tehlikeleri olan bir peri masalı büyüü vardı.

"Taşlar doğruyu söyledi," diye mırıldandı Shea, yorgun ancak mutlu yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmıştı. Rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Kara Meşeler," dedi Menion hoşnutlukla.

"İşte gene başlıyoruz," diye soludu Flick.

VI

O gece Kara Meşeler'in sınırı içinde, birkaç yüz metre kadar doğudaki Clete Ovasının kasvetini ortadan silen büyük ağaçlar ve sık çalılıklarla çevrili küçük bir açıklıkta konakladılar Yoğun sis ormanın içinde dağılmıştı, artık yüzlerce metre yukarıda birbirine karışmış dallar ve yaprak sayvanından göğe bakmak mümkündü. Ölü ovada yaşama ait en ufak bir iz yokken, büyük meşelerde böcek ve hayvan dünyasının birbirine karışmış sesleri gecenin içinde fısıldıyordu. Canlıların seslerini yeniden duymak çok hoştu ve yolcuların içi günlerden beri ilk kez rahattı. Ama bu aldatıcı bir huzurla dolu sığınağa, günlerce kayboldukları ve neredeyse ormanın içinde sinsi sinsi dolaşan aç kurtlar tarafından parçalanıp yutulacakları ilk yolculukları akıllarından kolay kolay çıkmıyordu Üstelik bu ormandan geçme girişiminde bulunan talihsiz yolcuların hikâyeleri göz ardı edilemeyecek kadar çoktu.

Gene de, genç Güneykaralıları Kara Meşeler'in sınırında kendilerini oldukça güvende hissediyorlar ve ateş yakmak için minnetle hazırlıklara girişmişlerdi. Odun bol ve kuruydu. Tepeden tırnağa soyunup sıırıslıklam haldeki giysilerini küçük ateşin yanında ipe astılar. Hemen yemek hazırlandı -bu, beş gündür ilk sıcak yemekleriydi ve birkaç dakika içinde silinip süpürüldü. Ormanın zemini yumuşak ve düzgündü, ovanın nemli toprağıyla kıyaslandığında rahat bir yataktı. Ağaçların hafif hafif sallanan başlarını izleyerek sırt üstü sessizce uzanmış yatarlarken, ateşin parlak ışığı yukarıya büyük bir tapmaktaki bir sunak izlenimi veren zayıf turuncu çizgiler gönderiyordu. Işık pütürlü ağaç kabuklarında ve ağaç gövdelerine koyu lekeler halinde sarılmış yumuşak, yeşil yosunlarda dans ediyordu. Orman böcekleri aralıksız vızıltılarını hoşnutlukla sürdürüyorlardı. Ara sıra içlerinden biri alevlerin içine uçuyor ve kısa yaşamını ani bir parıltıyla söndürüyordu. Bir iki kez ateşin ışığının dışında kalan güvenli karanlıktan onları izleyen küçük hayvanların hışırtılarını duymuşlardı.

Bir süre sonra Menion yana dönüp merakla Shea'ya baktı.

"O taşların gücünün kaynağı nedir, Shea? Herhangi bir dileği yerine getirebilirler mi acaba? Hâlâ emin değilim ki..."

Sesi azalmıştı. Başını belli belirsiz salladı. Shea o akşam olanları düşünerek sırt üstü hareketsiz uzanışına devam edip bir süre daha göğe doğru baktı. O akıl almaz gücün Kara Meşeler'in esrarengiz hayalini gösterişinden beri Elftaşları hakkında hiç konuşmadıklarını fark etti. Kendisini izleyen Flick'ten tarafa bir göz attı.

"Onlar üzerinde pek de fazla bir etkim olduğunu sanmıyorum," diye açıklamada bulundu aniden. "Neredeyse karan onlar vermiş gibiydi..." Duraksamıştı, sonra ekledi; "Onları kontrol edebileceğimi sanmıyorum."

Menion düşünceli bir halde başını salladı ve yeniden uzandı. Flick boğazını temizledi.

"Ne fark eder? Bizi o iğrenç bataklıktan çıkardılar, öyle değil mi?"

Menion Flick'e sert sert bakıp omuz silkti.

"Böyle bir desteğe ne zaman güvenebileceğimizi bilmek yararlı olmaz mıydı, sence de?" dedi ve derin bir nefes alıp ellerini başının arkasında birleştirdi, keskin gözleri ayak ucundaki ateşe kaymıştı. Flick huzursuzca ondan uzaklaştı, bakışları Menion'dan kardeşine dönmüştü. Shea hiçbir şey

söylemedi, bakışları yukarıda bir yerlerde hayali bir noktaya dalmıştı.

Dağlı yeniden konuşmadan önce uzun zaman geçti.

"Evet, hiç değilse buraya kadar gelebildik," dedi neşeli bir tavırla. "Şimdi sıra yolculuğun bir sonraki ayağına geldi!"

Doğrulup oturdu ve kuru bir yere çabucak arazinin taslağını çizdi. Shea ve Flick de oturmuşlar sessizce onu izliyorlardı.

"İşte buradayız," diye Menion kirli haritada Kara Meşeler'in kenarını gösteren bir noktayı işaret etti. "En azından benim olduğumuzu tahmin ettiğim yer," diye ekledi hemen. "Kuzeyde Sisli Bataklık, onun da kuzeyinde doğudaki Anar Ormanları'na doğru akan Gümüş Nehir'in çıktığı Gökkuşaklı Gölü var. Yapacağımız en iyi şey yarın Sisli Bataklık'a varana kadar kuzeye ilerlemek olur. Sonra da bataklığın etrafından dolaşırız," Uzun bir çizgi çizdi, "Kara Meşeler'in diğer yanından da çıkarız. Oradan da Gümüş Nehir'e varana kadar kuzeye gideriz. Bu yol bizi Anar'a sağ salım götürür."

Durdu ve diğer ikisine baktı. Hiçbiri bu plandan memnun kalmışa benzemiyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu plana göre Kara Meşeler'in doğrudan içinden geçmemize gerek kalmayacak, ki geçen defa sorunun asıl kaynağı buydu. Unutmayın ki, o kurtlar hâlâ oralarda bir yerlerde!"

Shea yavaşça başını sallayıp kaşlarını çatı.

"Planın geneli değil," diye başladı tereddüt içinde, "ama Sisli Bataklık hakkında anlatılanları duyduk..."

Menion elini hayretle alına vurdu.

"Ah, hayır! Yolunu şaşırmış yolcuları parçalayıp yutmayı bekleyen hayaletler hakkındaki şu kocakarı masalları değil mi? Bana onlara inandığınızı söylemeyin sakın!"

"Sen öyle diyorsan," diye parladı Flick öfkeyle. "O son yolculuktan önce Kara Meşeler'in ne kadar güvenli olduğunu anlatan da sendin!"

"Pekâlâ," diye yatıştırdı onu ince yapılı avcı. "Oranın güvenli bir yer olduğunu ve o ormanlarda garip yaratıkların yaşamadığını söylemiyorum. Ama kimse o bataklıkta yaşadığı söylenen yaratığı görmüş değil ve biz kurtları gördük. Hangisini tercih edersin?"

"Bence senin planın en iyisi," diye araya girdi Shea hemen. "Ama ormanı geçerken Sisli Bataklık'tan olabildiğince uzak kalmak için doğudan gitmemizi tercih ederim."

"Anlaştık!" dedi Menion. "Ama üç gün boyunca güneşi görmeden ve dolayısıyla doğu yönünü tayin edemeden bu biraz zor olabilir."

"Ağaçlara tırmanırız," diye önerdi Flick ilgisizlikle.

"Bir ağaca tırmanmak..." diye hayretle kekeledi beriki arsızca bir hayretle. "Vay, tabii! Ben niye bunu düşünemedim ki? Altmış metrelik kaygan ıslak, yosun kaplı ağaçlara çıplak ellerimle ve ayaklarımla tırmanabilirim!" Küçümseyici bir alayla kafasını salladı. "Bazen beni hayrete düşürüyorsun."

Biraz anlayış umarak bitkince Shea'ya baktı, ama Vadili heyecanla kardeşinin yanına varmıştı.

"Tırmanma malzemelerini mi getirdin?" diye sordu hayretle; diğeri evet anlamında başını salladığında içtenlikle geniş sırtını sıvazladı.

"Özel botlar, eldivenler ve ip," diye çabucak açıkladı şaşkın Leah Prensi'ne. "Flick Vadi'deki en iyi tırmanıcıdır ve bu canavarlara kimse tırmanamasa bile o tırmanır."

Menion anlayamıyormuşçasına başını salladı.

"Yüzeyi nemli ya da yosunlu da olsa ağaç kabuklarını tutulabilecek kadar tırtıklı yapan özel bir madde sürülen botlar ve eldivenler. Yarın meşelerden birine çıkıp güneşin konumunu kontrol edebilir."

Flick kendini beğenmişçe susup başını salladı.

"Evet, gerçekten, harikalar harikası." Menion kafasını sallayıp bodur Vadili'ye baktı. "Aklı kıtlar bile düşünmeye başlıyor artık. Dostlarım, o halde dediğiniz gibi olsun."

Ertesi sabah uyandıklarında orman hâlâ karanlıktı; büyük meşelerin tepelerinden süzülen ince bir sis, ormanın kıyısından bakıldığında her zamankinden de güneşsiz ve kasvetli görünen ovadan sürüklenerek gelmişti. Orman soğuktu -ovadaki gibi insanın içine işleyen rutubetli soğuk değil, daha çok katı ve soğuk esen bir orman sabahının esintisi vardı. Çabucak kahvaltı ettiler ve Flick uzun meşelerden birine tırmanmak için hazırlıklarına başladı. Ağır, esnek botları ve eldivenleri giydi; Shea da bunları küçük bir kutunun içindeki macun kıvamındaki bir maddeyle kapladı. Menion merakla izliyordu, ama bodur Vadili'nin büyük ağacın gövdesini kavrayıp hem kendi hantallığını hem de işin zorluğunu inkâr ederek hızla yukarı tırmanışını gördüğünde merakı hayrete dönüştü. Güçlü kollan ve bacakları onu, karma karışık ağır dalların arasından yukarı çıkardı ve tırmanış daha yavaş, daha zorlu bir hal aldı. Üst dallara ulaştığında bir an gözden kayboldu, sonra yeniden ortaya çıktı ve arkadaşlarına katılmak üzere pürüzsüz ağaç gövdesinden aceleyle indi.

Tırmanma malzemeleri hemen kaldırıldı ve grup kuzeydoğu yönüne doğru ilerlemeye başladı. Flick'in güneşin o andaki konumu hakkındaki bilgilendirmeleri doğrultusunda seçtikleri rotanın onları Sisli Bataklık'ın doğu kenarı üzerinde bir noktaya götürmesi gerekiyordu. Menion orman yürüyüşünün bir günde tamamlanabileceğine inanıyordu. Henüz sabahın erken bir saatiydi ve karanlık çökmeden önce Kara Meşeler'i geçmeye kararlıydılar. Böylece tek sıra halinde, zaman zaman hızla, devamlı yürüyorlardı. Yan karanlıkta yön duygusuna güvenerek en iyi yolu bulmaya çalışan Menion onlara öncülük ediyordu. Shea hemen arkasından onu izliyor, Flick de ara sıra omzunun üzerinden durgun ormana göz atarak geriden geliyordu. Nadiren konuşuyorlardı, ama bu konuşmalar eğlenceli ve neşeli oluyordu. Gün çabucak bitmiş ve kısa süre içinde gecenin ilk işaretleri görünmeye başlamıştı. Orman hâlâ büyük ağaçlarda bir seyrelme olmaksızın önlerinde uzanıyordu. Daha da kötüsü, gri sis gittikçe artan yoğunlukla bir kere daha görüş alanına sızıyordu. Ama bu sis farklı türden bir sisti. Ovadaki sis gibi değişken değildi; bu, insana bedeni ve giysileri yapıştırmış hissinin veren, onları adeta kendine özgü nahoş bir şekilde kavrayan dumansı bir tabakaydı. Onlara sanki yüzlerce küçük, yapış yapış soğuk el vücutlarını aşağı çekmeye çalışıyormuş gibi garip bir his veriyor, üç yolcu da bu ısrarlı dokunuştan açıkça tiksiniyorlardı. Menion bu yoğun, dumansı tabakanın Sisli Bataklık'tan geldiğini işaret etti, böylece ormanın sonuna yaklaşmış oluyorlardı.

Sonunda, sis öylesine yoğunlaşmıştı ki, üçü için birkaç metre ötesini görmek imkansızlaşmıştı, Menion gitgidezayıflayan görüşten ötürü adımlarını iyiden iyiye yavaşlatmıştı ve ayrılmamak için

birbirlerine daha yakın ilerliyorlardı. Bu arada, gün o kadar ilerlemişti ki, sis olmasa bile orman neredeyse kapkara görünecekti; bir de buna yoğun rutubetin girdap gibi kıvrılan duvarının loşluğu eklenince, yolu tespit etmek neredeyse imkânsız bir hal alıyordu. Üçü sanki gerçekliğe dair üzerinde yürüdükleri görünmeyen toprağın sertliğinden başka en ufak bir ipucunun bile bulunmadığı belirsiz bir dünyaya konmuşlardı. Sonunda görüş öylesine azalmıştı ki, Menion diğer ikisine birbirlerini kaybetmemeleri için bir iple birbirlerine bağlanmaları talimatını verdi. Bu iş çabucak yapıldı ve yavaş yürüyüşlerine yeniden başladılar. Menion Sisli Bataklık'ın çok yakınlarında olmaları gerektiğini biliyordu ve önlerindeki griliği bir çıkış keşfetme çabasıyla büyük bir dikkatle inceliyordu. Yine de, sonunda Kara Meşeler'in kuzey kenarını çevreleyen bataklığa ulaştığında yeşil sulara diz hizasında gömülene kadar neler olup bittiğini anlayamadı. Altındaki çamurun soğuk, ölümcül kavrayışı, şaşkınlığını iki katına çıkardı, daha da derine gömülmesine neden oldu ve Shea ile Flick'i benzer bir akıbetten kurtaran da onun ani uyarısı oldu. Bu haykırışa yanıt vererek, onları birbirlerine bağlayan ipe asıldılar, yoldaşlarını çamurdan ve mutlak bir ölümden aceleyle çekip aldılar. Büyük bataklığın sessiz, ama fırtınaya gebe, yüzeyi çamur kaplı suları, sadece ince dipsiz bir çamurla doluydu ve insanı kum bataklıkları kadar çabuk yutmuyordu, ama biraz daha uzun bir sürede aynı sonuca ulaşıyordu. Ona yakalanan herhangi bir şey veya herhangi bir kimse ölçüsü olmayan dipsizlikte boğularak yavaş bir ölüme mahkûm olurdu. Sayısız çağlar boyunca üstünden ya da etrafından geçmek ya da belki sadece bulanık sularını sınamak gafletinde bulunan tedbirsiz yaratıkları aldatıp gömülmüş kalıntılarını sakın yüzeyinin altında bir yerlerde çürütmüştü. Üç yolcu sessizce kıyısında durmuş ona bakıyorlar ve içten içe karanlık sırrının korkusunu yaşıyorlardı. Menion Leah bile birçoklarının kaderini paylaşması için bataklığın kendisine yaptığı kısa, kavrayıcı daveti hatırladıkça ürperiyordu. Büyülenmiş bir an boyunca, ölümler önlerinde gölgeler gibi geçit töreni yaptılar ve ortadan kayboldular.

"Ne oldu?" diye bağırdı Shea aniden, sesi sağır edici bir keskinlikle sessizliği yırtmıştı. "Bu bataklığın uzağından geçmiş olmamız gerekirdi!"

Menion bir süre yukarı doğru bakıp kafasını salladı.

"Batı yönüne çok fazla geldik. Bu sisten ve Kara Meşeler'den kurtulana kadar doğuya doğru bataklık kıyısını izlemek zorunda kalacağız."

Duraksadı ve günün hangi saatinde olduklarını düşündü.

"Geceyi burada geçirmeyeceğini," dedi Flick hiddetle, diğerinin sorusunu önceden tahmin ederek. "Bütün gece ve yarın -ve muhtemelen ertesi gün de yürüyebilirim!"

Aceleyle aldıkları karar Sisli Bataklık'ın kıyısı boyunca doğuda açık bir alan bulana kadar devam etmek ve orada geceleme oldu. Shea hâlâ açık alanda Kafatası Taşıyıcıları tarafından yakalanmak konusunda kaygılanıyordu, ama bataklık hakkında gittikçe artan korkusu bunu gölgeledi ve ilk düşüncesi oradan olabildiğince uzaklaşmak oldu. Üçlü böylece bellerin-deki ipi iyice sıkıp, tek sıra halinde, bataklığın engebeli kıyı şeridi boyunca gözleri önlerindeki belirsiz yola dikili bir halde ilerlemeye başladılar. Menion dikkatle, bataklığın kenarı boyunca bol bol bulunan tehlikeli köklerle yabani otların karmaşasına dikkat ederek öncülük ediyordu onlara. Bunların eğilip bükülmüş, birbirine dolaşmış şekilleri sürüklenen gri sisin tekinsiz loşluğunda canlı gibiydi. Zaman zaman toprak, bataklığın kendisi kadar tehditkâr bir şekilde yumuşuyor ve kenarından dolaşılması gerekiyordu. Kimi zaman da dev ağaçlar yolu tıkiyor, büyük gövdeleri durgun, ölü bataklık suyuna

doğru eğiliyor, dalları sadece birkaç santim aşağıdaki ölümü bekleyerek kasvetle, hareketsizce alçalıyorlardı. Şayet Clete Ovaları ölmekte olan topraklarsa, bu bataklık da bekleyen ölümdü - öylesine vahşice harap ettiği toprakların içinde hareketsizce çömelmiş saklanırken bir iz, bir uyarı vermeyen sonsuz, ezeli ölüm... Ovaların soğuk rutubeti burada da vardı, ama buna ek olarak yorgun yolcuları sardığı gibi sisin içine de işleyen şey bataklığın suyunun yoğun, durgun ve pis çamurunun verdiği açıklanamaz histi. Etraflarındaki sis sürükleniyordu, ama ne rüzgârdan eser vardı, ne de uzun bataklık otlarını ve ölü meşeleri hışırdatan bir esintinin sesinden. Her şey durgundu, kimin efendi olduğunu gayet iyi bilen daimi ölümün sessizliği.

Shea birşeylerin yanlış gittiğini sezdiğinde belki bir saat yürümüşlerdi. Böyle hissetmesi için herhangi bir neden yoktu; tüm hisleri sorunun nerede olduğunu anlamaya çalışarak kilitlenene kadar yavaş yavaş çoğalarak sızdı benliğine. Diğer ikisinin arasında sessizce yürürken, kulak kesildi ve önce büyük meşeleri sonra da bataklığı inceledi. Sonunda, ürpertici bir kesinlikle yalnız olmadıkları -göremedikleri bir yerlerde, zayıf görüşlerinin sisinde kayıp olan, ama onları görebilen başka bir şeyin bulunduğu-sonucuna varmıştı. Kısa bir an için genç Vadili bu düşünceyle öylesine dehşete düştü ki, konuşamadı, hatta eliyle bir işaret bile yapamadı. Tek yapabildiği donuk zihniyle, dile getirilemeyecek olan o şeyin olmasını bekleyerek yürümekti. Ama sonra, olağanüstü bir çabayla dağınık düşüncelerini yatıştırıp diğer iki adamı aniden durdurdu.

Menion merakla etrafa bakındı ve konuşmaya davrandı, ama Shea onu dudaklarına götürdüğü parmağıyla susturup bataklığı işaret etti. Flick de dikkatle o yöne bakıyordu, altıncı hissi onu kardeşinin korkusuna dair uyarıyordu. Uzun süre gözleri ve kulakları bataklığın ölü suyunun yüzeyinde ağır ağır ilerleyen aşılmaz sise konsantre olmuş bir halde bataklığın kenarında hareketsizce durdular. Sessizlik bunaltıcıydı.

"Sanırım yanıldın," diye fısıldadı Menion sonunda gevşeyerek. "Bazen, insan bu denli yorgunsa, böyle şeyleri hayal etmesi kolaylaşır."

Shea başını hayır anlamında sallayıp Flick'e baktı.

"Bilmiyorum," diye kabul etti diğeri. "Bir şey hissettiğimi sandım..."

"Bir Bataklık Hayaleti mi?" diye çıkıştı Menion sırtarak.

"Belki de haklısın," diye araya girdi Shea çabucak. "Çok yorgunum ve burada her şeyin hayalini görmüş olabilirim. Devam edelim ve bir an önce buradan kurtulalım."

Sıkıcı yürüyüşlerine yeniden başladılar, sonraki birkaç dakika olağandışı bir şeye karşı tetikte oldular. Hiçbir şey olmayınca da düşüncelerini başka konulara çevirdiler. Shea tam yanıldığına ve uykusuzluğun yol açtığı abartılı hayal gücünün kurbanı olduğuna kendini inandırmayı başarmıştı ki, Flick bir çığlık attı.

Shea bir anda ikisini birbirine bağlayan ipin sertçe gerilip kendisini ölümcül bataklığa sürüklediğini hissetti. Dengesini kaybedip siste hiçbir şeyi ayırt edemeden düştü. Kısa bir anlığına kardeşinin bedeninin bataklığın birkaç metre üstünde durduğunu, belindeki ipin hâlâ bağlı olduğunu gördüğünü sandı. Bir sonraki anda Shea soğuk bataklığın bacaklarını kavradığını hissetti.

Leah Prensi'nin ani refleksleri olmasa hepsi birden kaybolabilirlerdi. İpin ilk gerilişinde içgüdüsel olarak kendisini ayakta tutabilecek kadar yakındaki yegâne şeye yapışmıştı. Bu büyük, batmakta olan

bir meşeydi. Gövdesi yumuşak toprağa o kadar gömülmüştü ki, üst dallan ulaşılacak kadar yakındaydı ve Menion da bir elini ağaca sarılmak için çabucak kanca gibi kullanarak en yakındaki dala tutunup, diğeriyle de belindeki ipi tutup çekmeye çalıştı. Shea, artık dizlerine kadar çamura batmıştı, Menion'un ipi gerdiğini hissedip ona yardım etmeye çalıştı. Flick aşağıdaki bataklığın karanlığından haykırıyor, Shea'yla Menion da ona cesaret vermek için bağıryorlardı. Birden Flick'le Shea arasındaki ip gevşedi ve gri sisten Flick Ohmsford'un güçlü, çırpınan bedeni meydana çıktı. Hâlâ suyun yüzeyinde asılıydı ve beline bir çeşit yeşil, yabani otlarla kaplı dokunaca benzer bir şey dolanmıştı. Sağ elinde kendisini saran şeye durmadan kesici darbeler indirirken tehditkârca panldayan uzun, gümüş hançeri vardı. Shea kardeşinin kurtulmasına yardım etmek için onları birbirlerine bağlayan ipi kuvvetle çekti ve hemen o an başardı ve dokunaç, hâlâ mücadele etmekte olan Flick'i bataklığa düşürerek, sisin içinde kayboldu. Shea bitkin haldeki kardeşini tam ipten kurtarıp çekmiş ve ayağa kalkmasına yardım etmişti ki, yeşilimsi kollardan birkaç tanesi daha puslu karanlıktan fırladı. Titremekte olan Flick'e bir darbe daha indirip yere serdiler ve bir tanesi tükenmiş bir haldeki Shea yana kaçmayı düşünürken onu sol kolundan yakaladı. Bataklığa doğru sürüklendiğini fark ettiğinde sümük kaplı dokunaca hançeriyle şiddetle vurmaya başladı. Bu şekilde boğuşurken, bataklıkta bedeni geceye ve çamura bulanmış devasa bir şey gördü. Diğer yanda, Flick, iki tane başka kol tarafından yeniden yakalanmıştı. Bodur bedeni suyun kenarına doğru sürükleniyordu. Shea, kolunu yakalayan dokunacın iğrenç kollarına indirdiği darbelerle ondan kurtulup cesaretle kardeşine ulaşmaya çalıştı. Bu sırada kendisini yere düşürmeye çalışan başka bir dokunacın bacağını yakaladığını hissetti. Düşerken, başını bir meşenin köküne çarparak bayıldı.

Bir kez daha onları kurtaran Menion oldu, kıvrak bedeni karanlıktan atıldı, kılıcı güçlü bir darbeyle baygın haldeki Shea'yı yakalamış olan dokunacı biçerken donuk pırıltılarla geniş bir yay çizdi. Bir saniye sonra, dağlı, yoluna çıkan kollan kesip biçerek Flick'in yanına varmış ve bir dizi hızlı, iyi nişan alınmış darbeyle Vadili'yi kurtarmıştı. Bir an için dokunaçlar bataklığın sisinde kayboldular ve Flick'le Menion bilinçsiz haldeki Shea'yı son derece tehlikeli olan su kenarından çekmeye davrandılar. Ama henüz hiçbirisi büyük meşelerin güvenliğine erişmeden yeşil kollar karanlıktan bir kere daha saldırdılar. Menion'la Flick bir an bile duraksamadan kendilerini hareketsiz arkadaşlarının önüne atıp etraflarını kuşatan kollara vurmaya başladılar. Durup dinlenmeksizin darbeler indiren, onlardan parçalar koparan, bazen de uçlarını tamamen ayıran adamların nefes alıp verişleri dışında savaş sessizdi. Ama darbelerinin hiçbirisi, her defasında yenilenen bir hiddetle saldıran canavarı etkilemiyormuş gibiydi. Menion, sisin ardındaki her neyse, onu vurmakta kullanabileceği büyük yayını yanına almadığı için küfretti.

"Shea!" diye bağırdı ümitsizce. "Shea, uyan, yoksa işimiz bitecek!"

Arkasındaki sessiz beden hafifçe kımıldandı.

"Kalk, Shea!" diye yalvardı Flick canhıraşane; onun kollan da dokunaçlarla savaşmanın gerginliğinden tükenmişti.

"Taşlar!" diye bağırdı Menion. "Elftaşlarını çıkar!"

Shea dizlerinin üzerinde çömelmeye çalıştı, ama önündeki savaşın gücüyle yeniden yere düştü. Menion'un bağırışını duydu, yan baygın bir halde keseyi aradı ve o anda Flick'e yardım ederken onu düşürmüş olduğunu fark etti. Sonra tekrar gördü onu; birkaç metre ötedeydi, dokunaçlar üzerinde amansızca dalgalanıyordu. Menion da bunu aynı anda anladı ve vahşi bir çığlıkla, diğerleri için yolu

açmak üzere ileri atıldı. Küçük hançeri hâlâ elinde olan Flick de yanındaydı. Shea, azalan gücünün son kırıntılarıyla ayağa kalkıp kıymetli Elftaşlarının olduğu keseye doğru atıldı. İnce bedeni kendisini kavrayan kollardan birkaç tanesinin arasından sıyrılıp çantanın üstüne atladı. İlk dokunaç savunmasız bacağına eriştiğinde elleri çantanın içine dalmış, keseye ulaşmaktaydı. Tepinip mücadele ederek özgürlüğünü taşlan bulması için gereken birkaç saniye boyunca korumaya çalıştı. Bir anlığına onları yeniden kaybettiğini düşündü. Sonra eli küçük keseye ulaştı ve onları düşen çantasından kuvvede çekip çıkardı. Kıvrılan dokunacın sert bir darbesiyle keseyi az daha düşürüyordu. Yavaşça bağcıklarını çözerken keseyi göğsüne bastırdı. Flick Shea'nın uzandığı yere doğru tökezlemiş ve düşmüştü, şimdi dokunaçlar ikisinin de üzerine geliyordu. O anda dev saldırganla aralarında iki eliyle büyük Leah kılıcını sıkıca kavramış olan Menion vardı.

Shea, nasıl olduğunu bile anlamadan, sonunda mavi taşların keselerinin dışında, elinde buldu. Genç Vadili geri geri sürünerek ayağa kalkmaya çalıştı ve bir zafer narasıyla donuk donuk panldayan Elftaşlarını kaldırdı. Güç, göz kamaştırıcı bir mavilikle bir anda parladı. Flick'le Menion ellerini parıltıdan kamaşan gözlerine siper ederek geri çekildiler. Dokunaçlar duraksayarak geri çekilmeye başladılar ve üç adam ikinci kez taşlara bakma riskini göze aldıklarında, Elftaşlarının parlak ışığının bataklığın üzerindeki sisi bir bıçak gibi keserek geçtiğini gördüler. Bataklığın çamurlu suyuna ağır ağır batarken kendilerine saldıran devasa yarattığı mahvedici etkisiyle vurduğunu gördüler. Aynı anda, gözden kaybolan canavarın Üzerindeki parıltı küçük bir güneşin şiddetine ulaştı ve su saklı göğe doğru mavi alevler çıkararak yanan buğularla kaplandı. Bir an için göz kamaştırıcı parıltı ve alevler oradayken, bir sonraki an kaybolmuşlardı. Sis ve gece geri geldi; üç yoldaş bataklığın karanlığında yeniden yalnız kaldılar.

Çabucak silahlarını ve çantalarını toparlayıp kocaman kara meşelerin arasına daldılar. Bataklık bu beklenmedik saldırıdan önceki haline dönmüştü. Durgun suları gri siste insana rahatsızlık verecek kadar durgundu. Birkaç dakika boyunca, büyük ağaçların dibine çöküp hiç konuşmadan hayatta kaldıklarına şükrederek nefeslerini yatıştırmaya çalıştılar. Tüm bu savaş fazlasıyla gerçek bir kâbustaki kısa, korkunç bir an gibi çabucak geçmişti. Flick bataklık suyuyla tepeden tırnağa sıırılsıklamdı, Shea da yan beline kadar ıslanmıştı. Gecenin soğukunda ikisi de titriyorlardı; birkaç dakika dinlendikten sonra ikisi de dondurucu soğuğu savuşturmaya çalışarak ağır ağır hareket etmeye başladılar.

Bataklıktan bir an evvel çıkmaları gerektiğini anlayan Menion, yorgun bedenini yaslayarak dinlendiği pürtüklü, yosun kaplı meşe ağacının gövdesinden ayırıp, tek bir hareketle çantasını sırtladı. Shea'yla Flick de, daha az istekli olmakla beraber onu izlemekte gecikmediler. Kısa bir süre ne yöne gitmeleri gerektiği üzerine konuştular. Seçim basitti: kaybolmayı ya da etrafta dolanmakta olan kurt sürüleriyle karşılaşmayı göze alarak yola Kara Meşeler'den devam etmek ya da bataklığın kıyısını takip etmek ve Bataklık Canavarı'yla ikinci bir kez daha karşılaşma riskini göze almak. Gerçi bu olasılıkların ikisi de çekici değildi, ama Sisli Bataklık'taki yaratıkla yaptıkları savaşın anısı yeniden böyle bir mücadeleyi göze almalarına imken vermeyecek karar tazeydi. Böylece, bataklık kıyısına paralel bir yol izleyerek ormanı geçmek ve birkaç saat içinde ilerideki açıklığa ulaşmak karan alındı. Tehlikeyle karşı karşıya olmanın gerginliğiyle geçirdikleri uzun yürüyüş saatlerinin sabahki muhakeme yetilerini yıpratmış bir noktaya varmışlardı. İçinde seyahat ettikleri garip dünya onları yormuş ve dehşete düşürmüştü, uyuşmuş haldeki zihinlerinde kalan tek belirgin düşünce bu boğucu ormanları aşp birkaç saatlik rahat bir uyku uyumaktı. Beyinlerine hakim olan bu düşünceyle o kadar meşgullerdi ki, o anda

umutsuzcasına ihtiyaç duydukları ihtiyaı elden bırakmış, birbirlerine yeniden bağlanmayı unutmuşlardı.

Önceki gibi ilerliyorlardı, önde Menion, birkaç adım geride de Shea'yla Flick. Hepsi de önlerinde onları Anar'a götüreceğ gün ışığıyla aydınlanmış, açık imenliklerin uzandığ düşüncesine akıllarını kilitlemiş, sessiz ve düzenli bir şekilde yürüyorlardı. Sis ağır ağır dağılır gibi olmuştu ve Menion'un bedeni ancak bir gölge gibi görünmesine rağmen Shea onu izlemekte güçlük çekmiyordu. Zaman zaman Shea da Flick de önlerinde yürüyeni gözden yitiriyordu ve Menion'un kendilerine öncülük ettiğ yolu izlemenin gerginliğinden yorgun düştüğünü fark edeceklerdi. Dakikalar acı verircesine yavaş ilerliyordu ve her bir adamın gözleri uykusuzluktan görüş kabiliyetini yitirmeye başladı. Dakikalar uzayıp uzun, sonsuz saatlere dönüştü ve onlar hâlâ büyük Kara Meşeler'in sisinde ağır aksak yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Ne kadar yol aldıklarını ve aradan ne kadar zaman geçtiğini bir türlü bilemiyorlardı. Kısa süre sonra bu hepten önemini yitirdi. Rüyaya benzeyen düşünceler gelip geçen ve ne yorucu yürüyüşlerinin ne de bitmek bilmez sayısız kara ağaç gövdelerinin bozamadığ düşüncelerden örölü bir dünyada yürüyen uyurgezerlere dönmüşlerdi. Olan tek değişiklik, örtölü gecenin bir yerlerinden ilk baygın çığlığıyla fısıldayarak başlayan, sonra büyüsüyle üç yolcunun tükenmiş zihinlerini yakalayan, sağır edici bir yüksekliğe ulaşan rüzėardı. Rüzėâr, arkalarındaki ve önlerindeki günlerin kısalığını hatırlatarak ve orada bulunan önemsiz ölümlüler olduklarını ve kendilerini uykunun huzurlu kollarına teslim etmelerini haykırarak sesleniyordu onlara. Bilinçsizce bir ayaklarını diğerinin önüne atmaya yoğunlaşarak kalan güçlerinin sonunu bu çekici öneriyle savaşmaya harcadılar. Bir an hırpani bir sıra halinde ilerlerlerken, bir sonraki an, Shea önüne baktı ve ^Menion orada değildi.

İlk başta, normalde uyanık olan zihni uykusuzluktan bulandığından, gerçeği kabullenemedi. Bir süre daha dağlının gölgemsi bedenini boş yere görmeye çalışarak yürümeye devam etti. Sonra, aniden içine saplanan bir korkuyla, bir şekilde birbirlerinden ayrılmış olduklarını idrak ederek durdu. Ayaklarının üzerindeki bir ölüden farksız haldeki kardeşinin bol giysisini yakalayıp Flick'i durdurdu. Flick, neden durduklarını bilmeden, hatta umursamadan boş boş ona bakıyordu, tek dileği bir an önce uyuyabilmektir. Ormanın karanlığında rüzėârın sesi vahşi bir neşeyle uluyor gibiydi ve Shea Prens'e her seslenişinde kendi nafile çağrılarının yankısını duyuyordu. Bir daha, bir daha seslendi, büyük meşelerin sessiz ağaç gövdelerinin ve dallarının arasından esen ve yaprakların hışırtısının süzgecinden geçen rüzėârın vahşi fısıltısıyla sarıp sarmalanan sesi umutsuzluğın ve korkunun çığlığını andırıyordu. Bir keresinde kendi adının seslenildiğini duyduğunu sandı; heyecanla cevap vererek Flick'i sesin geldiğ yöne sürükledi. Ama hiçbir şey yoktu. Yere çöküp artık sesi tükenene kadar seslendi, ama aldığ tek cevap, Leah Prensi'ni kaybettiklerini söyleyen rüzėârın alaylı kahkahası oldu.

Shea ertesi gün uyandığında öğlen olmuştu. Uzun çimenlerin üzerinde sırt üstü döndüğünde parlak güneş ışığı yakıcı bir keskinlikle yarı açık gözlerinin içine sızdı. İlk başta önceki geceye dair kendisiyle Flick'in Menion'dan Kara Meşeler'de ayrılmış olması dışında hiçbir şeyi anımsayamadı. Yan uyanık bir halde kalkıp dirseğinin üzerinde doğruldu ve uykulu uykulu etrafına bakarken, açıklık bir alanda olduklarını fark etti. Arkalarında korkunç Kara Meşeler yükseliyordu. Menion'u kaybettikten sonra, yığılıp kalmadan önce bir şekilde ormandan çıkış yolunu bulmuş olduğunu anladı. Ayrılmalarından sonraki her şey kafasında bulanıktı. Yürüyüşü tamamlama gücünü ve cesaretini nereden bulduğunu bilemiyordu. Sonsuz ormanı aşıp hali hazırda gözden geçirmekte olduğu açıklığı nasıl bulduğunu bile hatırlayamıyordu. Gözlerini ovup ılık gün ışığında temiz havayı halinden hoşnut bir şekilde içine çekerken tüm yaşadıkları ona tuhaf biçimde uzak göründü. Günlerdir ilk kez, Anar Ormanları'na ulaşmak mümkün görünüyordu.

Birden Flick'i hatırladı ve endişeyle kardeşine bakındı. O anda birkaç metre ötede çöktüğü yerde uyumakta olan bodur bedeni gördü. Yavaşça ayağa kalktı ve gözleriyle çantasını arayarak tembelce gerindi. Eğilip Elftaşlarının orada olduğundan emin olana kadar içindekileri alt üst etti. Sonra çantasını alıp kardeşinin uyuduğu yere gitti ve onu hafifçe sarstı. Flick uykusunda rahatsız edilmekten hoşnutsuz, öfkeyle kımıldandı. Shea, neden sonra gözlerini gönülsüzce açmaya razı olana kadar, onu birkaç defa sarsmak zorunda kaldı. Flick, Shea'yı görünce oturma pozisyonuna gelip sessizce etrafa bakındı.

"Hey, başardık!" diye bağırdı. "Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Bacaklarım artık bir şey hissetmez olana kadar yürü babam yürüdüğümüz dışında Menion'u kaybettikten sonrasını hatırlamıyorum."

Shea kabul edercesine gülümseyip kardeşinin sırtını sıvazladı. Beraber ne kadar çok şey atlattıklarını düşününce ona karşı büyük bir minnettarlık hissetti. Bunca zorluğa ve tehlikeye rağmen Flick hâlâ gülebiliyordu. Flick'e, aynı kandan bile olmadığı kardeşine karşı ani ve derin bir sevgi hissetti.

"Başardık," diye gülümsedi, "ve seni yerden kaldırabilirsem bundan sonrasını da başaracağız."

"Bazı insanların ne kadar zalim olabildiğine inanmak zor." Flick yalandan bir inanmazlıkla başım sallayıp ayağa kalktı. Merakla Shea'ya baktı. "Menion...?"

"Kayıp... nerede olduğunu bilmiyorum..."

Flick, kardeşinin hayal kırıklığını sezip, gene de dağlı olmadan daha iyi durumda olmayacaklarını kabul etmek istemeyerek, uzaklara baktı. İçgüdüsel olarak Menion'a güvenmiyordu, ama dağlı ormanda hayatını kurtarmıştı ve bu Flick için kolay kolay unutulacak bir şey değildi. Bunu birkaç dakika düşündü, sonra hafifçe kardeşinin omzunu sıvazladı.

"O düzenbaz için endişelenme. Geri dönecektir -muhtemelen de yanlış zamanda."

Shea başını salladı ve konuşma asıl konuya döndü. En iyisinin Gökkuşağı Gölü'ne dökülen Gümüş Nehir'e varana kadar kuzeye gitmek ve sonra da Anar'a dek nehir kıyısını izlemek olduğu konusunda hemfikir oldular. Nasıl olsa, Menion da nehri takip ederek birkaç gün içinde onlara yetişirdi. Bir ormancı olarak yetenekleri Kara Meşeleri aşmasına ve izlerini sürüp her neredelerse onları takip etmesine imken verirdi. Üstelik, şayet Kafatası Taşıyıcıları tarafından keşfedilirlerse karşılarında

bulacakları tehlike Menion'un ormanda karşılaşacaklarından daha ağır basıyordu. Devam etmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

İkili, gece olmadan Gümüş Nehir'e ulaşabilmeyi umarak yeşil, sessiz çimenliklerde hızla yol alıyorlardı. Öğleden sonrayı çoktan yarılamışlardı ve nehre ne kadar uzaklıkta olduklarını bilemiyorlardı. Kendilerini güneşin rehberliğinde, bulundukları yer konusunda kendi güvenilmez yön duygularına yaslanmak zorunda kaldıkları, sisli Kara Meşeler'de olduklarından daha rahat hissediyorlardı. Günlerdir yoksun kaldıkları güneş ışığında ve Sisli Bataklık'taki dehşet verici tecrübelerinden sonra hâlâ hayatta olmaktan duydukları şükran duygusuyla özgürce konuşuyorlardı. Yürürlerken küçük hayvanlar ve kuşlar onları gördükçe dağılıyorlardı. Bir keresinde, Shea, doğuda ilerleyen ufak tefek, kamburu çıkmış yaşlı bir adam gördüğünü sandı. Ama o ışıktaki ve o uzaklıktan ne gördüğünden emin olamadı; bir süre sonra da artık kimseyi görmez oldu. Flick hiçbir şey görmemişti ve olay böylece unutuldu.

Günbatımında, binlerce macera masalının ve batıdaki Gökkuşağı Nehri'nin kaynağı olan masalımsı Gümüş Nehir olduğunu hemen anladıkları, kuzeye doğru akan uzun su şeridini gördüler. Söylendiğine göre zenginliği ve gücü dillere destan, ama tek düşüncesi bu büyük nehrin sularının özgürce akmasını ve hem insanlar hem hayvanlar için temiz kalmasını sağlamak olan efsanevi bir Gümüş Nehri Kralı varmış. Öyküler yolculara nadiren görüldüğünü, ancak kendisine ihtiyaç duyulduğunda yardım etmek veya topraklarında işlenen suçları cezalandırmak için hep hazır bulunduğunu anlatırdı. Nehri gördüklerinde Shea'yla Flick solgun akşam ışığında isminin de çağrıştırdığı gibi gümüşî bir tonda parıldarken çok güzel görüldüğünü düşünmüşlerdi. Sonunda kıyısına eriştiklerinde hava, suyunun ne kadar berrak olduğunu görmelerine izin vermeyecek kadar kararmıştı, ama tattıklarında bunun içilebilecek kadar temiz olduğunu anladılar.

Nehrin güney tarafında, gece için ideal bir kamp alanı sağlayan iki geniş, ihtiyar akçaağacın koruması altında küçük, çimenlerle kaplı bir açıklık bulmuşlardı. O akşamki yürüyüşleri kısa da olsa onları yormuştu ve bu açık arazide karanlıkta ilerlememeyi tercih etmişlerdi. Erzakları tükenmeye yüz tutmuştu; akşamki yemekten sonra yiyecek için avlanmak zorunda kalacaklardı. Av için ellerindeki yegâne silahların kısa ve son derece elverişsiz av bıçakları olması biraz cesaret kırıcıydı. İçlerinde yalnız Menion'un yayı vardı. Dikkat çeker diye yemek için ateş yakmaktan kaçınarak sessizlik içinde kalan son yiyeceklerini yediler. Yarım ay vardı ve gökyüzü bulutsuzdu; böylece sonsuz galaksideki binlerce yıldız, nehri ve ötedeki ürkütücü koyu yeşil araziye aydınlatarak ışıldıyordu. Yemekleri bitince Shea kardeşine döndü.

"Bu yolculuğu ve tüm bu kaçma işini hiç düşündün mü?" diye sordu. "Yani, biz gerçekte ne yapıyoruz?"

"Bunu senin sorman tuhaf!" dedi öteki kısaca.

Shea gülümseyerek başını salladı.

"Sanırım öyle. Ama tüm bunları kendime kabul ettirmem gerek ve bu hiç kolay bir iş değil. Allanon'un bize Kılıç'ın varislerinin karşı karşıya olduğu tehlikelerle ilgili olarak anlattıklarının birçoğunu anlayabiliyorum. Ama Anar'da saklanmak bize ne kazandıracak? Bu Brona denen yaratığın Elf Soyu'nun varislerini aramak için bu kadar zahmete girmesinin Shannara'nın Kılıcı'ndan başka nedenleri de olmalı. İsteddiği ne... ne olabilir...?"

Flick omuz silkip hafifçe dalgalanan nehrin hızlı akıntısına bir taş attı. Zihni akla uygun bir yanıt vermekten aciz, karma karışık.

"Belki de başa geçmek istiyordur," dedi belli belirsiz. "Biraz güç elde eden herkes eninde sonunda bunu istemez mi?"

"Şüphesiz," diye hemfikir oldu Shea, neredeyse tüm yaşamı tamamen yok edecek, uzun, acı savaşların ardından ırkları bugünlere açgözlülüğün bu türünün getirdiğini düşünerek. Ama en son savaşın üzerinden uzun yıllar geçmişti ve birbirinden ayrılmış ırklar görünüşe göre barış sorununa kısmen de olsa bir çözüm bulmuş gibiydiler. Yeniden tetikte bekleyen Flick'e-döndü.

"Gittiğimiz yere varınca ne yapacağız?"

"Allanon bize söyleyecektir," diye karşılık verdi kardeşi tereddütle.

"Ne yapmamız gerektiğini bize sonsuza kadar Allanon söyleyemez," dedi Shea çabucak. "Üstelik, bize kendi hakkında anlattıklarının gerçek olduğuna emin değilim."

Flick de kendini bir paçavra gibi kaldıran esmer devle o ilk tüyler ürpertici karşılaşmasını hatırlayarak aynı fikirde olduğunu belirtircesine başını salladı. Davranışları Flick'te onun her /aman istediğini istediği zaman ve istediği şekilde yapmaya alışık bir adam olduğu izlenimini uyandırmıştı. Kafatası Taşıyıcıları tarafından neredeyse yakalanışını ve onu kurtaranın Allanon olduğu gerçeğini hatırlayarak rahatladı.

"Bu konu hakkında herhangi bir gerçeği bilmek istediğimden emin değilim. Bilsem de anlayacağımı sanmıyorum," diye mırıldandı Flick usulca.

Shea bu yorumla irkildi ve bakışlarını nehrin sularına çevirdi.

"Allanon için sadece küçük insanlarız," dedi bir gerçeği kabullenir gibi, "ama ben bundan sonra bir nedenim olmadan harekete geçmeyeceğim."

"Belki öyle," diyen kardeşinin sesi ona doğru geldi. "Ama belki de..."

Sesi gecenin ve nehrin sakin sesleri arasında uğursuzca kesildi ve Shea konuyu daha fazla uzatmamayı tercih etti. İkisi de uzandılar ve hemen uykuya daldılar. Yorgun düşünceleri ağır ağır uykunun anlık dünyasının parlak, renkli rüyalarına kaydı. Düşlerin o güvenli, sürüklenen boyutunda yorgun zihinleri rahatlayabilir, yarına dair korkularını istedikleri biçime bürünerek ortaya çıksınlar diye salıverebilir ve bunlar orada, insan ruhunun o en uzak sığınağında onlarla gizlice yüzleşip üstesinden gelebilirlerdi. Ama etraflarındaki tüm o yaşam seslerinin verdiği ve pırıltılı Gümüş Nehir'in şırıltısının yatıştırıcılığına rağmen, kuşkunun kaçınılmaz kemirgen hortlakları rüya dünyalarına sinsice sokuldu ve orada insan aklının gözünün önünde, dirençlerinin sınırını bilerek tünediği yerde, kinle gaddarca gülümseyerek bekledi. Uyumakta olan ikisi de, içlerine yerleşen, şekilden ziyade bir düşünce olan bu korkunç hayaletin varlığını savuşturamadan, kısa aralıklarla sıcıyorlardı.

Belki de Vadililer'in huzursuz zihinlerine aynı anda kilitlenen ve onları aynı anda uykularından uyandıran, korkunun kendine has kokusunu yayan o aynı uyan gölgesiydi. Uyku gözlerinden silindi ve havayı onları sıkıca kavrayan ve sıkmaya başlayan ıssız, soğuk bir çılgınlık kapladı. Bunun ne anlama geldiğini derhal anladılar ve sessiz geceyi dinleyerek kımıl-tısız otururlarken, panik gözlerinde donuk donuk parlamaya başladı. Saniyeler geçti, bir şey olmadı. Gene de, kendilerini gelmesi gerektiğini

bildikleri sesleri duymaya zorlayarak hareketsiz kaldılar. Sonra büyük kanatların dehşet verici çırpılışını duydular ve nehir tarafına döndüklerinde Kafatası Taşıyıcısı'nın iri bedeninin neredeyse zerafetle düzlüğü aşıp güneye süzülerek nehri geçişini ve doğruca saklandıkları yere gelişini gördüler. Vadililer, yaratık aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladığında, korkudan hareket etmek bir yana, düşünemez hale geldiler. Kendilerini henüz görmemiş, hatta belki de nerede olduklarını bile bilmiyor olması durumu değiştirmiyordu. Birkaç saniye içinde bunu nasılsa öğrenecekti ve kardeşlerin ne kaçacak zamanı, ne saklanacak yeri, ne de bir kaçış şansı vardı. Shea ağzının kuruduğunu hissetti ve dağınık düşüncelerinin arasında bir yerlerde aklına Elftaşları geldi, ama beyni uyuşmuştu. Kardeşiyle beraber felce uğramış gibi duruyor ve sonlarını bekliyorlardı.

Mucize kabilinden, beklenen son gelmedi. Karabüyücü Lord'un hizmetkârı onları tam bulacağı sırada nehrin diğer kıyısında aniden çakan bir ışık dikkatini çekti. Hafifçe ışığa doğru kanat çırpıttı, biraz daha ilerde bir başka ışık yanıp söndü, sonra bir tanesi daha -yoksa yanılmış mıydı? Şimdi etrafı kolaçan ederek ağır ağır uçuyordu, kurnaz beyni ona araştırmanın sonuna geldiğini, uzun avın bittiğini söylüyordu. Ancak gene de ışığın kaynağını bulamıyordu. Işık aniden, bir kez daha göz açıp kapayıncaya kadar yanıp söndü. Çılgına dönen yaratık, nehrin diğer tarafında karanlığın içinde, binlerce küçük sel yatağıyla küçük vadilerden birinin bir yerlerinde olduğundan emin, o tarafa uçuyordu. Esrarengiz ışık, canavarı izlemesi için tahrik ederek her defasında daha ileride bir daha, bir daha çakıyordu. Nehrin diğer tarafında taş kesilmiş Vadililer, gözleri görünmez olana kadar uçarak uzaklaşan gölgeyi izlerken karanlıkta gizlenmeye devam ettiler.

Kafatası Taşıyıcısı gittikten sonra da hareketsiz kaldılar. Ölümle bir kez daha burun buruna gelmişler ve onun ölümcül dokunuşunu atlatmayı başarmışlardı. Sessizce oturdular ve böceklerle hayvanların geceye geri dönen seslerini dinlediler. Dakikalar geçti ve daha rahat nefes almaya başladılar; birbirlerine hayret dolu bir rahatlamayla, yaratığın gittiğini bilerek, ancak bunun nasıl olduğunu anlamayarak bakarlarken bedenlerinin kaskatı duruşu gevşedi. Sonra, daha konu hakkında konuşmaya vakit bulamadan, nehrin karşı tarafında yanıp sönen esrarengiz ışık aniden birkaç yüz metre arkalarındaki bir tepede yeniden belirdi, bir an kayboldu, sonra öncekinden daha yakında yeniden çaktı. Shea'yla Flick onun kendilerine hafifçe dalgalanarak yaklaşmasını hayretle izlediler.

Birkaç saniye sonra, oduncu giysileri giymiş, yaşlılıktan iki büklüm olmuş, çok yaşlı bir adam duruyordu önlerinde. Saçları ay ışığında gümüşîydi, yüzü, düzgün kesilmiş ve taranmış, uzun, bembeyaz bir sakalla çerçevelenmişti. Elindeki tuhaf ışık yakın mesafeden şiddetle parlıyordu ve içinde aleve benzer hiçbir şey görünmüyordu. Birdenbire kayboldu ve onun yerinde, yaşlı adamın boğum boğum elinde, silindir biçiminde bir şey kalmıştı. Adam onlara baktı ve gülümseyerek selamladı onları. Shea yaşlı adamın saygıya değer olduğunu sezmiş, adamın ihtiyar yüzüne sessizce bakıyordu.

"Işık," diye konuşmaya başladı Shea sonunda, "nasıl...?"

"Uzun zaman önce ölüp gitmiş insanların bir oyuncağı." Sesi serin havada sürüklenen bir fısıltıydı sanki. "Oradaki şeytani yaratık gibi gitmiş..." Sözcükler söndü ve adam gecede ölü bir ağacın kırılğan dallarını andıran ince, kırış kırış koluyla Kafatası Taşıyıcısı'nın kaybolduğu yönü işaret etti. Shea bundan sonra ne yapması gerektiğini kestiremeyerek ona kuşkuyla baktı.

"Doğuya gidiyoruz..." diye atıldı Flick aniden.

"Anar'a," diye kesti onun sözünü o nazik ses, adam ihtiyar başını anlayışla sallarken, bir kardeşten diğerine gezinen çevresi buruşuk gözleri, ay ışığında keskindi. Birden onları geçip nehrin kıyısına gitti ve sonra dönüp onlara oturmalarını işaret etti. Shea'yla Flick yaşlı adamın kötü niyetli olabileceğinden kuşku duymadan, tereddütsüz dediğini yaptılar. Oturunca, bedenlerine büyük bir bitkinlik çöktü, gözleri birdenbire daha fazla açık kalamaz oldu.

"Uyuyun, genç seyyahlar, uyuyun ki yolunuz kısalsın." Ses beyinlerinde güçlendi, daha buyurgan bir hal aldı. Yorgunluk hissine direnemiyorlardı, öyle huzurlu ve hoştu ki. Uysalca yumuşak çimenliğe uzandılar. Önlerindeki şekil yavaş yavaş yeni bir şeye dönüştü ve bulanık gözlerle, yarı açık göz kapaklarının arasından belli belirsiz, yaşlı adamın gençleştiğini, giysilerinin de aynı olmadığını görür gibi oldular. Shea mırıldanmaya başladı, uyanık kalmaya, olup biteni anlamaya çalıştı, ama bir saniye sonra iki Vadili de uykuya dalmıştı.

Uyurken, günler önce bıraktıkları huzurlu orman evinin mutluluğuna ve unutilan günlerin güneş ışığına bulut gibi süzıldüler. Bir kere daha Duln Ormanı'nda gezdiler ve Rappahalladran Irmağı'nın serin sularında yüzdüler, yaşanan boyunca hissettikleri tüm korkular ve endişeler bir anda silinip gitti. Daha önce yaşadıkları hiçbir şeye benzemeyen bir özgürlükle geçiyorlardı ormanlarla kaplı tepelerden ve kırlardaki vadilerden. Uykularında ne kadar küçük de olsalar her bir hayvana ve bitkiye, kuşa ve böceğe, yaşayan canlılar olarak önemini kavrayarak dokundular. Toprağın tazeliğini koklayarak, doğanın oraya yerleştirdiği yaşamın güzelliğini görerek rüzgâr gibi havada süzıldüler. Her şey renklerden ve kokulardan oluşan bir çiçek dürbünüydü. Kulaklarına yalnızca güzel sesler geliyordu -açık havanın ve sessiz kırların sesi. Sislerle kaplı Clete Ovaları'ndaki zorlu yolculuk günleri, yaşamın ölmekte olan topraklarda umutsuzca dolaşan kayıp bir ruh olduğu güneşsiz yerler unutulmuştu. Kara Meşeler'in karanlığı, onları güneşten saklayan sonsuz, dev ağaçların çılgınlığı unutulmuştu. Sisli Bataklığın Hayaleti ve arayışında dur durak bilmeyen bilmeyen Kafatası Taşıyıcısı gitmişti. Genç Vadililer, gerçek yaşama dair tüm korkularını kaygılarını bırakıp bambaşka bir dünyaya gitmişlerdi ve o saatlerde, zaman, aniden, şiddetle bastıran bir fırtınanın ardından çıkan gökkuşağının anlık güzelliğinin huzuruyla dağılmıştı.

Ne bu rüya âleminde ne kadar süre kayıp kaldıklarını, ne de bu süre içinde kendilerine ne olduğunu bilemediler. Tek bildikleri nazikçe uyandırdıklarında artık Gümüş Nehir'in kenarında olmadıklarıydı. Zamanın da yeni ve bir şekilde değişmiş olduğunu anlamışlardı; bu his heyecan vericiydi, ama aynı zamanda son derece yatıştırıcıydı da.

Shea'nın görme yetisi yavaş yavaş yerine geldiğinde etrafında kendisini izleyen ve bekleyen insanlar olduğunu gördü. Tek dirseğine dayanarak doğrulduğunda, bulanık görüntü endişeyle ona doğru eğilmiş, etrafındaki küçük insanlardan oluşan grubu ortaya çıkardı. Bulanık arka plandan uzun, bol giysiler içinde buyurgan tavırlı biri belirdi. Ona doğru eğilip elini zayıf omzuna koydu.

"Flick?" diye bağırdı Shea, endişeyle bulanık şeklin yüzünü görebilmek için gözlerini kısıp, tek eliyle gözlerini ovarken.

"Artık güvendesin, Shea." Ses bu gölgemsi şekilden geliyor gibiydi. "Burası Anar."

Shea, geniş el yatması için nazikçe bastırırken, gözlerini kırptırarak kalkmaya çalıştı. Gözleri açılmaya başladığında yanında, derin uykusundan henüz uyanmakta olan kardeşini gördü. Çevrelerinde Shea'nın Cüce olduklarını hemen anladığı bodur, tıknaz adamlar vardı. Shea'nın gözleri

yanındaki adamın güçlü yüzüne ilişti ve hafifçe omzunu tutan elle kolu örten zincir zırha takıldığı anda Anar'a yolculuklarının sona erdiğini anladı. Culhaven'ı ve Balinor'u bulmuşlardı.

Menion Leah içinse Anar'a yolculuğun son ayağı bu kadar basit olmamıştı. Vadililerden ayrı düştüğünü anladığında başta paniğe kapıldı. Kendisi için korkmuyordu, ama Ohmsfordlann yalnız başlarına sisli Kara Meşeler'den çıkamayacaklarından endişe .duyuyordu. O da, karanlıkta kör gibi dolanarak, sesi çatlayana kadar onlara boş yere, umutsuzca seslenip durmuştu, Ama sonunda bu şartlar altında onları aramanın faydasız olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Kendi kendine diğerlerini gün ışığında bulacağına dair söz vererek içini rahatlatıp, bitkin bir halde, ovalara giden yön olduğuna inandığı tarafa doğru ormanın içinde ilerlemeye devam etti. Ormanda umduğundan daha fazla kaldı, oradan ancak gündoğumunda çıkabildi ve çimenliğin kenarına çöktü. Kendisi bunu o zaman bilmemekle beraber, uyumakta olan kardeşlerin güneyindeki bir noktaya çıkmıştı. Zamanla, dayanma gücünün sınırına ulaşmış ve uzun çimenlere uzandığında uyku öylesine çabuk bastırmıştı ki, yavaşça, tüy hafifliğindeki düşme duygusundan sonrasını hatırlamıyordu. Çok uzun bir süre uyumuş gibi geldi ona, oysa aslında Shea'yla Flick Gümüş Nehir'e doğru yola koyulduktan ancak birkaç saat sonra uyanmıştı. Menion, Kara Meşeler'deyken grubun ilerlemekte olduğu noktanın güney tarafında kaldığına inanarak yoldaşları nehre ulaşmadan önlerine çıkabilmek için kuzeye gitmeye karar verdi. Şayet o zamana kadar onları bulamazsa, ormanın labirentlerinde kayboldukları ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu.

Dağlı, aceleyle hafif çantasının askılarını taktı, yayını ve Le-ah kılıcını alıp kuzey yönüne doğru hızla yürümeye başladı. Keskin gözleriyle oradan insanların geçtiğine dair ipuçları arayarak yürürken akşam saatlerinin son aydınlığı da kayboldu. Neden sonra Gümüş Nehir yönünde ilerleyen birinin izlerine rastladığında güneş batmak üzereydi. İzlerin birkaç saatlik olduğunu keşfetti ve birden fazla kişi olduklarına kanaat getirdi. Ama izlerin kime ait olduğunu bilmesi imkânsızdı, böylece Menion günbatımının yan karanlığında gece için durakladıklarında onlara yetişebilmeyi umarak hızlandı. Kafatası Taşıyıcıları'nın da onları arıyor olacağını biliyordu, ama Vadililerle kendi arasında bir bağıntı kurmaları için bir sebep olmadığını hatırlayarak korkularını bir kenara bıraktı. Her halükârda, eğer dostlarına yardım etmek istiyorsa, bu göze alması gereken bir riskti.

Kısa süre sonra, güneş ufukta tam olarak kaybolmadan biraz önce, Menion doğu tarafından tersi istikamete giden birini gördü. Menion, çabucak aniden ortaya çıkışıyla ürkmüş görünen ve ondan kaçmaya çalışan kişiye seslendi. Korkmuş yolcunun arkasından koşup, ona zarar vermeyeceğini seslenerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Birkaç dakika sonra, bu ovalarda yaşayan köylere ve ailelere kap kaçak satan bir seyyar satıcı olduğu sonradan ortaya çıkan adamı yakalamıştı. Bu beklenmedik kovalamacadan oldukça ürkmüş görünen, düzenbaz, korkak bir adam olan satıcı, bu yerde, akşamın bu vaktinde karşısında uzun boylu, belinde kılıcı olan dağlıyı görünce hepten dehşete kapılmıştı. Menion çabucak ona zarar vermek istemediğini, Kara Meşeler'den geçerlerken ayn düştüğü iki arkadaşını aradığını açıkladı. Bunun, yabancının aklını kaçırmış olduğuna iyice ikna olan ufak tefek adama anlatabileceği en kötü şey olduğu onaya çıktı. Menion ona Leah Prensi olduğunu söylemeyi düşündüyse de, bu fikirden hemen caydı. Sonunda, satıcı, akşamın erken saatlerinde, Vadililerin genel tanımına uyan iki yolcuyu çok uzaktan gördüğünü açıkladı Menion adamın bunları can korkusuyla mı, yoksa onun suyuna gitmek için mi söylediğini bilemiyordu, ama bu hikâyeyi kabul edip, bu kadar kolay salıverilmekten ötürü açıkça hoşnut olan adama iyi akşamlar diledi, adam da gecenin karanlığına sığınarak kaçarcasına güneye doğru ilerledi.

Menion havanın arkadaşlarının izini sürmek için fazlasıyla kararlı olduğunu kabullenmeye, böylece kamp için uygun bir yer aramaya başladı. Bulunabilecek en uygun sığınak gibi görünen bir çift büyük çam buldu ve endişeyle gökyüzüne bakarak oraya doğru ilerledi. Hava, ortalıkta sinsi sinsi dolaşan bir Kuzeykarası yarattığının civarda kamp yapan yolcuları kolaylıkla bulabileceği kadar aydınlıktı ve içten içe arkadaşlarının geceleme için yeterince korunaklı bir yer seçmiş olmaları için dua etti. Çantasını ve silahlarını çamlardan birinin dibine atıp alçak dallarının korunağına girdi. Geçen iki günün yolculuğundan yorgun düşmüş halde, Vadililerin de ileriki günlerde aynı yiyecek kıtlığıyla karşılaşacağını düşünerek, kalan erzağının sonunu midesine indirdi. Ayn düşmelerine neden olan kötü şansa lanetler ederek, ay ışığında donuk donuk pırıldayan büyük Leah kılıcını kınından çıkararak yanı başına koydu, isteksizce hafif battaniyesine sarınıp uykuya daldı.

Gümüş Nehir'in birkaç kilometre güneyinde uyurken meydana gelen olaylardan habersiz olan, Menion Leah, ertesi gün kafasında yeni bir planla uyandı. Kuzeydoğuya doğru kestirmeden giderse, Vadililere daha kolay yetişebilirdi. Onların Gümüş Nehir'in Anar Ormanları'na doğru doğuya kıvrılan kıyısını izleyeceklerinden emindi, böylece yolu onlarla nehir boyunda bir yerlerde kesişecekti. Menion bir önceki gün bırakılan zayıf izlerden yüz çevirerek su kenarına geldiğinde onların izlerini bulamazsa nehir boyunca gerisingeri yürüyebileceğini düşünerek doğu yönünde yolculuğuna başladı. Ayrıca akşam yemeğinde et yiyecek için küçük bir av hayvanı görebilmeyi umuyordu. Yürürken kendi kendine ıslık çalıyor ve şarkılar mırıldanıyordu, zayıf yüzü rahatlamış ve kaybettiği yoldaşlarıyla yeniden birleşeceği fikriyle neşelenmişti. Geri döndüğünü gördüğünde Flick'in sert yüzünde belirecek hissiz hayreti bile kafasında canlandırabiliyordu. Uzun ve hafif, deneyimli bir oduncu ve avcıya özgü kıvrak, ölçülü adımlarla hızla ilerliyordu.

Yolda, düşünceleri birkaç gün önceki olaylara kaydı ve meydana gelen olayların anlamını düşünmeye başladı. Büyük Savaşlar tarihi ve Druid Konseyi'nin hükümranlılığı, Karabüyücü Lord'un esrarengiz belirişi ve üç ulusun birleşik güçleriyle bozguna uğratılması hakkında fazla bir şey bilmiyordu. En rahatsız edici olan da uzun yıllar boyunca cesaretle kazanılan özgürlüğün simgesi olmuş masalsı silah, Shannara'nın Kılıcı efsanesi hakkındaki bilgisinin yetersiz oluşuydu. Artık, yan insan, yan Elf olan bir evlatlığın doğum hakkıydı. Bu öylesine akıl almaz bir düşünceydi ki, hâlâ Shea'yı o rolde düşünmeyi imkânsız buluyordu. Resimde hâlâ birşeylerin eksik olduğunu hissediyordu -büyük Kılıç'ın bütün bilmesini çözmek için son derece gerekli olan bir parçanın yerinde olmadığını ve o olmadan da üçünün rüzgârın önünde sürüklenen yapraklardan farksız olduklarını düşünüyordu.

Menion ayrıca bu yolculukta yalnızca arkadaşlık hatırına yer almadığını da biliyordu. Flick bu konuda haklıydı. Şimdi bile bu yolculuğa kalkışmaya nasıl ikna olduğunu tam olarak arılamıyordu. Bir Leah Prensi'nin olması gerektiği kadar iyi biri olmadığını biliyordu. Halka olan ilgisinin yeterince derin olmadığını ve hiçbir zaman onları gerçekten tanımak istemediğini de biliyordu. Kralın sözünün tek yasa olduğu bir toplumun adil bir biçimde yönetilmesi problemini anlama yolunda hiçbir çabası olmamıştı. Gene de kendi tarzında yaşayan herkes kadar iyi olduğunu hissediyordu. Shea onun hayranlık duyulacak biri olduğuna inanıyordu. Belki de öyle, diye düşündü tembelce, ama o güne kadar, yaşamı, hemen hemen hiçbir faydalı amaca hizmet etmemiş olan üzücü deneyimler ve tuhaf maceralarla doluydu.

Düz, çimenlerle kaplı zemin aniden küçük tepeler halinde yükselen, keskin meyillerle dik, çukura benzer vadilere inen, yolculuğu yavaş ve yer yer de tehlikeli hale getiren engebeli, kıraç toprağa

dönüşmüştü. Menion endişeyle daha düzlük bir alan görmeye çalıştı, ama sarp yükseltilerin tepesinden bile fazla uzağı görmek olanaksızdı. Arazinin engebesine aldırmayarak umutsuzca ve durmadan ilerliyor, bir yandan da bu yolu seçtiğine lanetler ediyordu. Zihni kısa bir süre dalgınlıktı, ama sonra birden bir insan sesi duyarak irkildi. Birkaç saniye kulak kesilerek dinledi, ama hiçbir şey duyamadı ve bunun rüzgârın ya da kendi hayal gücünün işi olabileceğini düşündü. Bir süre sonra sesi tekrar duydu, ama bu defa bunun ileride bir yerlerde usulca şarkı söyleyen bir kadın sesi olduğu açıktı, zayıf, alçak bir ses. Kulaklarının kendine oyun oynayıp oynamadığını anlamak için adımlarını hızlandırdı, ama her adımında kadının tatlı sesi artıyordu. Bir süre sonra kadının şarkı söyleyen büyülü sesi havayı, dağlının zihninin en derinlerine ulaşıp onu şarkının kendisi kadar olmaya davet eden şen, neredeyse vahşi bir esrimeyle doldurdu. Adeta transtaymışçasına, bu neşeli şarkının onda uyandırdığı imgelere gülümseyerek yürümeye devam etti. Böyle kasvetli, medeniyetten millerce uzaktaki bir yerde bir kadının ne yapıyor olabileceğini merak eder gibi oldu, ama şarkı, yürekten söylendiğine inandıran nağmeleriyle bütün şüphelerini gidermiş gibiydi.

Menion onu, çevredeki diğer tepeliklerden biraz daha yüksekçe ve çıplak bir tepede, uzun, boğum boğum dallan söğüt köklerini andıran küçük, bükülmüş bir ağacın altında oturur buldu Genç bir kızdı, çok güzeldi ve sesinden etkilenecek birilerinin olabileceğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yaklaştığını gizlemeden, kızın gençlik ve tazeliği karşısında nazıkçe gülümseyerek doğruca ona yürüdü. Kız da ona gülümsedi, ama ne kalmak ne de onu selamlamak girişiminde bulunmadan tüm bu zaman boyunca söylediği ezginin neşeli nağmelerine devam etti. Leah Prensi ondan birkaç metre ötede durdu, ama kız çabucak ona yaklaşmasını ve ağacın altında yanına oturmasını işaret etti. Ancak o zaman, içinde bir yerlerde küçük bir gerginlik, onu büyüleyen neşeli nağmelerin henüz etkileyemediği bir çeşit altıncı his sancıdı ve bu genç kızın neden tamamen yabancı birini kendisiyle beraber oturmaya davet ettiğini merak etmesine neden olmuştu. Tereddütünün belki de bir avcıya özgü, doğada yersiz ve zamansız olan her şeye duyulan içgüdüsel güvensizlik dışında bir nedeni yoktu; ama sebep her neyse dağlıyı durdurmuştu. O anda kız ve söylediği şarkı kayboldu ve Menion'u kıraç tepenin üzerindeki tuhaf görünümlü ağaçla baş başa bıraktı.

Bir an için Menion olanlara inanamayarak tereddüt içinde kaldıktan sonra hızla geri çekildi. Ama ayağının altındaki gevşek toprak açıldı ve ortaya, genç adamı ayak bileklerinden yakalayan büyük büyük boğumlu kökler çıktı. Menion kendini kurtarmaya çalışırken arkaya doğru tökezledi. Bir anlığına içinde bulunduğu çıkmazın gülünç olduğunu düşündü. Ama tüm çabalarına rağmen ayaklarına sanlan köklerden kurtulamadı. Biraz öncesine kadar hareketsiz duran tuhaf köklü ağacın uçlarında küçük, ama öldürücü görünen iğneler olan dallarını uzatarak, ona doğru yavaş, kıvrak hareketlerle yaklaştığını gördüğü anda durumun garipliği daha da arttı. Kızın ve şarkının kendisini bu meşum ağaca çekmeye yarayan bir yanılsamadan ibaret olduklarını anlayan Menion, tek bir hareketle çantasını ve yayını atıp-kılıcını kınından çıkardı. Kendini bağlayan kökleri kesmeye başladı, ama bu iş yavaş ilerliyordu, çünkü bileklerine o kadar sıkı sarılmışlardı ki, büyük darbeler indirmeyi göze alamıyordu. Bu şekilde kurtulamayacağını anlayınca paniğe kapıldı, fakat bu duyguyu bastırıp artık tepesine kadar gelmiş olan ağaca meydan okudu. Ulaşabileceği kadar yaklaştığında hiddetle sıçrayarak kendisini yakalayan dalların birkaç tanesini kesti ve ağaç acı içinde titreyerek hafifçe titredi. Menion eğer onu yok etmek istiyorsa bundan sonraki yaklaşmasında onu sinir merkezinden vurması gerektiğini biliyordu. Ama garip ağacın başka bir fikri vardı; dallanın kendine çekti ve hepsini aynı anda, tutsağına doğru itip, üzerine bunların ucundaki iğneleri yağdırmaya başladı.

Bazıları ıskaladı, bazıları da kalın giysisine ve botlarına çarparak zararsızca savuşturulmuş oldu. Ama diğerleri an sokmasına benzer bir yanma hissi vererek açıktaki ellerine ve yüzüne saplandı. Menion kendini diğer saldırılardan korumaya çalışırken, bir yandan da bunları sıyırıyordu, ama küçük iğneler uçlarını derisinin içinde bırakarak kınılıyordu. Üstüne hafif bir uyuşukluk çöktüğünü ve sinir sisteminin hissizleşmeye başladığını hissetti. İğnelerin ağacın kurbanını uyutmak ve böylece etkisiz kılmak amacıyla uyuşturucu bir madde içerdiğini anlamıştı. Sinirlerine yayılan uyuşukluğa karşı şiddetle savaştı, ama sonunda mücadele edecek gücü tükendi ve ağacın galebe çaldığını anlayarak dizlerinin üzerine yığıldı.

Fakat ölümcül ağaç şaşırtıcı bir şekilde duraksadı ve sonra yeniden saldırıya geçmek için birkaç santim geri çekildi. Düşen prensin arkasında temkinle yaklaşan birinin ayak sesleri duyuldu. Kim olduğuna bakmak için kafasını çeviremiyordu ve aniden, kalın bir ses hareket etmemesi için onu uyardı. Ağaç saldırmak üzere gerilmişti, ama ölümcül iğnelerini atmadan hemen önce, Menion'un omzunun üzerinden uçan büyük bir topuzun mahvedici etkisiyle vuruldu. Aşikâr bir şekilde yaralanmış halde, doğrulmaya ve karşı koymaya çalıştı. Menion arkasında fırlayan bir yay sesi duydu ve uzun siyah bir ok bitkinin kalın gövdesine saplandı. O anda ayaklarını sıkkan köklerin kavrayışı gevşedi ve toprağa gömüldü. Ağacın gövde-siyse, dallan uçlarındaki iğneleri etrafa yağdırarak havayı döverken şiddetle titriyordu. Bir süre sonra yavaşça yere eğildi. Son bir kıvranmanın ardından hareketsizleşti.

Menion hâlâ iğnelerin uyuşturucu etkisinde olduğu halde kurtarıcısının güçlü ellerinin omzunu sıkıldığını ve geniş av bıçağıyla ayaklarına bağlı kalmış son birkaç kökü keserken onu sırt üstü yatmaya zorladığını hissetti. Önündeki figür, genellikle bu ırkın giydiği yeşilli kahverengili oduncu giysileri giymiş güçlü yapılı bir Cüceydi. Yaklaşık yüz elli beş santimlik boyuyla bir Cüceye göre uzun sayılırdı ve geniş belinde küçük bir silah deposu taşıyordu. Uyuşmuş haldeki Menion'a bakıp başını kuşkuyla iki yana salladı.

"Bu kadar aptalca bir şey yapman için ancak bir yabancı olman gerekir," diye payladı kalın sesiyle. "Akıllı olan kimse Sirenlerle oynamaya kalkışmaz."

"Leah'danım... batıdan." Nefesi kesilen Menion ancak bunları söyleyebilmişti, sesi kendi kulaklarına kalın ve yabancı gelmişti.

"Bir dağlı -bunu tahmin etmeliydim." Cüce kendi kendine güldü. "Pekâlâ, endişelenme, birkaç gün içinde iyileşirsin. Tedavi edersek bu uyuşturucu seni öldürmez, ama bir süre kendinde olmayacaksın."

Yeniden güldü ve topuzunu almak için döndü. Menion kalan gücünün son kırıntısıyla onu giysisinden yakaladı.

"Anar'a... Culhaven'a... gitmeliyim," diye nefes aldı sertçe. "Beni Balinor'a götür..."

Cüce dönüp ona baktı, ama Menion bayılmıştı. Cüce kendi kendine homurdanarak hem kendinin hem de dağlının düşmüş silahlarını topladı. Sonra kendinden umulmayan bir güçle Menion'un gevşek bedenini kaldırıp yükün dengesini sınavarak omuzladı. Her şeyin tamam olduğundan emin olunca, homurdana homurdana Anar ormanlarına doğru yürümeye başladı.

VIII

Flick Ohmsford, Culhaven olarak bilinen Cüce toplumunun son derece güzel Meade Bahçeleri'nin üst katlarından birinde uzun, taş bir bankta sessizce oturuyordu. Bulunduğu yerden, kayalık yamaçta uzun bir çağlayanı andıran düzenli katlar halinde uzanan bahçelerin insanı hayrete düşüren manzarasına hakimdi. Bu, bir zamanlar kıraç olan tepede, bu bahçelerin yaratılması, gerçekten olağanüstü bir başarıydı. Bahçe zeminine yerleştirilmek üzere aşağı Anar'ın daha verimli bölgelerinden özel olarak toprak getirilerek binlerce güzelim çiçek ve bitkinin aşağı Anar'ın ılıman ikliminde serpilmesi sağlanmıştı. Renk cümbüşünün tarifi mümkün değildi. Çiçeklerin sayısız rengini gökkuşağının rengiyle kıyaslamak büyük bir adaletsizlik olurdu. Flick bir süre renkleri saymaya çalıştı, ama sonra bu işin imkânsız olduğunu fark etti. Bu işten vazgeçip, dikkatini Cüce toplumunun üyelerinin meşgul oldukları işe gittikleri ya da işten döndükleri bahçelerin aşağısındaki büyük açıklığa verdi. Flick, onların çok çalışkan ve yaşamın düzenine fazlaca düşkün, tuhaf kişiler olduklarını düşünüyordu. Yaptıkları her şey, önceden her zaman dikkatle planlanıyor ve her noktayı, hazırlıklarına harcadıkları zamanda son derece tedbirli olan Flick'i bile kızdıran bir titizlikle düşünüyorlardı. Ama bu yabancı ülkede kendilerini tuhaf hissedenden Vadililere karşı dost canlısı ve yardımcı olmaya istekliydiler,

Culhaven'a geleli artık iki gün olmuştu ve onlara ne olduğunu, neden orada olduklarını ya da ne kadar süre kalacaklarını hâlâ bilmiyorlardı. Balinor kendisinin de pek fazla bilgisi olmadığını ve Flick'in sadece melodramatik olmakla kalmayıp öfkeliendirici de bulduğu bir yorumla, her şeyin zamanla ortaya çıkacağını söylemişti. Allanon'dan da ses seda çıkmamıştı. En kötüsü, Menion'dan haber yoktu ve iki kardeşin her ne sebeple olursa olsun Cüce köyünün güvenliğinden ayrılmalari yasaklanmıştı, Flick kişisel muhafızının hâlâ orada olup olmadığını görmek için yeniden bahçelerin aşağısına bir göz attı ve adamın usanmak bilmez bakışlarının kendi üzerinde sabitlenmiş olduğunu gördü. Shea bu muameleden ötürü çileden çıkmıştı, ama Balinor etrafta dolaşan Kuzeykarası yaratıklarının olası saldırılarına karşı yanlarında daima birilerinin olması gerektiğini söylemişti. Flick, Kafatası Taşıyıcıları'yla yakın temaslarını hatırlayarak bunu hemen kabullenmişti. Aylak düşüncelerini Shea'nın Bahçe yolundan geldiğini görünce bir kenara bıraktı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Flick endişeyle, diğeri yanına oturduğunda.

Gelen kısa yanıt, "Hiçbir şey yok," oldu.

Shea, onları Gölge Vadi'deki evlerinden Anar Ormanları'na getiren garip yolculuklarının yorgunluğunu telafi edecek iki günlük bir zaman olmasına rağmen, kendini yeniden biraz yorgun hissediyordu. Tedavileri biraz aşın olmakla beraber iyiydi ve insanlar onların sıhhatiyle yakından ilgileniyor gibiydiler. Ancak bundan sonra neyin olacağına dair tek kelime edilmemişti. Balinor dahil herkes birşeyleri, belki de uzun zamandır ortalarda olmayan Allanon'un gelişini bekliyor gibiydiler. İki gün önce, onları, yanıp sönen esrarengiz bir ışığın ardından Culhaven'ın dışındaki sahilde yerde yatarken bulmuş ve köye getirmişti. Yaşlı adam ve nehir yukarı o kadar mesafeyi nasıl kat ettikleri konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Shea Gümüş Nehir'in Kralı'na dair efsaneleri anlattığında Balinor omuz silkmiş ve kayıtsızca her şeyin olası olduğunu kabul etmişti.

"Menion'dan hiç haber yok mu?" diye sordu Flick tereddütle.

"Sadece onu arayan Cücelerin hâlâ dönmediği ve bunun biraz zaman alacağı biliniyor," diye yanıtladı

Shea yavaşça. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Flick, içten içe, bu son itirafın tüm yolculuğun bir özeti olduğunu düşündü. Bakışları, silahlı bir grup Cüce'nin ötedeki ormanlığın içinden aniden ortaya çıkan Balinor'un çevresine toplandıkları Meade Bahçeleri'nin aşağı tarafına yönelmişti. Bahçedeki seyir yerlerinden bile, Vadililer, onun uzun av pelerininin altına, artık o çok iyi tanıdıkları zincir zırhı giymiş olduğunu görebiliyorlardı. Cücelerle birkaç dakika ağırbaşlılıkla konuşurken, Balinor'un yüzü düşüncelerden kırış kırıştı. Shea'yla Flick Callahorn Prensi hakkında pek fazla bir şey bilmiyorlardı, ama Culhaven halkı ona derin bir saygı besliyor gibi görünüyordu. Menion da Balinor hakkında iyi şeyler söylemişti. Vatani geniş Güneykarası'nın en kuzeyindeki krallıktı. Genellikle sınır olarak kabul edilir ve Kuzeykarası'nın güney sınırında tampon bölge görevi görürdü. Callahorn nüfusunun çoğunluğu insandı, ama ırklarının büyük çoğunluğunun aksine onlar başka ırklarla serbestçe karışmışlar ve tecrit olma politikasını izlememişlerdi. Callahorn Kralı ve Balinor'un babası olan Ruhi Buckhannah tarafından komuta edilen, paralı bir ordu olan Sınır Lejyonu bu uzak ülkede bulunuyordu. Tarihsel olarak, bütün Güneykarası, istila ordularının ilk saldırısını karşılaması ve diğer kesimlere savaşa hazırlanmaları için vakit kazandırması için Callahorn'a ve Lejyon'a bel bağlamıştı. Kuruluşundan beri geçen beş yüz yıldır Sınır Lejyonu hiç bozguna uğramamıştı.

Balinor Vadililerin oturup sabırla bekledikleri taş banka doğru çıkmaya başladı. Yanlarına geldiğinde, kendilerine ne olacağını bilmemekten ötürü duydukları huzursuzluğu ve kayıp arkadaşlarının güvenliğinden duydukları endişeleri bildiğinden onları gülümseyerek selamladı. Konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessizce yanlarında oturdu.

"Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," diye başladı. "Müsait olan her Cüce savaşçısını arkadaşınızı aramaya gönderdim. Şayet onu bu bölgeden biri bulacak olursa, bu onlardır -ve vazgeçmeyecekler, size söz veriyorum."

İki kardeş, başlarını sallayarak Balinor'un elinden geldiğince kendilerine yardım ettiğini anladıklarını belirttiler.

"Sanıyorum Allanon size bundan bahsetmedi, ama bu halk için çok kritik bir zamandayız. Gnomları yukarı Anar'ı istila etmesi tehdidiyle karşı karşıyalar. Sınır boyunda çatışmalar oldu ve Streleheim Ovaları'nda bir yerde büyük bir ordunun toplandığının işaretleri görüldü. Tüm bunların Karabüyücü Lord'la bağlantılı olduğunu tahmin edersiniz."

"Bu, Güneykarası'nın da mı tehlikede olduğu anlamına geliyor?" diye sordu Flick endişeyle.

"Şüphesiz." Balinor başını salladı. "Bu, burada olma sebeplerimden biri -ani bir saldırıya karşı Cüce ulusuyla eşgüdümlü bir savunma stratejisi geliştirmek."

"Peki o halde Allanon nerede?" diye sordu Shea çabucak. "Buraya bize yardım edecek kadar erken gelecek mi? Bütün bunların Shannara'nın Kılıcı'yla ne ilgisi var?"

Balinor şaşkın yüzlere baktı ve başını ağır ağır iki yana salladı.

"İtiraf etmeliyim ki, bu sorularınızın hiçbirinin yanıtını veremem. Allanon son derece gizemli biri, ama geçmişte ne vakit ona ihtiyacımız olsa güvенеbileceğimiz bir müttefik olmuştur. Onu en son gördüğümde, birkaç hafta önce Gölge Vadi'de sizinle konuşmadan önce, Anar'da buluşmak üzere randevulaştığımız. Üç gün gecikti."

Bir süre ormanlığın ve aşağıdaki açıklıkta dolaşan Cücelerin seslerini dinleyerek aşağıdaki bahçelere ve ötedeki Anar ormanlarına baktı. Sonra bahçenin alt tarafındaki bir grup Cüceden birdenbire Culhaven köyünün ötesindeki ağaçlıkta dalgalanan bir yaygaraya kansan bir bağırış yükseldi. Bankta oturan üç adam bir tehlike işareti arayarak tereddütle ayağa kalktı. Balinor'un güçlü eli avcı pelerininin altındaki kayışa bağlı geniş kılıcının kabzasına gitti. Kısa süre içinde aşağıdaki Cücelerden biri bir yandan bağırırken koşarak yukarı çıkmaya başladı.

"Onu buldular! Buldular!" diye bağırdı heyecanla, onlara ulaşmak için acelesinden az kalsın düşecekti.

Shea ile Flick ürkerek birbirlerine baktılar. Koşucu sonunda nefes nefese önlerinde durdu ve Balinor heyecanla elini omzuna koydu

"Menion Leah'yı mı buldular?" diye sordu çabucak.

Cüce neşeyle başını salladı, kısa, bodur bedeni iyi haberi onlara bir an önce iletebilmek için koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Balinor tek kelime etmeden bağırışmaların geldiği yere doğru inmeye başladı, Shea'yla Flick de onu izlediler. Birkaç saniye içinde aşağıdaki açıklığa ulaştılar ve ağaçlığı geçip birkaç yüz metre ötedeki Culhaven köyüne giden patıkada koşmaya başladılar. İleride Cüce topluluğunun kayıp dağını bulan ulama sesleri duyuluyordu. Köye ulaştılar ve yollarını kapatan Cüceleri ite kaka doğruca kargaşanın merkezine daldılar. Bir dizi asker sağda ve solda iki bina ve geride yüksek taş bir duvarın çevrelediği bir avluya girmeleri için yana çekildi. Menion Leah'nın hareketsiz bedeni uzun tahta bir masaya yatırılmıştı, yüzü solgun ve cansız görünüyordu. Bir grup Cüce doktor kımıltısız bedenin üzerine eğilmişler ve görünüşe bakılırsa yaralarını tedavi ediyorlardı. Shea bağırarak ona doğru atılma girişiminde bulundu, ama Balinor'un güçlü kolu onu engelledi ve savaşçı yakındaki bir Cüce'ye seslendi.

"Pahn, burada ne oluyor?"

Zırh giymiş ve geri dönen araştırma ekibinden biri olduğu belli olan sert yüzlü bir Cüce onlardan tarafa geldi.

"Tedavi edildikten sonra iyileşecek. Gümüş Nehir'in aşağısında Battlemound ovalarının ortasında Sirenlerden biri tarafından yakalanmış halde bulundu. Onu bizim araştırma ekibi bulmadı. Anar'ın güneyindeki şehirlerden dönen Hendel bulmuş."

Balinor başını salladı ve Menion'u kurtaran adama bakındı.

"Raporunu vermek üzere toplantı odasına gitti," diye cevapladı Cüce dile getirilmemiş soruyu.

Balinor, iki Vadiliye kendisini takip etmelerini işaret edip kalabalığın içinden kendine yol açarak avludan çıktı ve büyük meclis binasına giden sokağı geçti. İçeride köyün idarecilerinin odalan ve içinde, uzun banklardan birine oturmuş, bir kâtip raporunu kaleme alırken oburca yemeğini yiyen Cüce Hendel'in olduğu toplantı odası vardı. Yaklaşırlarken Hendel kafasını kaldırıp meraklı bakışlarla Vadilileri süzerek Balinor'a selam verdikten sonra, ara vermeden yemeğini yemeye devam etti. Balinor kâtibi gönderdi ve üç adam, hem bitkin, hem de açlıktan ölmek üzere görünen ilgisiz Cüce'nin karşısına oturdular.

"O Sirenlerden biriyle kılıç kullanarak savaşmaya kalkışmak ne aptallık," diye homurdandı. "Gene de

cesur adammış. Durumu nasıl?"

"Tedavi edildikten sonra iyileşecek," diye cevapladı Balinor kaygılı Vadililere güvence verircesine gülümseyerek. "Onu nasıl buldun?"

"Bağırdığını duydum." Diğeri ara vermeden yemeğine devam ediyordu. "Onu Gümüş Nehir'de Pahn ve arama ekibiyle karşılaşana kadar on kilometre kadar taşıdım."

Durdu ve dikkatle onu dinleyen Vadililere yeniden baktı. Cüce değer biçercesine kaşlarını kaldırarak onlara baktı ve sonra Balinor'a döndü.

"Dağlının arkadaşları -ve de Allanon'un," dedi sınır gözcüsü kafasını manalı manalı yatırarak. Hendel kısaca başını sallamakla yetindi.

"Eğer adını söylememiş olsaydı, onun kim olduğunu asla bilemezdim," dedi Hendel sınır gözcüsünü işaret ederek. "Biri bana daha önceden neler olup bittiğini söyleseydi işler daha iyi olurdu -her şey bittikten sonra değil, önce."

Daha fazla yorum yapmadı ve Balinor neşeyle Cüce'nin yaradılıştan böyle huysuz olduğunu göstermek için hafifçe omuz silkerek şaşkın kardeşlere gülümsedi. Shea'yla Flick, Menion'un kurtarılış hikâyesinin tamamını duymak istemiştirlerse de, adamın mizacından emin olmadıklarından diğer iki adamın konuşmaları sırasında bilerek sessiz kalmışlardı.

"Sterne ve Wayford üzerine raporun nedir?" diye sordu Balinor sonunda, Anar'ın hemen güneyi ve batısındaki büyük Güneykarası şehirlerini kastederek.

Hendel yemeyi bırakıp aniden güldü.

"O iki toplumun idarecileri konuyu düşünecek ve bir rapor yollayacaklar. Başka bir aptala paslayana kadar topu sürmesi için vurdumduymaz insanlarca seçilen, tipik beceriksiz memurlar. Ağzımı açtıktan beş dakika sonra benim delirmiş olduğumu düşündüler. Bıçak gırtlaklarına dayanana kadar tehlikeyi görmezler -sonra da bunu baştan beri bilen bizlerden yardım isterler." Durdu ve yemeğini yemeye kaldığı yerden devam etti, bu konudan toptan tiksindiği belliydi.

"Bunu tahmin etmem gerekirdi, galiba." Balinor endişeli görünüyordu. "Onları tehlikede olduklarına nasıl ikna edebiliriz? Öyle uzun zamandır savaş olmadı ki, kimse bunun şimdi olabileceğine inanmak istemiyor."

"Senin de gayet iyi bildiğin gibi, asıl sorun bu değil," diye sözünü kesti kızgın Hendel. "Bu işe karışmamaları gerektiğini düşünüyorlar. Yine de sınırlar Cüceler tarafından korunuyor, ayrıca Callahorn şehirleri ve Sınır Lejyonu da var. Şimdiye kadar bunu yaptık -neden şimdiden sonra da yapamayalım? O zavallı aptallar..."

Sustu, sözü ve yemeği bitmişti, eve yaptığı uzun yolculuktan ötürü kendini yorgun hissediyordu. Yaklaşık üç haftadır Güneykarası'ndaki şehirlere gitmek için yoldaydı ve görünüşe göre hepsi boşa gitmişti. Cesareti kırılmıştı.

"Neler olduğunu anlamıyorum," diye belirtti Shea yavaşça.

"Bu harika, iki kişi olduk demektir," diye yanıtladı Hendel öfkeyle. "İki hafta boyunca uyuyacağım. Sonra görüşürüz."

Birden kalktı ve en ufak bir veda sözü bile etmeden toplantı odasından ayrıldı, geniş omuzları yorgunluktan çökmüştü. Üç adam, silueti gözden kaybolana kadar konuşmadan onun gidişini izlediler. Sonra Shea soran gözlerle Balinor'a baktı.

"Bu, şu bir asırlık kayıtsızlık hikâyesi, Shea." Uzun boylu savaşçı derin bir ah çekti ve kalkarken gerindi. "Bin yılın en büyük savaşının eşiğinde olabiliriz, ama kimse bu gerçeği kabul etmek istemiyor. Herkes aynı yolda -bazıları şehrin kapısında nöbet tutarken geri kalanlar her şeyi unutup evlerine dönüyor. Bu bir alışkanlık haline gelmiş -kalanları koruması için birkaç kişiye güvenmek. Sonra bir gün... bu birkaç kişi yetme-meye başlar ve düşman şehrin içine girer -o açık kapılardan..."

"Gerçekten bir savaş olacak mı?" diye sordu Flick neredeyse korkuyla.

"İşte soru bu," diye yanıtladı Balinor yavaşça. "Bunun cevabını verebilecek yegâne adam hâlâ ortada yok... ve gecikti."

Vadililer Menion'un sağ salim bulunuşunun heyecanı ile Anar'da bulunmalarının tek sebebi olan Allanon'u unutmışlardı. O bildik sorular kafalarında yeni bir ısrarla tekrar parladı, ama Vadililer birkaç haftadır bununla yaşamayı öğrenmişlerdi ve bütün kuşkular bir kere daha istemeye istemeye bir kenara atıldı. Balinor açık kapıya doğru dikkatlerini çekti ve aceleyle arkasından gittiler.

"Hendel'e kulak asmayın," diye yüreklendirdi onları yürürken. "Herkes karşı bu şekilde aksidir, ama bulabileceğiniz en iyi dostlardan biridir. Yıllardır halkını ve Güneykarası'nın, bu sınırların korunmasında Cücelerin hayati önemini çabucak unutan kayıtsız halkını korumak için yukarı Anar'da Gnomlarla savaşmış ve onları yenilgiye uğratmıştır. Size Gnomların onu ele geçirmek için can atıklarını söyleyebilirim."

Shea ve Flick kendi ırklarının ne kadar bencil olduğu gerçeğinden, dahası kendilerinin de Balinor'dan duyana kadar Cücelerin Anar'daki durumundan habersiz olduklarını anlayarak utandılar, bir şey söylemediler. Tarih dersinden eski ırk savaşlarını ve o acı yıllara duyulan nefreti hatırlıyor, ırklar arasında yeniden düşmanlığın ortaya çıkması düşüncesi onları huzursuz ediyordu.

"Neden bahçelere dönmüyorsunuz," diye önerdi Callahom Prensi. "Menion'un durumunda bir değişiklik olursa size haber yollarım."

İki kardeş başka şansları olmadığını düşünerek bunu gönülsüzce kabul ettiler. O gece yatmadan önce, Menion'un tutulduğu odanın önünde durdular, ancak sadece Cüce nöbetçiden arkadaşlarının uyuduğunu ve rahatsız edilmemesi gerektiğini öğrenebildiler.

Ancak ertesi gün öğleden sonra, dağlı uyandı ve Vadililer onu ziyaret etti. Flick bile onun sağ ve sağlıklı olmasından ötürü istemeyerek de olsa rahatlamıştı; gene de bu şanssızlığın başlarına geleceğini, günler önce, Kara Meşeler'i geçmeye karar verdikleri ilk gün biliyor olduğunu ciddiyetle ifade etti. Menion'la Shea Flick'in sonsuz karamsarlığına güldüler, ama konuyu uzatmadılar. Shea, Cüce Hendel tarafından Culhaven'a nasıl getirildiğini ve sonra da Flick'le kendisinin Gümüş Nehir'in yanında esrarengiz bir biçimde bulunmalarını anlattı. Menion yolculuklarına en az onlar kadar şaşırılmış ve buna mantıklı bir açıklama getirememişti. Shea, dağlının, eski bir masal içeren herhangi bir düşünceye nasıl karşılık vereceğini bilerek Gümüş Nehir'in Kralı efsanesini anlatmaktan kaçındı.

Aynı gün, akşamın erken saatlerinde Allanon'un döndüğü haberi geldi. Shea'yla Flick açık pencerelerinin önünden cücelerin,| bağıra çağıra bir çeşit toplantının başlamak üzere olduğu toplantı

salonuna doğru koşuştuklarını duyduklarında Melnion'u ziyaret etmek için odalarından ayrılmak üzereydiler, l Daha iki adım bile atmamışlardı ki, endişe içindeki Vadililerin',| etrafı dört kişilik Cüce nöbetçi grubu tarafından sarıldı ve apar topar, itişen kalabalığın arasından, toplantı salonunun açık kapılarından geçirilip orada kalmaları gerektiği söylenen küçük bir odaya getirildiler. Cüceler çıkarken hiçbir şey söylemeden kapıyı üzerlerinden kapatıp kilitlediler ve hemen dışarıdaki görevlerinin başına geçtiler. Oda iyi aydınlatılmış ve serseme dönmüş iki Vadili'nin sessizce oturdukları birkaç uzun masa ve sırayla döşenmişti. Odanın pencereleri kapalıydı ve Shea kontrol etmeye bile gerek doymadan bunların da kapı gibi kilitlenmiş olduğunu biliyordu. Toplantı salonundan bir konuşmacının kalın sesi duyuluyordu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve iki Cüce nöbetçi tarafından, hızla, biraz kızarmış, ama iyi görünen Menion getirildi. Yalnız kaldıklarında, dağlı kendisine de onlara geldikleri gibi geldiklerini açıklamıştı. Buraya getirilirken yolda duyulduğu konuşmalardan, Culhaven'daki Cücelerin ve muhtemelen bütün Anar'ın savaşa hazırlandıklarını anlamıştı. Allanon her ne haberle geldiyse, bu Cüce toplumunda işleri karıştırmıştı Meclis salonunun açık kapılarından Balinor'un binanın önündeki platformda durduğunu görür gibi olmuştu, ama nöbetçiler acele ettirmişlerdi ve bundan emin olamamıştı.

Bitişikteki toplantıda sesler gürleme halini aldı ve üçü de durup merakla beklediler. Bağırışlar geniş salonda gürleyip Cücelerin bulundukları açık alana yayılarak devam ederken saniyeler geçiyordu. Bağırışlar sağır edici bir noktaya vardığında odalarının kapısı açıldı ve içeri Allanon girdi.

Vadililere doğru yürüyüp ellerini sıktı ve Culhaven'a yaptıkları başarılı yolculuktan ötürü onları kutladı. Flick'in onunla ilk karşılaşmasında olduğu zamanki gibi giyinmişti, zayıf yüzü uzun bir başlığın altında gizlenmişti, görünümü kasvetli ve kötü birşeyler olacağının habercisi gibiydi. Nazıkçe Menion'u selamladı ve diğerlerine de oturmalarını işaret ederek en yakındaki masanın başına oturdu. Onun arkasından odaya Balinor ve içlerinde öfkesi burnunda Hendel'in de olduğu topluluğun ileri gelenleri olduğu anlaşılan bir grup Cüce girdi. Bunların arkasında zayıf, tuhaf, bol ormancı giysileri içinde gölge gibi görünen, sessizce, masanın başındaki Allanon'un yanına oturan iki kişi geliyordu. Shea masanın diğer ucunda bulunduğu yerden bunları açıkça görebiliyordu ve kısa bir incelemeden sonra onların uzak Batıkarası'ndan Elfler oldukları sonucuna vardı. Kalkık kaşlarından sivri kulaklarına kadar sert hatları onları açıkça belli ediyordu. Shea döndü ve Flick'in de Menion'un da yabancılara olan bariz benzerliğini tartarak ona bakıyor olduklarını gördü. Hiçbiri daha önce bir Elf görmemişti ve Shea'nın yarı Elf olduğunu bilmelerine ve Elflerin özelliklerini duymuş olmalarına rağmen, Vadiliyi bunlardan biriyle kıyaslama şanslan olmamıştı.

"Dostlarım." İki metre on santimlik boyuyla ayağa kalkarken, Allanon'un kalın sesi diğer seslerin hafif çalkantısı üzerinde gürlemişti. Yüzler ondan yana dönerken oda bir anda sessizleşmişti. "Dostlarım, size daha önce kimseye açıklamadığım şeyler anlatacağım. Son derece trajik bir kaybımız var."

Durdu ve teker teker endişeli yüzlere baktı.

"Paranor düştü. Karabüyücü Lord'un emrindeki bir bölük Gnom avcı Shannara'nın Kılıcı'nı ele geçirdi!"

Cüceler öfke içinde bağırarak ayağa fırlamadan önce birkaç saniyelik bir ölüm sessizliği olmuştu. Balinor onları susturmaya çalışarak çabucak ayağa kalktı. Shea ve Flick duyduklarına inanamayarak

birbirlerine baktılar. Bu duyuru karşısında şaşırmış görünmeyen tek kişi Menion'du, kemikli yüzü masanın başındaki esmer adamı dikkatle inceliyordu.

"Paranor içten ele geçirildi," diye devam etti sükûnet yeniden sağlanmış gibi olunca. "Kaleyi ve Kılıç'ı koruyanların kaderi konusunda şüphe yok. Hepsinin idam edildiğini söylendi bana. Kimse olayın nasıl geliştiğini tam olarak bilmiyor."

"Oraya gittin mi?" diye sordu Shea birden ve soru ağzından çıkar çıkmaz da bunun aptalca bir soru olduğunu anladı.

"Vadi'den o kadar ani bir şekilde ayrılışımın nedeni Paranor'un güvenliğinin tehdit altında olduğu haberini almamdı. Oradakilere yardım edemeyecek kadar geç kalmıştım, yakalanmaktan da kıl payı kurtuldum. Culhaven'a geç kalışımın bir nedeni de bu."

"Paranor düştü ve Kılıç alındıysa...?" Flick'in fısıltı halindeki sorusu uğursuzca kesildi.

"O halde şimdi ne yapabiliriz?" diye bitirdi Allanon sertçe. "Karşımıza çıkan som bu, bir an önce yanıt bulmamız gereken soru -bu toplantının sebebi."

Allanon aniden masanın başındaki yerinden ayrılıp Shea'nın önüne gelene kadar masayı dolaştı. Büyük elini Shea'nın zayıf omzuna koyup kendisini dikkatle dinleyenlere baktı.

"Shannara'nın Kılıcı'nın Karabüyücü Lord'un elinde hiçbir etkisi yok. Onu sadece Jerle Shannara'nın Soyu'ndan gelen bir oğul kaldırabilir -kötü olanın şimdi saldırıya geçmemesinin tek nedeni bu. Bunun yerine, sistemli olarak o Soy'un tüm üyelerini bulup korumaya çalıştıklarımı bile teker teker yakalayıp öldürdü. Artık hepsi öldü -biri hariç ve o da genç Shea. Shea yan Elf, ama yıllarca önce büyük Kılıç'ı taşıyan Kral'ın doğrudan varisi. Şimdi onu bir kez daha kaldırarak olan o."

Shea omzundaki güçlü el olmasa kapıya doğru atılacaktı. Umutsuzlukla Flick'e baktı ve kardeşinin gözlerinde de kendi gözlerindeki korkunun yansımaları gördü. Menion kımıldamamıştı, ama bu sert açıklamadan bariz biçimde etkilenmiş görünüyordu. Allanon'un Shea'dan beklediği herhangi bir adamın istemeye hakkı olduğundan çok daha büyük bir şeydi."

"Sanırım genç dostumuzu biraz sarstık." Allanon kısaca gülmüştü. "Ümitsizliğe kapılma, Shea. İşler şu anda sana görüldüğü kadar kötü değil." Birden döndü ve masanın başındaki yerine gidip diğerlerine baktı.

"Ne pahasına olursa olsun Kılıç'ı ele geçirmeliyiz. Başka şansımız yok. Şayet bunu başaramazsak, tüm dünya, iki bin yıl önce neredeyse tüm yaşamın sonunu getiren savaştan beri ırkların göreceği en büyük savaşın içine atılacak. Kılıç anahtar. O olmadığı sürece, ölümlü gücümüze ve savaşma cesaretimize güvenmek zorunda kalacağız -demir ve kasla girilecek bir savaş her iki taraftan da binlerce ve binlerce kişinin ölümüyle sonuçlanacaktır. Karabüyücü Lord'un bir şeytan ve Kılıç -ve tabii bu odadakilerin de içinde olduğu birkaç kişinin cesareti -olmadan yok edilmesi imkânsız."

Sözlerinin tesirini ölçmek için yeniden durdu. Kendisine bakan sert yüzlere kuşkuyla bakarken odaya keskin bir sessizlik hakimdi. Birdenbire Menion Leah masanın diğer kenarındaki yerinden doğruldu ve dev konuşmacıya baktı.

"Önerdiğin şey Kılıç'ı almak için Paranor'a gitmek."

Allanon yavaşça başını salladı, dinleyenlerin tepkisini beklerken ince dudaklarında yarım bir

gölümseme belirmişti. Kalın kaşlarının altındaki gözleri çevresindeki yüzleri dikkatle izlerken kara kara ışıldıyordu. Menion ağır ağır yerine oturdu, Allanon sözlerine devam ederken yakışıklı yüzünde inanmazlık ifadesi vardı.

"Kılıç hâlâ Paranor'da ve orada kalacak olması da kuvvetli bir ihtimal. Ne Brona ne de Kafatası Taşıyıcıları tılsımı çıkaramazlar

-Kılıç'ın salt fiziksel varlığı bile onların ölümlü dünyadaki varlıkları için bir lanettir. Onunla birkaç dakikadan fazla süren bir temas onlara korkunç bir acı verir. Bu da Kılıç'ın kuzeydeki Kafatası Krallığı'na taşınma girişiminin Paranor'u ellerinde tutan Gnomlar kullanılarak üstesinden gelinmesi anlamına geliyor.

"Druid Kalesi'nin ve Kılıç'ın korunması görevi Eventine ile onun Elf savaşçılarına verilmişti. Paranor'u kaybetmemize rağmen, Elfler hâlâ kalenin kuzeyindeki Streleheim'in güney uzantısını ellerinde bulunduruyorlar ve kuzeydeki Karanlık Lord'a giden herkesin onların devriyelerini aşması gerekiyor. Görünüşe göre, Eventine Paranor ele geçirilirken orada değilmiş ve onun Kılıç'ı geri almak için gayret göstermeyeceğine ya da en azından onu taşıma girişimini engellemeyeceğine inanmam için herhangi bir sebep yok. Karabüyücü Lord'un bundan haberi olacaktır ve silahı Gnomlara taşıtarak kaybetme riskini göze alamayacaktır. Bunun yerine, ordusu güneye hareket edene kadar Paranor'a yerleşecektir.

"Bir de Karabüyücü Lord'un bizim silahı yeniden ele geçirme girişiminde bulunacağımızı beklemiyor olması ihtimali var. Shannara Soyu'nun tamamen yok olduğuna inanıyor olabilir. Bizim onun gelecekteki saldırısına karşı savunmamızı güçlendirmeye yoğunlaştığımızı düşünüyor olabilir. Bir an evvel harekete geçerse, küçük bir grup fark edilmeden Kale'ye girebilir ve Kılıç'ı alabilir. Bu tip bir girişim tehlikeli olabilir, ama şayet bizim için ufacık bir başarı şansı varsa, bu tehlikeleri göze almaya değer."

Balinor ayağa kalkmıştı ve orada toplananlara konuşmak istediğini işaret etti. Allanon başıyla onaylayarak yerine oturdu.

"Kılıç'ın Karabüyücü Lord üzerindeki gücünü pek fazla bilmediğimi kabul etmeliyim," diye başladı uzun boylu savaşçı.

"Ama Brona'nın, raporlarınıza göre hazırlamakta olduğu ordusunun, Güneykarası'nı ve Anar'ı istila etmesi halinde hepimizin karşılaşacağı tehdidi biliyorum. Benin vatanım bu tehditle karşılaşacak ilk yer ve şayet benim bunun önüne geçme olanağım varsa başka türlü davranmam. Allanon'la beraber gideceğim."

Cüceler bu noktada yeniden ayaklandılar ve bağırarak onu desteklediklerini ifade ettiler. Allanon ayağa kalkıp sessizlik istercesine uzun kolunu kaldırdı.

"Yanımdaki bu iki genç Elf, Eventine'in kuzenleri. Bana eşlik edecekler, çünkü onların da bu işteki rolü en az sizlerinki kadar önemli. Balinor da gelecek ve Cüce reislerinden bir tanesini daha yanıma alacağım -daha fazla değil. Eğer başarmak istiyorsak, bunun yetenekli avcılardan oluşmuş küçük bir ekip olması gerekiyor. İçinizdeki en iyi adamı seçin, o bizimle gelsin."

Masanın diğer ucunda olan biteni hayretle ve kafaları karışmış bir halde seyreden Shea'yla Flick'in olduğu tarafa baktı. Menion'un bakışları etrafta geziniyordu. Allanon ümitle Shea'ya baktı ve sert

yüzü, bu görece güvenli yere gelene kadar pek çok tehlikeden geçerek çok uzaktan gelmiş ve bunu da kuzeye doğru çok daha tehlikeli bir yolculuk için terk etmesi söylenen genç Vadili'nin korku dolu gözlerini görünce yumuşadı. Ama haberleri Vadili'ye yumuşatarak söyleyecek vakitleri yoktu. Başını kuşkuyla sallayıp bekledi.

"Sanırım ben gitmeliyim." Bu ani bildiri, yeniden ayağa kalkıp diğerlerine bakan Menion'dan gelmişti. "Buraya kadar Shea'nın Culhaven'a sağ salim ulaştığından emin olmak için geldim ve o bunu başardı. Ona karşı görevim sona erdi, ama onları ne şekilde olursa olsun korumak vatanıma ve halkıma borcumdur."

"O halde ne öneriyorsun?" diye sordu Allanon aniden, dağlının önce arkadaşlarıyla konuşmadan gönüllü olmasına şaşırarak. Shea ve Flick de Menion'un bu beklenmedik bildirisi karşısında açıkça hayretler içinde kalmışlardı.

"Ben Güneykarası'ndaki en iyi okçuyum," diye cevap verdi Menion dolaysızca. "Ve muhtemelen de en iyi iz sürücü."

Allanon bir süre tereddüt etti ve sonra sessizce omuz silken Balinor'a baktı. Kısa bir an için Menion'la Allanon'un bakışları sanki birbirlerinin niyetini tartıyorlarmış gibi kilitlendi. Menion sert tarihçiye soğuk bir edayla gülümsedi.

"Neden sana yanıt vermek zorunda olayım?" diye sordu kısaca.

Masanın diğer ucundaki esmer figür ona neredeyse merakla baktı ve topluluğa ölümcül bir sessizlik çöktü. Balinor bile şaşkınlıktan bir adım gerilemişti. Shea içten içe Menion'un belâsını aradığını ve masada üçünden başka herkesin sağduyulu Allanon hakkında bildikleri bir şey olduğunu hissetmişti. Korkmuş Vadili, kırmızı yüzü iki adamın karşı karşıya gelmesi düşüncesiyle solmuş olan Flick'e baktı. Herhangi bir sorundan kaçınmak için çırpınan Shea birden ayağa kalktı ve gırtlığını temizledi. Herkes ondan tarafa döndü ve zihni bomboş oldu.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu Allanon öfkeden köpürerek. Shea başını salladı, beklenenin ne olduğunu bilen zihni hızlı çalışıyordu. Yeniden, kardeşi her ne karar verirse versin yanında olacağını gösteren bir edayla başını sallayan Flick'e baktı. Shea ikinci bir defa daha boğazını temizledi.

"Özel yeteneğim yanlış ailede doğmuş olmam gibi görünüyor, ama işi tamama erdirirsem iyi olacak. Flick ve ben -Menion da-Paranor'a gideceğiz."

Allanon kabul ettiğini belirterek başını salladı ve hatta içten içe Vadili'den hoşnut kalarak hafifçe gülümsemeyi başardı. Shea diğerlerinin hepsinden daha güçlü olmak zorundaydı. O Shannara soyunun son oğluydu ve birçoklarının umudu bu basit, küçük doğum olasılığına bağlıydı.

Masanın diğer tarafında Menion Leah yavaşça yerine oturdu ve kendi kendini kutlarken dudaklarından rahatladığını belli eden bir iç çekiş kaçırdı. Allanon'u kasıtlı olarak kıskırtmış ve bu şekilde davranarak Shea'yı onu kurtarmak için Paranor'a gitmeyi kabul etmeye zorlamıştı. Bu küçük Vadilinin onlarla beraber gitmek konusunda karar vermesine neden olan bir rus ruleti olmuştu. Dağlı Allanon'la ölümcül olabilecek bir şekilde karşı karşıya gelmişti. Şansı yaver gitmişti. Şansın önlerindeki yolculuk boyunca hepsine gülüp gülmeyeceğini merak etti.

IX

Shea karanlıkta toplantı binasının dışında durmuş, gece havasının yanan yüzünü serin dalgalarla yıkamasına izin veriyordu. Flick hemen sağındaydı, geniş yüzü ay ışığında haşindi. Menion sol taraflarında birkaç metre kadar ötedeki uzun bir meşeye tembelce yaslanmıştı. Toplantı sona ermiş, Allanon onlardan kendisini beklemelerini istemişti. Uzun boylu gezgin hâlâ içeride Cüce başkanlarla yukarı Anar'a yapılması beklenen istilayı karşılama hazırlıkları yapıyordu. Balinor da, onlarla birlikteydi, Callahorn'daki Sınır Lejyonu'nun Doğukarası Cüce ordusuyla beraber yapacağı savunmayı hazırlıyordu. Shea o havasız küçük odadan Paranor'a gitmek için aldığı acele kararı daha iyi düşünebildiği açık geceye çıkınca rahatlamıştı. Biliyordu ki -ve Flick'in de bildiğinden emindi. Shannara'nın Kılıcı etrafındaki bu karmaşanın dışında kalmayı bekleyemezlerdi Mahkûmlar gibi Cüce halkının onları Kafatası Taşıyıcıları'ndan korumalarını umarak ve belki de zamanla Cüceler dışında herkes tarafından unutularak Culhaven'da kalabilirlerdi. Ama kendilerini bu şekilde soyutlamaları düşmanın eline düşmelerinden bile kötüydü. Shea ilk olarak, artık yalnızca Curzad Ohmsford'un evlatlığı olmadığı gerçeğini nihayet ve sonsuza kadar kabullenmesi gerektiğini anladı. O, her ne kadar aksi olmasını dilesse de, Elf Shannara Soyu'nun, kralların oğlu ve efsanevi Kılıç'ın varisiydi ve yazgısına boyun eğmeliydi.

Gözünü karanlığa dikip düşüncelere dalmış kardeşine baktı ve onun sadakatini hatırlayarak içinde acı bir sancı hissetti. Flick cesur biriydi ve onu seviyordu, ama olayların gidişinde-ki, onları düşman ülkesinin kalbine götürecek bu beklenme-dik değişimi konuşmamışlardı. Shea Flick'i bu meseleye bulaştırmayı hiç istememişti -bu onun suçu değildi. Vadilinin elinden geldiği sürece yanından ayrılmayacağını biliyordu, ama Flick'i şimdi belki de geride kalmaya, hatta belki başlarına gelenleri babasına açıklamak için Gölge Vadisi'ne dönmeye ikna edebilirdi. Ama bu fikri, yan ciddi şekilde düşünürken bile Flick'in asla dönmeyeceğini bilerek elemişti. Başka ne olursa olsun, bu işi sonuna kadar götürecekti.

"Bir zamanlar," diyen Flick'in sesi düşüncelerini dağıttı, "tüm yaşamımı Gölge Vadisi'nin sakin ıssızlığında geçireceğime yemin edebilirdim. Şimdiyse, insanlığı kurtarma çabasının bir parçası oldum galiba."

"Sence başka türlü mü davransaydım?" diye sordu Shea kısa bir süre sessizce düşündükten sonra.

"Hayır, sanmıyorum." Flick başını iki yana salladı. "Ama buraya gelirken yolda, bizim gücümüz ve hatta kavrayışımızın ötesindeki şeyler hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Anık bize olanlar üzerinde ne kadar az denetimimiz olduğunu görüyorsun."

Durdu ve dosdoğru kardeşine baktı. "Bence doğru seçimi yaptın ve ne olursa olsun yanında olacağım."

Shea gülümsedi ve bunun tam da Flick'in söyleyeceğini doğru tahmin etmiş olduğunu düşünerek elini diğerinin omzuna koydu. Bu küçük bir hareketti belki, ama onun için çok şey ifade ediyordu. Diğer taraftan aniden yaklaşan Menion'u fark ettiğinde döndü ve dağlıyla yüz yüze geldi.

"Bu gece orada olanlardan sonra sanırım benim bir ahmak olduğumu düşünüyorsunuzdur," dedi Menion aniden. "Ama bu ahmak da Flick'in yanında duruyor. Ne olursa olsun, ister ölümlü ister ruh, bunu beraberce göğüsleyeceğiz."

"O durumu, Shea'nın gitmeyi kabul etmesi için kasıtlı olarak yarattın, değil mi?" diye sordu Flick hiddetle. "Şahit olduğum en alçakça hileydi bu!"

"Boş ver, Flick," diye kesti Shea. "Menion ne yaptığını biliyordu ve doğru olanı yaptı. Ben de sonuçta gitmeye karar verecektim -en azından öyle yapacaktım herhalde. Şimdi, geçmişi ve farklılıklarımızı unutup kendi hazırlıklarımıza bakalım."

"O gözümün önünde olduğu sürece," diye terslendi kardeşi.

Toplantı odasının kapısı birden açıldı ve içeriden gelen fenerin ışığıyla Balinor'un silueti belirdi. Karanlıkta tam önünde duran üç adama göz atıp kapıyı kapattı ve gülümseyerek onlara doğru ilerledi.

"Hepinizin bizimle gelmeye karar vermenize sevindim," dedi. "Şunu eklemeliyim ki, Shea, bu yolculuk sen olmadan anlamsız olacaktı. Jerle Shannara'nın varisi olmadan Kılıç sıradan bir metalden farksızdır."

"Bu sihirli silah hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Menion çabucak.

"Bunu Allanon'a bırakacağım," diye yanıtladı Balinor. "Sizinle konuşmak için birkaç dakika içinde burada olacak."

Menion o gece uzun boylu adamla yeniden karşılaşma fikrinden içten içe rahatsız olmuştu, ama Kılıç'ın gücü hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Shea'yla Flick birbirlerine baktılar. Nihayet Kuzeykarası'nda olanların hikâyesini öğreneceklerdi.

"Neden buradasın, Balinor?" diye sordu Flick ihtiyatla, sınır gözcüsünün kişisel meselelerine burnunu sokmamış olmayı umarak.

"Bu uzun bir hikâye, ilginizi çekeceğini de sanmam," diye karşılık verdi beriki neredeyse sertçe, Flick'e hemencecik sınırı aştığını düşündürerek. Balinor onun utandığını görünce gülümsedi. "Ailemle bir süredir aram pek iyi değil. Küçük kardeşimle benim bir... görüş ayrılığımız oldu ve ben de bir süreliğine şehirden ayrılmaya karar verdim. Allanon benden Anar'a giderken ona eşlik etmemi istedi. Hendel ve diğerleri eski dostlardı, ben de kabul ettim."

"Bildik bir hikâyeye benziyor," diye yorumda bulundu Menion kuru bir sesle. "Benim de zaman zaman buna benzer sorunlarım oldu."

Balinor başını sallayıp yarım yamalak gülümsemeyi başardı, ama Shea onun gözlerinden bunu gülünecek bir mesele olarak görmediğini anlamıştı. Onun Callahorn'dan ayrılmasına sebep olan her ne ise Menion'un Leah'da karşılaştıklarından çok daha ciddi bir şeydi. Shea çabucak konuyu değiştirdi.

"Bize Allanon hakkında ne anlatabilirsin? Ona olağandan fazla güveniyor gibiyiz ve hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyoruz. Kim o?"

Bu soruyu komik bulan, aynı zamanda da nasıl cevaplayacağı konusunda kararsız kalan Balinor kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Kendi kendine düşünerek yürüyüp onlardan biraz uzaklaştı, sonra aniden dönüp belli belirsiz toplantı salonunu işaret etti.

"Ben de aslında, Allanon hakkında pek fazla şey bilmiyorum," diye kabul etti içtenlikle. "Gittiği yerlerdeki değişimleri ve ülkelerin, halkların gelişimini kaydederek her yeri dolaşır. Bütün uluslar

onu tanır -sanırım dünyanın her yerine gitmiş. Bu dünya hakkındaki bilgisi olağanüstü- birçoğu hiçbir kitapta bulunmayan şeyleri biliyor. O çok dikkate değer biridir..."

"Ama kim o?" diye ısrar etti Shea tarihçinin gerçek kökenini öğrenmek istediğini hissederek.

"Tam olarak bilemiyorum, çünkü onun oğlu gibi olduğum halde bana bile sırlarını vermez," dedi Balinor sessizce; öyle alçak sesle konuşuyordu ki, diğerleri hiçbir şey kaçırmamak için ona iyice yaklaştılar. "Cüce halkının ve benim krallığının büyükleri onun bin yıldan fazla bir süre önce insanları yöneten neredeyse unutulmuş Konsey'in Druidleri'nin en büyüğü olduğunu söylerler. Druid Bremen'in hatta Galaphile'in doğrudan torunu olduğu söylenir. Bence bunda doğruluk payı var, çünkü Paranor'a sık sık gidip bulgularını orada tutulan kayıt kitaplarına kaydediyor."

Bir süre duraksadı ve üç dinleyicisi, adamın ardındaki asırlık saygı uyandıran tarihi düşünerek, sert tarihçinin gerçekten Druidlerin doğrudan varisi olup olmadığını merak ederek, birbirlerine baktılar. Shea önceden Allanon'un Druidler denen eski filozof-öğretmenlerden biri olduğundan kuşkulandı ve adam açıkça ırklar ve onları bekleyen tehditlerin kaynağı hakkında herkesten daha fazla bilgiye sahip gibiydi. Yeniden konuşmaya başlayan Balinor'a döndü.

"Nedenini bilmiyorum, ama Karabüyücü Lord'la bile karşılaşmak zorunda kalsak, herhangi bir tehdide karşı daha iyi bir grupta olamazdık. Gene de size ne somut bir delil ne de bir örnek veremiyorum, ama Allanon'un gücünün gördüğümüz her şeyden daha büyük olduğunu adım gibi biliyorum. O çok, çok tehlikeli bir düşman olurdu."

"Bu konuda en ufak bir şüphem yok," diye mırıldandı Flick kum bir sesle.

Sadece birkaç dakika geçmişti ki, toplantı odasının kapısı açıldı ve Allanon görüldü. Ayın yan aydınlığında, o çok korktukları Kafatası Taşıyıcıları'nın bir kopyası gibi kocaman ve korkutucu görünüyordu; onlara doğru yaklaşırken siyah pelerini hafifçe dalgalanıyordu, kemikli yüzü başındaki uzun başlığın derinliklerine gizlenmişti. Sessizce yaklaşmasını izlediler, kendilerine ne anlatacağını ve bunların ileriki günlerde onlar için ne anlama geleceğini merak ediyorlardı. Belki de onlara doğru yürürken ne düşündüklerini içgüdüsel olarak biliyordu, ama gözleri, başlığın sakladığı yüzü maskeleyen esrarı delip geçemiyordu. Ancak önlerinde durup her birine teker teker baktığında gözlerini bir an için görebildiler. Küçük gruba uğursuz bir sessizlik çöktü.

"Shannara'nın Kılıcı'nın bütün hikâyesini ve benim bildiğim kadarıyla ırkların tarihini öğrenme zamanınız geldi." Sesi onlara erişti ve onları kendine yaklaşmaya zorladı. "Shea'nın bunu anlaması çok önemli ve siz de ilgili tehlikelere ortak olacağınıza göre, gerçeği sizin de bilmeniz gerekir. Bu gece öğrenecekleriniz ben size artık bir önemi kalmadığını söyleyene kadar sır olarak kalacaklar. Bu zor olacak, ama yapmanız gerek."

Eliyle onu izlemelerini işaret ederek ilerideki ağaçların karanlığına daldı. Ormanın içinde birkaç yüz metre ilerlediklerinde, küçük, neredeyse gizli bir açıklığa yöneldi. Eski bir ağaç gövdesinin aşınmış parçasına oturarak, kendilerine bir yer bulmalarını işaret etti diğerlerine. Çabucak dediğini yapıp, ünlü tarihçi düşüncelerini toparlayarak konuşmasına hazırlanırken sessizlik içinde beklediler.

"Çok uzun zaman önce," diye başladı sonunda, konuşurken hâlâ açıklamalarını gözden geçiriyordu, "Büyük Savaşlar'dan ve bugün bildiğimiz ırklar ortaya çıkmadan önce, yeryüzünde sadece İnsanoğlu yaşıyordu -ya da öyle olduğu düşünülüyor. Medeniyet bundan binlerce yıl önce gelişmişti;

İnsanoğlunu yaşamın sırlarına bile hükmetmenin eşiğine getiren yorucu çalışma ve öğrenme yıllarıydı bunlar. Bunlar olağanüstü, heyecan verici zamanlardı ki, size en mükemmel resmi dahi çizecek güçte olsam, çoğu tamamen sizin idrakinizin ötesinde olurdu. Ama İnsanoğlu tüm bu yıllar boyunca yaşamın sırlarını çözmekle uğraşırken, ölüme karşı duyduğu mahvedici merakından da kaçmayı başaramadı. En gelişmiş medeniyetlerde bile bu değişmez seçenektir. Tuhaftır, her bir yeni keşfin amacı hep o aynı sonsuz uğraş, yani bilimdir. Bu, günümüzde ırkların bildiği, hayvanlar, bitkiler, yeryüzü ve basit sanatların bilimi değildi. Bu, sonsuz keşif dallarına bölünen ve her birinin iki sonuca -yaşamı daha iyi kılmanın ve daha hızlı öldürmenin yollarına-ulaştığı makinelerin ve gücün bilimidir."

Durdu kendi kendine neşesizce güldü ve başını kendisini ilgiyle dinlemekte olan Balinor'a doğru eğdi.

"Düşününce, İnsanoğlu'nun birbirinden tamamen farklı iki amaç için çalışarak o kadar süre harcaması gerçekten çok garip. Şimdi bile hiçbir şey değişmiş değil -bunca yıldan sonra bile..."

Bir anlığına sustu ve Shea diğerlerine bakma riskini göze alabildi, ama hepsinin gözleri konuşmacıdaydı.

"Fiziksel gücün bilimi!" Allanon'un ani çıkışı Shea'nın irkilerek başını çevirmesine neden olmuştu. "Tüm bunlar o dönemin sonunu getirdi. İnsan ırkının iki bin yıl önceki başarıları dünyanın tarihiyle bağdaşmadı. İnsanlığın ezeli düşmanı Ölüm, artık sadece doğal yaşam sürelerinin sonuna gelmiş olanlardan hakkını talep edebiliyordu. Hastalıklar neredeyse tamamen elenmişti ve eğer biraz daha zamanı olsaydı, İnsanoğlu, yaşamı uzatmanın yollarını bile bulacaktı. Bazı düşünürler yaşamın sırlarının ölümlüler için yasak olduğunu iddia ediyorlardı. Kimse bunun aksini ispat edememişti. Bunu yapabilirlerdi, ama zamanlan kalmamıştı ve yaşamı hastalıklarla sakatlıklardan kurtaran etmenler onu neredeyse tamamen yok ediyordu. Büyük Savaşlar, önce birkaç halkın küçük anlaşmazlıklarından başlayarak ağır ağır, neler olduğunun farkında olunmasına rağmen, sürekli yayılmıştı -küçük meseleler temel düşmanlıklara dönüştü: ırk, ulus, sınırlar, inançlar... sonunda da her şey. Sonra aniden, öyle ki pek azı ne olduğunu anlayabilmişti, tüm dünya, farklı ülkeler tarafından, her biri son derece bilimsel olarak planlanmış ve uygulanmış bir dizi misilleme saldırısıyla sanlı-verdi. Birkaç dakika içinde, binlerce yılın bilimi ve asırlık öğretiler neredeyse bütün yaşamın yıkımıyla sona erdi.

"Büyük Savaşlar." Gözlerindeki kara ışıltılarla dinleyicilerini izlerken kalın sesi haşındı. "Tam da yerinde bir deyim. Savaşın o birkaç dakikası içinde harcanan güç yalnız binlerce yıllık insan gelişimini yerle bir etmekle kalmamış, yerkabuğunun yüzeyini tamamen değiştiren bir dizi patlama ve yer hareketine neden olmuştu. Zararın çoğuna sebebiyet veren, dünyadaki canlıların yüzde doksanını öldüren ilk kuvvet olmuştu, ama sonraki etkileri de değişime ve yok olmalara, kıtaların parçalanmasına, okyanusların kurumasına, karaların ve denizlerin yüzyıllar boyunca yaşama elverişsiz duruma gelmesine neden olarak devam etmişti. Bu tüm yaşamın, hatta dünyanın sonu olabilirdi. Bu sonu engelleyen tek şey bir mucizeydi."

"Buna inanamıyorum." Sözler daha Shea önüne geçmeden ağzından kaçmıştı, Allanon yüzündeki o tanıdık alaycı gülümseyişle ona döndü.

"İşte sana uygar insanın tarihi, Shea," diye mırıldandı kasvetle. "Ama bundan sonra olanlar bizi daha doğrudan ilgilendiriyor. Büyük yıkımı izleyen süreçte, dünyanın farklı yerlerine dağılarak hayatta

kalmak için mücadele eden İnsan ırkından artakalanlar hayatta kalmayı başardı. Bu şimdiki ırkların - İnsanların, Cücelerin, Gnomların, Trollerin ve bazılarının dediği gibi Elflerin gelişiminin başlangıcı oldu, ama onlar hep vardı ve bu başka zaman anlatılacak bir hikâye."

Allanon Elfler hakkında Gölge Vadi'de Ohmsford kardeşlere de tastamam aynı yorumu yapmıştı. Shea konuşmanın bu noktasında anlatıyı kesip Elf ırkı ve kendi kaynağı hakkında sorular sormayı çok istiyordu. Ama uzun boylu tarihçinin sözünü keserek onu kızdırmaması gerektiğini ilk karşılaşmalarından gayet iyi biliyordu.

"Dünya yok olmadan önceki yaşam tarzına yön veren bilimlerin sırlarını birkaç kişi hatırlıyordu. Yalnızca birkaç kişi. Birçoğu ilkel yaratıklardan biraz daha iyiydi ve birazı bilginin yalnızca küçük bir parçasını bölük pörçük hatırlayabiliyordu. Ama öğretici kitaplarını eksiksiz saklamışlardı ve bunlar eski bilimlerin sırlarının birçoğunu anlatabilirdi onlara. İlk yüzyıl boyunca bunlardaki bilgileri zamanının gelmesini bekleyerek, pratik kullanıma sokamadan saklamışlardı. Bunun yerine bu değerli metinleri okudular ve sonra, kitaplar zamanla aşınmaya başladığında ve onları korumanın, kopyalamanın yolu olmadığından, kitaplara sahip olan o birkaç adam bilgileri ezberlemeye başladılar. Yıllar geçtikçe, bilgi aile içinde tutularak dikkatle babadan oğula geçirildi ve her bir kuşak bilgiyi onu akıllıca kullanamayacaklardan ve Büyük Savaşlar'ın ikinci bir defa daha çıkabileceği bir dünya yaratabilecek kişilerden sakındı. Sonra, o yeri doldurulamaz kitapların yeniden kopyalanması mümkün olduğu zaman da onları ezberleyen adamlar bunu yapmayı reddettiler. Hâlâ bunun sonuçlarından korkuyorlardı, birbirlerinden ve hatta kendilerinden bile korkuyorlardı. Böylece, büyük oranda münferit olarak, bilgilerini geliştirmekte olan yeni ırkların hizmetine sunmanın uygun olacağı zamana kadar beklemeye kara verdiler.

"Böylece, yeni ırklar ikellik seviyesinden yavaş yavaş üst seviyelere çıkarken yıllar geçti. Eskişinin küllerinden yeni bir yaşam oluşturmaya çalışarak topluluklar haline geldiler -ama daha önceden söylediğim gibi, bu işin altından kalkamadılar. Toprak yüzünden karşı karşıya geldiler, küçük anlaşmazlıklar sonuçta ırklar arasında askeri çatışmalara dönüştü. Bundan sonra, eski yaşamın sırlarını ve eski bilimleri saklayanların oğulları, durumun eski dünyayı yok eden şeye doğru gittiğini gördüklerinde harekete geçmeye karar verdiler. Galaphile adındaki bir adam neler olduğunu gördü ve eğer birşeyler yapılmazsa, ırkların kesinlikle savaşa girişeceklerini anladı. Böylece, Paranor'da toplanmak üzere, seçkin bir grup adamı, eski kitapların bilgisine sahip olan bulabildiği bütün adanılan çağırdı."

"Demek ilk Druid Konseyi buydu," diye mırıldandı Menion Leah hayretle. "İrkları kurtarmak için bilgilerini bir araya getiren, çağın en bilgili adamlarından oluşan bir konsey."

"Yaşamın sona ermesini engellemek için yapılan umutsuz girişimi açıklamak için son derece övgüye değer bir çaba," diye güldü Allanon kısaca. "Druid Konseyi genelde belki de en başta iyi niyetlerle kurulmuştu. İrklar üzerinde muazzam bir etkisi vardı, çünkü yaşamı herkes için daha iyi kılacak birçok şey sağlama olanakları vardı. Her biri bilgisini herkesin yararına bağışlayan bir grup olarak çalışıyorlardı. Başta, toplu bir savaşın çıkmasını engellemeyi ve ırklar arasında barışın sağlanmasını başarmışlarsa da, beklenmedik problemlerle karşılaştılar. Her birinin sahip olduğu bilgi kısmen kuşaktan kuşağa aktarılırken kaçınılmaz bir şekilde değişime uğramıştı, bu yüzden de anahtar bilgilerin çoğu bir zamanlar olduğundan farklıydı.

Durumu güçleştiren, farklı materyalleri, farklı bilimleri eşgüdümlemekte anlaşılabilir bir

yeteneksizlikti. Konsey üyelerinin birçoğunun durumunda, onlara atalarından geçen öğreti pratik açıdan anlamlı değildi ve büyük bir bölümü karma karışık sözcüklerden oluşuyor gibiydi. Böylece, kendilerine bilgiyi arayan kadim bir grubun anısına bu adı veren Druidler ırklara birçok yönden yardımcı olabilirken, kendilerini, büyük bilimlerin, ülkenin gelişmesine ve refaha kavuşmasını sağlayacağından emin oldukları önemli kavramlarını tam olarak çözmek için, ezberledikleri metin parçalarını bir araya getirmekten aciz bulmuşlardı."

"O halde Druidler eski dünyayı kendi düşüncelerine göre yeniden kurmak istiyorlardı," dedi Shea çabucak. "İlk defasında kendilerini yok eden savaşları önlemek istiyorlardı, gene de eski bilimlerin iyi taraflarını yeniden yaratacaklardı."

"Doğru," dedi Allanon. "Ama tüm engin bilgilerine ve iyi niyetlerine rağmen, Druid Konseyi insan varlığının temel kavramlarından birini gözden kaçırmıştı. Akıllı bir yaratık ne zaman durumunu geliştirmek, gelişimin sırlarını çözmek için içgüdüsel bir arzu duyarsa bunu yapmanın yolunu bulur - eğer bir yol olmazsa diğeriyle. Druidler, tek başlarına ya da küçük gruplar halinde eski bilimlerin sırlarını çözmeye çalışırken ırklardan uzaklaşıp Paranor'da inzivaya çekildiler. Bunlardan çoğu gücü kullanmanın eski yöntemlerini yeniden inşa etmek için eldeki malzemelere, bireylerin Konsey'le bağlantı halindeki bilgilerine dayanıyorlardı. Ama bazıları bu yaklaşımla yetinmeye niyetli değildi. Birkaç tanesi, eski metinlerin sözlerini ve düşüncelerini daha iyi anlamak yerine, halihazırda elde olan bilgilerin yeni fikirler ve mantıklı açıklamalarla ilişkilendirerek geliştirilmesini savunuyordu."

"Böylece, Konsey'in Brona denen birinin liderliğinde hareket eden birkaç üyesi, eski bilimleri tam manasıyla anlamayı beklemeden kadim gizleri araştırmaya başladı. Birkaç örnekte dahi denilebilecek olağanüstü beyinleri vardı ve ırklara yararlı olabilecek gücü çözmeye sabırları yoktu, bir an önce başarılı olmak istiyorlardı. Ama kaderin cilvesine bakın ki, araştır-malan onları Konsey'in çalışmalarından uzaklaştırdıkça uzaklaştırdı. Eski bilimler onlar için cevabı olmayan bilmecelelerdi ve böylece, kendilerini yavaş yavaş, aralıksız olarak kimsenin çözemediği, kimsenin bilim adını vermediği bir çalışma alanına adayarak düşüncenin başka alanlarına saptılar. Ortaya çıkarmaya başladıkları şey gizemin sonsuz gücü -büyücülüktü! Konsey olanları fark edip buna bir son vermeleri emrini onlara vermeden önce gizemin birkaç sırrını çözmüşlerdi. Büyük bir tartışma oldu ve Brona'nın takipçileri kendi yaklaşımlarına devam etmeye kararlı bir şekilde öfkeyle Konsey'i terk etti. Ortadan kayboldular ve bir daha da görünmediler."

Bir süre açıklamalarını düşünerek durdu. Dinleyicileri sabırla onu bekliyorlardı.

"Bunu izleyen yıllarda ne olduğunu artık biliyoruz. Brona sürdürdüğü çalışmalarında büyücülüğün en derin sırlarını ortaya çıkarıp bunlar üzerinde ustalaştı. Ama bu süre içinde hevesle aradığı gücün uğruna kişiliğini ve sonunda da ruhunu kaybetti. Eski bilimler ve bunların insanın dünyasındaki amaçları unutuldu. Druid Konseyi ve daha iyi bir dünya için güttüğü amaçları unutuldu. Mistik bilimleri, diğer dünyalara ulaşmak için insan aklının sırlarını daha fazla öğrenme itkisi dışındaki her şey unutuldu. Brona gücünün sınırlarını artırmayı, insanlara ve yaşadıkları dünyaya korkunç gücüyle hükmetmeyi aklına koymuştu. Bu tutku, İnsan ırkının zayıf ve akıllı karışık olanlarının zihnine hükmetmeyi başarıp, bu talihsiz insanları artık bir insan olmayan, hatta kendi kendinin bile efendisi olmayan birinin iradesine tabi kılarak onların diğer ırklara savaş açmasına neden olduğunda şu meşhur Irkların Birinci Savaşı oldu."

"Ya takipçileri...?" diye sordu Menion yavaşça.

"Aynı şeyin kurbanı oldular. Liderlerinin kölesi haline geldiler, hepsi de tuhaf büyü gücünün esiri oldular." Allanon bir-şeyler daha eklemek istiyormuş, ama bunun dinleyiciler üzerindeki etkisinden emin olamıyormuşçasına duraksadı. Üzerinde bir süre daha düşünüp devam etti. "Aslında, bu talihsiz Druidlerin aradıkları şeyin tam tersi duruma düşmeleri İnsanoğlu için bir derstir. Belki de sabretselerdi, ruhlar âleminin, savunmasız zindanlarında onlar mahvolana dek kök salan korkunç gücünü açığa çıkarmak yerine eski bilimlerin kayıp halkalarını bir araya getirebilirlerdi. İnsan aklı bu dünyanın üzerindeki maddesel olmayan varlıkların gerçekliğiyle karşılaşmak için yeterince donanımlı değildir. Bu herhangi bir ölümlü için uzun süre dayanılacak bir şey değildir."

Yeniden uğursuz bir sessizliğe gömüldü. Dinleyicileri şimdi akıllarıyla yenmeye çalıştıkları düşmanlarının doğasını anlamışlardı. Artık insanlıktan çıkmış, kavrayışlarının ötesindeki bir gücün, Allanon'un dahi insanın aklını etkilemesinden korktuğu kadar büyük bir gücün gölgesi olan bir adamın karşısına çıkacaklardı.

"Gerisini zaten biliyorsunuz," diye başladı yeniden Allanon sertçe. "Artık insana benzemeyen Brona denen yaratık her iki Irk Savaşı'nın da arkasındaki güçtür. Kafatası Taşıyıcıları, eski efendileri olan Brona'nın müritleridir; o Druidler de bir zamanlar insan şeklinde, Paranor'daki Konsey'in bir parçasıydılar. Onlar da yazgılarından kaçamadılar. Aldıkları şekil temsil ettikleri kötülüğün ete kemiğe bürünmüş halidir. Ama bizim amacımız için asıl önemlisi, İnsanoğlu ve dört karanın tüm halkları için yeni bir çağı temsil ediyor olmaları. Eski bilimler tarihimizde kaybolur ve yaşamı kolaylaştıran makinelerin kullanıldığı yıllar gibi tamamen unutulurken insan yaşamı için öncekilerden daha güçlü, daha büyük bir tehdit olan büyü bunların yerini aldı. Bana güvenin, dostlarım. Büyücülük çağında yaşıyoruz ve onun gücü hepimizi mahvetmekle tehdit ediyor!"

Anlık bir sessizlik oldu. Allanon'un son sözleri etrafta çınlayan bir keskinlikle yankılanırken orman gecesine derin, bunaltıcı bir durgunluk yayıldı. Sonra Shea usulca konuştu.

"Shannara'nın Kılıcı'nın sırrı ne?"

"İrkların Birinci Savaşı'nda," diye cevapladı Allanon neredeyse fısıltıyla, "Druid Brona'nın gücü sınırlıydı. Bu sebeple, Druid Konseyi'nin bilgisiyle diğer ırkların birleşik gücü beraberce onun insanlardan oluşan ordusunu yenilgiye uğrattı ve onu kaçıp saklanmaya mecbur etti. Şayet ölümlü bedeni çürüyüp toz olduktan uzun süre sonra bile ruhsal varlığını sürdürmenin sırrını çözmemiş olsaydı, ortadan kaybolabilir ve tüm bu olaylar da tarihin sadece bir bölümü- ölümlüler arasındaki savaşların bir diğeri-olarak kalabilirdi. Her nasılsa sahip olduğu mistik güçleriyle beslediği ruhunu, ona maddesellikten ve ölümlülükten bağımsız bir yaşam vererek korudu. Artık bizim yaşadığımız dünya ile asırlardır uykuda olan kara hayaletleri çağırdığı ve yeniden saldırmak için fırsat beklediği ruhlar âlemi arasında köprü vazifesi görebiliyordu. Beklerken, ırkların birbirlerinden kopuşunu ve ırklara duydukları ilgiyi kaybeden Druid Konseyi'nin gücünün zayıflamasını izledi. Her şey gibi nefret, düşmanlık, açgözlülük -tüm ırklar için geçerli olan insan zaafı- iyilikten daha ağır basmaya başlayana kadar bekledi ve sonra saldırdı. Charnal Dağları'nın ilkel, harpsever Trolllerinin kontrolünü kolayca ele geçirdi ve hizmet ettiği ruhlar âleminin yaratıklarıyla takviye ettiği ordusu birbirinden ayrılmış ırkların üzerine yürüdü.

"Bildiğiniz gibi, Druid Konseyi'ne saldırıp onu yerle bir ettiler -kaçmayı başaran birkaç kişi dışında herkesi öldürdüler. Kaçmayı başaranlardan biri, Bremen adındaki yaşlı bir mistik, tehlikeyi önceden görmüş ve boş yere diğerlerini uyarmaya çalışmıştı. Bir Druid olduğundan, aslen bir tarihçiydi ve bu

sıfatla Irkların Birinci Savaşı'nı incelemiş, Brona ve müritleri hakkında bilgi sahibi olmuştu. Yapmaya çalıştıkları şeyler ilgisini çekmiş ve Bremen belki de bu esrarengiz Druidin kimsenin hakkında bir şey bilmediği ve karşı da koyamayacağı bir güç elde ettiğinden şüphelenerek büyük bir dikkatle ve açığa çıkarabileceği güce saygı duyarak mistik bilimleri araştırmaya başlamıştı. Birkaç yıllık araştırmadan sonra, Brona'nın gerçekten de hâlâ yaşadığına ve insan ırkına karşı yeni bir savaşın açılacağı ve bu savaşın sonucunu nihayetinde sihir ve karabüyü güçlerinin belirleyeceğine ikna olmuştu. Bu teorisine aldığı yanıtı tahmin edersiniz -Paranor'dan kapı dışarı edilmek. Bunun sonucunda, mistik bilimleri araştırmaya kendi başına devam etmeye başlamıştı, bu nedenle de Paranor Troller tarafından ele geçirildiğinde orada bulunmuyordu. Konsey'in ele geçirildiğini öğrendiğinde, eğer harekete geçmezse ırkların

Brona'nın hükmettiği büyülere, ölümlülerin hakkında hiçbir şey bilmediği güçlere karşı savunmasız kalacağını anlamıştı. Ama hiçbir ölümlünün silahının dokunamadığı, beş yüz yılı aşkın süredir yaşayan bir yaratığın nasıl yenilgiye uğratılabileceği sorunuyla karşı karşıyaydı. Zamanının en büyük ulusuna, Jerle Shannara adındaki cesur bir kral tarafından yönetilmekte olan Elflere gitti ve onlara yardımını sundu. Elfler Bremen'i daima takdir etmişlerdi, çünkü onu Druid arkadaşlarından bile daha iyi anlamışlardı. Paranor'un düşüşünden önce, mistik bilimleri araştırırken uzun yıllar onlarla beraber yaşamıştı."

"Anlamadığım bir şey var," dedi Balinor aniden. "Şayet Bre-men mistik bilimleri araştırmışsa neden Karabüyücü Lord'un güçlerine kendisi meydan okumamış?"

Allanon'un cevabı kaçamak gibiydi. "Brona'yla sonunda Streleheim Ovası'nda karşılaştı, ama bu ölümlü gözlerin göremediği bir mücadele olmuş ve ikisi de ortadan kaybolmuştur. Bremen'in Hortlak Kral'ı yenilgiye uğrattığı farz edilmişti, ama zaman bunun aksinin doğru olduğunu gösterdi ve şimdi..." Anlatısına çabucak dönmeden önce sadece bir an durakladı, ama bu duraksamanın üzerindeki vurgu dinleyicilerinin hiçbirinin gözünden kaçmadı. "Her halükarda, Bremen, gerekli olanın Brona gibi bir başkasının, dört karanın halkına yardım edecek kadar mistik bilimlere vakıf birinin var olmadığı bir zamanda dönmesi olasılığına karşı bir kalkan görevini üstlenecek bir tılsım olduğuna karar verdi. Böylece Karabüyücü Lord'u yenilgiye uğratacak güce sahip bir silah olan Kılıç fikrini tasarladı. Bremen Shannara'nın Kılıcı'nı sahip olduğu mistik güçlerin yardımıyla bizim dünyamızın metallerinden daha fazlasıyla şekillendirip, bilinmeyene karşı koruyucu özellikleri olan tılsımların o özel koruyucu niteliğini vererek yapmıştı. Kılıç gücünü onu kullanan ölümlünün zihninden alacaktı - Kılıç'ın gücü, uğruna kendi hayatlarından bile vazgeçebilecekleri özgürlük arzusuuydu. Bu, Jerle Shannara'nın o zaman hortlakların çoğunlukta olduğu Kuzeykarası ordusunu yok etmesini sağlayan güçtü; şimdi Karabüyücü Lord'u ait olduğu, sonsuza dek hapsolacağı ara dünyaya göndermek ve bu dünyaya geçişini tamamen engellemek için kullanılması gereken güçle aynıdır. Ama Kılıç'ı elinde tuttuğu sürece onu sonsuza kadar yok etme gücüne sahip silahın kullanılmasını engelleme şansı var ve dostlarım, bu asla olmaması gereken bir şey."

"Fakat o halde neden sadece Shannara Soyu'ndan bir oğul...?" Soru Shea'nın dudaklarında şekillendi, aklı karışmıştı.

"İşte bu en büyük ironi!" dedi Allanon daha soru tamamlanmadan. "Büyük Savaşlar'ın ardından, eski maddeci bilimlerin yerini şimdiki çağınkilere bırakarak değişen yaşama dair anlattıklarını dinlediysen, açıklamaya çalıştığım şeyi -hepsinin içindeki en tuhaf olguyu-anlarsın. Eskinin bilimleri

somut şeylere dayanan uygulamalı teorilerken bizim zamanımızın büyücülüğü tamamen başka bir prensip üzerinde işliyor. Gücü ancak ona inanıldığında etkilidir, çünkü insanın akli üzerindeki gücü ne görülebilir ne de insan duyularıyla algılanabilir. Şayet insan akli onun varlığına inanmak için gerçekten bir temel bulamazsa gücünün etkisi olmayacaktır. Karabüyücü Lord bunu anlıyor ve aklın bilinmeyene -diğer dünyalara, yaratıklara, insanın kısıtlı duyularıyla anlayamayacağı tüm olaylara- karşı duyduğu korkuyu ve inancı ona mistik bilimlere uygulaması için yeterinden fazla temel teşkil ediyor. İşte beş yüz senedir bu önermeye güveniyor. Aynı şekilde, Shannara'nın Kılıcı da onu elinde tutanın inancı olmadan etkisiz bir silahtır. Bremen Kılıç'ı Jerle Shannara'ya verirken, bunu doğrudan bir krala ve bir kralın soyuna vermekle hata etmişti -onu karaların halkalarına vermemiştir. Bunun sonucunda, insanların yanlış anlamaları sonucu ve tarihsel bir hata olarak, Kılıç'ın yalnız Elf Kralı'na ait olduğu ve Kılıç'ı Karabüyücü Lord'a karşı yalnız kralın kanından birinin kullanabileceği inancı evrenselleştir. Bu yüzden de Shannara Soyundan biri olmadığı sürece kimse onun gücünü kullanma hakkı olduğuna tam olarak inanamaz. Kılıç'ın yalnız bu kişilerin hakkı olduğuna dair geleneksel inanç başka herkesin şüphe etmesine neden olurdu-ama Kılıç'ın gücünü gösterebilmesi için en ufak bir kuşkunun bile olmaması gerekiyor. Aksi halde sıradan bir metale dönüşecektir. Yalnız Shannara'nın varisinin kan bağı ve inancı büyük Kılıç'ın gizli gücünü ortaya çıkarabilir."

Sözünü bitirmişti. Bunu izleyen boş bir sessizlikti. Dördüne anlatılabilecek başka bir şey kalmamıştı. Allanon kendi kendine verdiği sözü yeniden düşündü. Kasıtlı olarak onları korkutmamak için her şeyi anlatmamıştı. İçten içe her şeyi açıklamak arzusuyla, bunu yaptığı takdirde başarı şanslarının yok olacağını bilmenin sıkıntısı arasında gidip geliyordu; başarılan en önemli şeydi -gerçeğin tamamını yalnız o biliyordu. Böylece sessizlik içinde oturdu, kendine özel bilgisinden acı duyarak ve kendi kendine koymak zorunda kaldığı sınırlardan -ona bu kadar çok güvenenlere her şeyi tamamen anlatmasını önleyen sınırlardan- ötürü öfke duyarak.

"O halde Kılıç'ı yalnız Shea kullanabilir..." diyen Balinor aniden sessizliği bozdu.

"Yalnız Shea'nın doğum hakkı. Yalnız Shea'nın." Sert tarihçinin yanıtıyla ormanın gecesinin ardı arkası kesilmez cıvıltıları bile durgunlaşmış, ağırbaşlı bir havaya bürünmüş gibiydi. Gelecekleri her birine basit bir varoluş bildirisi olarak ulaştı -başarmak ya da öldürülmek.

"Şimdi beni yalnız bırakın," diye emretti Allanon aniden. "Hâlâ vaktiniz varken uyuyun. Gündoğumunda Paranor'a gitmek üzere buradan ayrılıyoruz."

Sabah küçük grup için çabucak geldi ve gündeğumunun altın rengi loşluğu, uyku dolu gözlerle uzun yolculuklarına başlamaya hazırlanırken buldu onları. Balinor, Menion ve Vadililer Eventine'in kuzenleriyle Allanon'u bekliyorlardı. Kimse konuşmuyordu, bunun sebebi kısmen her birinin hâlâ uykulu olması nedeniyle kibar davranış kalıplarına uyamayacak oluşları, kısmen de içten içe önlerindeki tehlikeli yolculuğu düşünüyor olmalarıydı. Shea'yla Flick taş bir bankın üzerine oturmuşlardı. Birbirlerine bakmadan Allanon'un önceki gece kendilerine anlattığı hikâyeyi düşünerek, Shannara'nın Kılıcı'nı ele geçirme, Karabüyücü Lord'u yok etmek için onu kullanma ve eve sağ salim dönebilme şanslarının ne kadar olduğunu merak ediyorlardı. Özellikle Shea en yoğun duygusunun korku olduğu noktayı geçmişti; şimdi kendini bir teslim edişle, bir kıyıma itilmekte olduğu gerçeğini robotumsu bir kabullenişle zihnini duyumsuzlaştıran bir uyuşukluk hissediyordu. Gene de Paranor'a yolculuklarına karşı gösterdiği boyun eğer tavrına rağmen, karma karışık olmuş aklının derinlerinde bir yerlerde, bu üstesinden gelinemezmiş gibi görünen engelleri başarıyla aşacağına dair sarsılmaz bir inanç vardı. Onun orada saklı olduğunu, saklanmak için uygun bir fırsat kolladığım ve doyuma ulaşmayı beklediğini hissedebiliyordu. Ama o an kendine itaatkârca hissiz bir teslim oluşa gömülme izni vermişti.

Vadililer Cüce halkından temin edilen, sabahın bu serin saatlerinde soğuktan korunmak için sarındıkları yarım pelerinlerin de dahil olduğu oduncu giysileri giymişlerdi. Ayrıca, Vadi'den beraberlerinde getirdikleri kısa av bıçakları da kemerlerinde asılıydı. Çantaları Vadililerin ufak tefek yapılarına uygun olarak küçüktü. Geçtikleri arazide tüm Güneykarası'nda-ki en elverişli av alanlarından bazıları vardı ve orada Allanon'a ve Cücelere dost topluluklar yaşıyordu. Ama burası aynı zamanda Cücelerin ezeli düşmanı Gnomların da vatanıydı. Küçük grubun yolculuklarını gizlilik içinde yapma ve Gnom avcılarla karşılaşmaktan kaçınma şansları vardı. Shea Elftaşlarının bulunduğu keseyi kimseye göstermeden dikkatle cebine koymuştu. Allanon Culhaven'a geldiğinden beri onlardan hiç bahsetmemişti. Bu sağduyulu bir davranış olsun olmasın, Shea sahip olduğu yegâne güçlü silahtan vazgeçmek niyetinde değildi ve keseyi gömleğinin cebinde saklı tutuyordu.

Menion Leah iki kardeşten birkaç metre ötede volta atıyordu. İz sürücü ve avcı olarak işini alabildiğince kolaylaştırmak için arazinin renginde bol avcı giysileri giymişti. Ayakkabıları ses çıkarmadan yürümesini sağlamak ve en elverişsiz yol koşullarında bile ayak tabanlarının incinmemesi için özel yağlarla sertleştirilmiş yumuşak deridendi. İnce sırtında asılı kayışa, kınına konmuş büyük kılıcı takılıydı, etrafta huzursuz huzursuz dolaşırken kılıcın kabzası sabahın ilk ışıklarında donuk donuk parlıyordu. Omzuna, av seyahatlerinde en gözde silahı olan uzun yayını ve oklarını asmıştı.

Balinor sıırım gibi bedenine sıkıca sardığı bildik uzun av pelerinini giymiş, başlığını da başına geçirmişti. Pelerinin altında kolunun her hareketinde giysinin siperinden çıkınca parıldayan zincir zırhı vardı. Belinde uzun bir av bıçağı ve Vadililerin gördüğü en büyük kılıç asılıydı. O kadar büyüktü ki, onlara bir savruluşunda bir adamı ikiye ayırabilirmiş gibi gelmişti. Şu anda pelerinin altında saklıydı, ama iki kardeş, sabah yanlarına geldiğinde onu kayışla beline astığını görmüşlerdi.

Bekleyişleri Allanon yanında iki Elfle beraber meclis binasından çıktığında sona erdi. Hiç vakit kaybetmeden, herkese iyi sabahlar diledi ve onları birkaç kilometre önlerindeki Gümüş Nehir'i

geçtikten sonra Gnomları bulunduğu araziye girecekleri ve konuşmaktan olabildiğince kaçınılması gerektiği konusunda sertçe uyarıp yola çıkmak için sıraya girmelerini işaret etti. Rotaları onları nehirden dosdoğru Anar Ormanları'nın içinden geçerek ötesindeki dağlara götürecekti. Bu engebeli araziye geçerken fark edilme riski daha batıda uzanan arazinin oldukça düz olduğu ovalardakinden daha azdı. Eğer Karabüyücü Lord yolculuklarının amacını öğrenirse işleri bitmiş dernekti. Yolculukları orman ve dağların onları kamufle ettiği gündüz vakitleriyle sınırlanacak ve geceleri yolculuktan kaçınacaklardı. Kafatası Taşıyıcıları'nca keşfedilme riskine yalnızca kilometrelerce kuzeydeki ovalan geçmek zorunda kaldıklarında atılacaklardı.

Cüce reisi temsilci olarak Menion'u Sirenlerden kurtaran, ağzı sıkı Hendel'i seçmişti. Araziyi en iyi tanıyan kişi olarak gruba Culhaven'dan çıkışta Hendel öncülük ediyordu. Onun yanında, ancak gerektiğinde konuşarak ve sessiz varlığıyla Cüce'nin dikkatini çekmemeye özen göstererek yürüyen Menion vardı ki, bu cücenin kanısına göre tamamen gereksiz bir şeydi. Onların birkaç adım arkalarında, Shea'ya güven verici gelen melodik sesleriyle birbiriyle konuşurken rahat adımlarla yürüyen Elf kardeşlerin gölgemsi bedenleri vardı. İki de Menion'unkine benzer uzun yaylar taşıyordu. Pelerin giymemişlerdi, üstlerinde bir önceki gece toplantıda giydikleri tuhaf, dar giysiler vardı. Shea'yla Flick onların arkasındaydı ve Vadililerin arkasında da grubun sessiz lideri, yeri sıkıca kavrayan adımlarıyla rahat bir yürüyüş tutturmuş, esmer yüzü yola eğilmiş olan Allanon geliyordu. En arkada da Balinor vardı. Shea da Flick de grubun en ortasındaki yerlerinin kendilerine en iyi korumayı sağlamak için olduğunu anlamakta gecikmemişlerdi. Shea bu görevin başarısı için diğerlerinin kendisine ne kadar çok değer verdiğini biliyordu, ama bir yandan da, gerçek bir tehlikeyle karşılaştığında kendini savunmaktan aciz olduğunu düşündüklerinin de bilincinde olmaktan acı duyuyordu. Grup Gümüş Nehir'e ulaştı ve kıyıların birbirine iyice yaklaştığı bir noktadaki köprüden geçti. Karşıya geçtiklerinde konuşmalar son buldu ve gözler huzursuzca önlerinde uzanan sık ormanlığa çevrildi. İlerleyişleri hâlâ oldukça sorunsuz geçiyordu; patika kuzey yönünde büyük ormana doğru kıvrım kıvrım uzanırken zemin engebessizdi. Sabah güneşi dalların arasındaki boşluklardan süzülüp ormanın serin havasında içlerini ısıtıyordu. Ayaklarının altında, düşen yapraklar ve dallar yoğun çiylerle ıslanmış, ayak seslerini günün sükûnunu bozmayacak şekilde gizleyen bir yastık olmuştı. Rengârenk kuşlar ile daldan dala atlayıp zıplarken yolcuları fındık ve dal sağanağına tutan birkaç sincaptan başka bir şey göremiyorlarsa da çevrelerindeki yaşamın seslerini duyabiliyorlardı. Her taraf görüşe kapalıydı ve de grup Hendel'in araziye tanıyor oluşuna ve kendilerine bu bitki labirentinde yol gösteren Menion Leah'ın iz sürme yeteneğine güvenmek zorundaydı.

İlk gün olaysız geçti ve geceyi Gümüş Nehir'le Culhaven'ın kuzeyinde bir yerde, dev ağaçların altında geçirdiler. Her ne kadar Allanon sıkı ağızlı Cüce'yle nerede bulundukları ve izledikleri rota konusunda kısa bir konuşma yaptıysa da, nerede olduklarını tam olarak bilen tek kişi Hendel'di. Grup yemeği dikkat çekmesinden endişe ettikleri için ateş yakmayarak soğuk yemişti. Ama genel hava sıcak ve konuşmalar neşeliydi. Shea iki Elfle konuşma fırsatı yakalamıştı. Bunlar Eventine'in kuzenleriydiler ve Elf imparatorluğunu temsil etmek üzere Allanon'a eşlik etmek ve Shannara'nın Kılıcı'nı bulmasında ona yardımcı olmak için seçilmişlerdi. Kardeştiler ve büyük, zayıfça, olanı, ilk anda Shea'da ve daima kuşkulu olan Flick'te güvenilir bir adam izlenimi uyandıran tipik bir Batıkaralı olanın adı Durin'di. Genç olanı, Shea'dan birkaç yaş küçük olanı Dayel'di. Son derece utangaç ve sevimliydi. Çocuksu çekiciliği grubun daha yaşlı üyelerinin, özellikle de vatanlarının sınırlarını yıllar

yılı koruyarak savaşta sertleşmiş Balinor'la Hendel'in hoşuna gidiyordu. Onun genç ve yaşama taptaze bakışı onlara yıllar önce kaybettikleri şeyleri yeniden elde etmek için ikinci bir şans veriyor gibiydi. Durin Shea'ya kardeşinin yörenin en güzel kızlarından biriyle yapacağı evlilik töreninden birkaç gün önce Elf vatanından ayrıldığını anlattı. Shea Dayel'in evlenecek kadar büyük olduğuna inanmadı ve herhangi birinin nasıl olup da evliliğinin arifesinde oradan ayrılabilmesini anlamakta güçlük çekti. Durin bunun kardeşinin kendi fikri olduğu konusunda Shea'yı ikna etmeye çalıştı, ama Shea daha sonradan Flick'e bu kararda onun kralla olan akrabalarının büyük bir rolü olduğuna inandığını söyledi. Böylece, suskun, soğuk Hendel dışında grubun bütün üyeleri oturup sessizce birbirleriyle konuşurlarken, Shea genç Elfin bu tehlikelerle dolu Paranor yolculuğuna çıkmak için müstakbel eşini bırakma kararından ne kadar üzüntü duyuyor olabileceğini düşünüyordu. İçten içe Dayel'in bu grubun bir üyesi olmayı seçmemiş, yurdunun güvenli sınırları içinde kalmış olmasını dilediğini fark etti.

O akşam daha sonra, Shea Balinor'un yanına gidip Dayel'in neden böylesi bir yolculuğa çıkmasına izin verildiğini sordu. Callahorn Prensi, ikisinin arasındaki yaş farkının kendisine göre farksız olduğunu düşünerek Vadilinin ilgisini gülümseyerek karşılamıştı. Shea'ya birçok halkın vatani tehdit altındayken, kimsenin durup neden orada yardım için bulunduğunu sormayacağını, bunun yalnızca kabul edileceğini anlatmıştı. Dayel bu göreve gelmeyi seçmişti, çünkü kral bunu ondan istemişti, çünkü eğer gelmemiş olsaydı kendini daha az erkek gibi hissedirdi. Balinor Hendel'in yıllardır vatanını korumak için Gnomlarla savaştığını açıkladı. Bu sorumluluk ona verilmişti, çünkü o Doğukarası'ndaki en tecrübeli ve bilgili sınır gözcülerinden biriydi. Geçen sekiz hafta içinde yalnızca bir kere görebildiği ve daha uzun süre de göremeyeceği bir karısı ve ailesi vardı. Sözlerini yolculuğa katılmış olan herkesin kaybedecek çok şeyi olduğunu söyleyerek tamamladı, hatta Shea'nın düşündüğünden bile çok. Bunun sözlerinin sonu olduğunu belli edecek bir şey yapmadan, uzun boylu sınır gözcüsü Allanon'la başka konular üzerinde görüşmek üzere uzaklaştı. Shea konuşmanın bu ani bitişinden ötürü bir parça huzursuzlanarak Flick'le Elf kardeşlerin yanına gitti.

"Eventine nasıl biri?" Shea gruba katıldığında Flick bu soruyu soruyordu. "Onun, herkes tarafından Saygı duyulan, Elf krallarının en büyüklerinden biri olduğunu duydum hep. Gerçekten nasıl biri o?"

Durin gülümsedi, Dayel de bu soruyu biraz beklenmedik ve şaşırtıcı bularak neşeyle güldü.

"Kuzenimiz hakkında ne söyleyebiliriz?"

"O büyük bir kraldır," diye yanıtladı Durin birkaç saniye sonra ciddiyetle. "Diğer kralların ve liderlerin söylediğine göre, bir kral için oldukça genç sayılır. Ama sağduyuludur ve hepsinden önemlisi, işleri yapılması gereken, zamana yapar. Tüm Elf halkının sevgisini ve saygısını kazanmıştır. Onun ardından her yere gitmeye ve her dediğini yapmaya hazırdırlar, bu da hepimiz için bir şanstır. Konseyimizin ileri gelenleri diğer karalan dışlayarak ayrı olmayı tercih ederlerdi. Bu düpedüz aptallık, ama yeni bir savaştan korkuyorlar. Yalnız Eventine onlara ve bu politikalarına karşı çıkıyor. Hepsinin korktuğu savaştan kaçınmanın tek yolunun onu önceden fark edip ilk saldıran olmak ve tehdit eden ordunun başını ezmek olduğunu biliyor. Bu görevin bu denli önemli olmasının nedenlerinden biri -bu istilânın daha büyük bir savaşa dönüşmeden dizginlenmesini sağlamak."

Menion küçük kamp alanının diğer tarafında aylak aylak dolaşmayı bırakıp onlara katıldığında konuşmanın son kısmını duydu.

"Shannara'nın Kılıcı hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu merakla.

"Aslında çok şey değil," diye itiraf etti Dayel, "her ne kadar bu bizim için bir efsaneden çok tarihsel de. Kılıç her zaman Elf halkına ruhlar âleminin yaratıklarından bir daha asla korkmalarının gerekmediğine dair verilmiş bir söz olarak düşünülür. Irkların İkinci Savaşı'nın sona ermesiyle tehdidin artık bittiği varsayıldı, bu yüzden de kimse, hakkında kimsenin bir şey bilmediği Shea dışında Shannara Soyu'ndan gelen herkesin yıllar içinde ölmüş olduğu gerçeğiyle ilgilenmedi. Eventine'in ailesi, -yani bizim soyumuz, Ellessediller- yaklaşık yüz yıl önce hükümrân oldu. Kılıç, neredeyse herkes tarafından unutulmuş şimdikiye kadar Paranor'da kaldı."

"Peki, Kılıç'ın gücü nedir?" diye ısrar etti Menion, Shea'ya bir uyarı bakışı atan Flick'i görmezden gelerek.

"Bu sorunun cevabını bilmiyorum," diye itiraf etti Dayel ve karşılık olarak omuzlarını silkip başını sallayan Durin'e baktı. "Bunu bilen tek kişi Allanon gibi görünüyor."

Hepsi de aynı anda, açıklığın karşı tarafında, Balinor'la ciddiyetle konuşmakta olan uzun boylu adama baktı. Sonra Durin diğerlerine döndü.

"Shannara soyundan biri, yani Shea var olduğu için çok şanslıyız. Onu ele geçirdiğimizde Kılıç'ın gücünün sırrını ortaya çıkarabilecek, bu güçle de Karanlık Lord daha hepimizi yok edecek savaşı çıkaramadan onu alt edeceğiz."

"Yani, Kılıç'ı ele geçirebilirsek demek istiyorsun," diye düzeltti Shea çabucak. Durin bu yorumu kısa bir gülüş ve güven veren bir baş sallayışla kabul etti.

"Tüm bunlarda hâlâ yerine oturmamış parçalar var," dedi Menion sessizce, uyumak için kendine bir yer aramak üzere ayağa kalkarken. Shea dağlarının uzaklaşmasını seyretti, kendisi de onunla hemfikir, ama bu kuşkularını gidermek için ne yapabileceklerini bilmiyordu. Şu anda kılıcı ele geçirmeyi başarma umutlan olmadığını hissediyordu ve yalnızca Paranor'a olan yolculuklarını tamamlamaya yoğunlaştı. Bundan sonra neler olacağını şu anda düşünmek bile istemiyordu.

Grup gündeğümüyle uyandı ve Hendel'in öncülüğünde yola koyuldu. Cüce, Anar ormanlarının içlerine doğru ilerledikçe daha da sıklaşan büyük ağaçların arasından hızlı bir tempoda ilerliyordu. Patika yukarı meyilemeye başlamıştı, bu da Anar boyunca uzanan dağlara yaklaştıklarını gösteren bir işaretti. Kuzey tarafında bir yerde, Paranor'un doğusunda uzanan ovalara ulaşmak için bu tepeleri aşmak zorunda kalacaklardı. Gnomları topraklarında ilerlemeye başladıklarında gerilim arttı. Ormana saklanmış, saldırmak için zaman kollayan birinin onları izlediğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldılar. Yalnız onlara öncülük eden Hendel buna aldırmaz görünüyordu; araziye tanıyor olması belli ki korkularını yatıştırıyordu. Gözleri çevrelerini saran sessiz ormanı incelerken kimse konuşmuyordu.

Öğlene doğru patika dik bir yokuş halini aldı ve grup tırmanışa geçmişti. Artık ağaçlar ve çalılıklar seyrelikti. En ufak bir bulutun bile lekelemediği masmavi gök ağaçların arasından açıkça görülebiliyordu artık. Ağaçların arasından süzülerek tüm ormanı aydınlatan güneş parlak ve sıcaktı. Kayalıklar küçük gruplar halinde belirmeye başladı ve ayaklarının altındaki zemin yükselerek orta Anar'daki sıradağların güney yamaçlarının başlangıcını işaret eden uzun tepeler ve yamaçlar halini almaya başladı. Tırmandıkça ısı düşmeye ve nefes alıp vermek zorlaşmaya başladı. Birkaç saat sonra

grup ölü çamlardan oluşan çok sık bir ormanın kıyısına ulaştı; ağaçlar öylesine sık ki, herhangi bir noktadan altı yedi metre ötesini görmenin imkânı yoktu. İzledikleri yolun her iki yanında da uzun, taştan yarlar yüzlerce metre boyunca göğe yükseliyor ve ikinci göğünün maviliğine uzanıyordu. Orman kayaların dibinde sonlanarak her bir yöne yayılıyordu. Hendel çamların kenarında durmalarını söylemiş, belli ki birşeyler sorarak Menion'a ormanı ve kayalıkları işaret ediyordu. Allanon da onlara katıldı, sonra da grubun geri kalan üyelerine toplanmalarını söyledi.

"Aşmak üzere olduğumuz dağlar, ne Gnomlara ne de Cücelere ait olmayan Wolfsktaag'dır," diye açıkladı Hendel yavaşça. "Bu yolu seçtik, çünkü burada Gnom avcılarla büyük olasılıkla savaşı sonuçlanacak bir karşılaşma olması riski daha az. Wolfsktaag dağlarında öbür dünyadan yaratıkların olduğu söylenir -iyi espri, değil mi?"

"Sadede gel," diye sözünü kesti Allanon.

"Asıl konu şu ki," diye devam etti Hendel esmer tarihçiyi unutmuş gibi, "on on beş dakika geride, bir ya da belki iki Gnom devriyesi tarafından fark edildik. Daha fazlası da olabilir -dağlı büyük bir grubun izlerini gördüğünü söylüyor. Durum her neyse, devriyeler bizim burada olduğumuzu diğerlerine haber verecektir, bu nedenle elimizi çabuk tutmalıyız."

"Daha kötüsü!" dedi Menion çabucak. "İzler önümüzde bir yerlerde, o ağaçların arasında da Gnomların olduğunu gösteriyor."

"Belki öyle, belki değil, dağlı," diye sözünü kesti Hendel sertçe. "Ağaçlar bir kilometreden daha fazla bu şekilde devam ediyor ve kayalıklar her iki tarafta da uzanıyor, ama Wolfsktaag'ın girişi olan İlmik Geçidi'nde aniden daralıyor. Tutmamız gereken yol bu. Başka bir rota denemek iki günümüze mal olur, diğer taraftan Gnomlarla karşılaşma olasılığımız neredeyse kesin olur."

"Bu kadar yeter," dedi Allanon öfkeyle. "Acele edelim. Geçidin diğer tarafına ulaştığımızda dağlarda olacağız. Gnomlar bizi orada izlemeyecektir."

"Çok cesaret verici," diye mırıldandı Flick.

Grup çam ormanlarında tek sıra halinde kırık ağaç dallarını aşarak ilerliyordu. Ormanın zemini ölü çam iğneleriyle kaplanmıştı ve bunlar ayak seslerini duyulmaz kılıyordu. Beyaz ağaç gövdeleri tepeleri açık gökyüzünü ilginç desenlerle nakışlayan örümcek ağları gibi birbirine kavuşarak yükseliyordu. Grup, rotalarını çabucak ve hiç tereddütsüz belirleyen Hendel'in peşinden, ağaç gövdeleri ve dallarının labirentinde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Etrafa merakla bakman ve açıkça havada birşeyler arayan Durin onları aniden durdurduğunda ancak birkaç yüz metre ilerlemişlerdi.

"Duman!" dedi aniden. "Ormanı ateşe vermişler!"

"Ben duman kokusu almıyorum," dedi Menion havayı koklayarak.

"Bir Elfin sahip olduğu duyulara da sahip değilsin," dedi Allanon sertçe. Durin'e döndü. "Ateşin nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ben de duman kokusu alıyorum," dedi Shea kendi duyularının da Elflerinki kadar keskin oluşuna şaşarak.

Durin bir dakika kadar dumanın hangi yönde olduğunu saptamaya çalıştı.

"Bilemiyorum, ama birden fazla yerde ateş yaktıktan kesin. Bu durumda orman birkaç dakika içinde tutuşacaktır!"

Allanon bir an için duraksadı, sonra İlmik Geçidi'ne doğru ilerlemelerini işaret etti. Kapana kısıldıkları ateş tuzagının ötesine geçmek için hızlandılar. Bu kuru ağaçlardaki alevler ağaç tepelerine ulaştığında kaçma şansları kalmazdı. Allanon'un ve sınır gözcüsünün uzun adımları Shea'yla Flick'in arkada kalmamak için kendilerini zorlamalarına neden oluyordu. Bu koşuşturmaca içinde Allanon bir ara Balinor'a bağırarak birşeyler söyledi ve sınır gözcüsü ormana dalıp gözden kayboldu. Önlerinde de Menion'la Hendel gözden kaybolmuştu; yalnız camiamı arasında koşmakta olan Elf kardeşler sıra görünüyorlardı. Açıkça görebildikleri tek kişi birkaç adım önlerinden kendilerine daha hızlı koşmalarını söyleyen Allanon'du. Yoğun beyaz duman bulutu ağaçların arasından sızarak önlerindeki yolu belirsizleştirip nefes almalarını güçleştirmeye başlamıştı. Ateşin kendisi hâlâ görünmüyordu. Birbirine geçmiş dallara yayılacak ve çıkışlarını engelleyecek kadar güçlenmemişti henüz. Birkaç dakika içinde etraf dumanla kaplanmıştı ve Shea'yla Flick her nefes alışlarında şiddetle öksürüyorlardı; gözleri de sıcaklıktan yanmaya başlamıştı. Allanon aniden onlara durmalarını söyledi. İstemeyerek de olsa, durup devam etmeleri için verilecek emri beklemeye başladılar, ama Allanon arkaya bakıyordu; kemikli, esmer yüzü yoğun beyaz dumanda tuhaf şekilde gri görünüyordu. Kısa süre sonra av pelerinine sıkıca sarınmış Balinor arkalarındaki ormandan çıktı.

"Haklıydın, arkamızdalar," dedi tarihçiye, güçlkle nefes alarak. "Ardımızdaki ormanı tamamen ateşe vermişler. Bu bizi ilmik Geçidi'ne sürmek için kurulmuş bir tuzak."

"Onların yanında kal," diye emretti Allanon korku içindeki Vadilileri işaret ederek. "Geçide ulaşmadan diğerlerine yetişmeliyim!"

Uzun boylu liderleri, o kadar iri bir adam için inanılmaz bir hızla ilerideki ağaçlara koştu ve aynı anda gözden kayboldu. Balinor Vadililere kendisini izlemelerini işaret etti ve duman içinde nefes almaya ve önlerini görmeye çalışarak aynı yönde hızlı adımlarla ilerlediler. Sonra, korkutucu bir hızla yanan ağaçların çatırtısını duydular ve duman kör edici beyaz ısı dalgaları halinde yanlarından yükseldi. Yangın onlara yetişiyordu. Birkaç dakika içinde alevler ulaşacak ve onları diri diri yakacaktı! Üçlü şiddetli öksürüklerle, yakalandıkları cehennemden kaçmak için çam ağaçları arasında çaresizce koşuyordu. Shea çabucak göğe baktı ve alevlerin ağaç tepelerini sardığını, uzun ağaç gövdelerini yaka yaka indiğini gördü.

Sonra bir anda dumanın ve ağaçların arasında kayalıkların aşılmaz duvarı belirdi ve Balinor o yönü işaret etti. Dakikalar sonra, kayalıkların yüzeyi boyunca el yordamıyla ilerlerken grubun diğer üyelerinin yanan ağaçların kenarındaki bir açıklıkta çömeldiklerini gördüler. İleride, kayalıkların arasından yukarı doğru kıvrılan ve İlmik Geçidi'nde kaybolan açık bir yol vardı. Bütün orman alevler içinde kalırken üçlü diğerlerine katılmıştı.

"Bizi çam ormanlarında kavrulmakla geçidi aşmaya çalışmak arasında bir seçim yapmaya zorluyorlar," diye bağırdı Allanon yanan ağaçların çatırtısı arasında, önlerindeki patıkaya endişeyle bakarak. "Sadece iki seçeneğimiz olduğunu biliyorlar, ama kendileri de aynı durumda; üstünlüğü yitirdikleri nokta da bu. Durin, geçidin girişine git ve Gnomları pusuya yatıp yatmadıklarına bak."

Elf sesini çıkarmadan daha da çömelip kayalık duvar boyunca ilerlemeye başladı. Kayalıklardaki patıkada gözden kaybolana kadar ona baktılar. Shea yapabileceği birşeyler olduğunu umarak

diğerlerine yaklaştı.

"Gnomlar aptal değildir," diyen Allanon'un sesi düşüncelerini aniden böldü. "Geçittekiler ormanı ateşe verenlerin yolu biz oraya varmadan önce kestiklerini biliyor. Her ne sebeple olursa olsun, Wolfsktaag Dağları'na geri çekilmeyi göze alamayacaklardır. Ya Durin'in bizi haberdar edebileceği gibi Gnom güçleri geçitte bekliyor ya da kafalarında başka planlar var."

"Her ne düşünüyorlarsa bunu Dügüm denen yerde uygulamaya koyacaklardır," diye onları bilgilendirdi Hendel. "Bu noktada geçit kayaların birbirine iyice yaklaşmasıyla ancak tek kişinin geçebileceği kadar daralıyor." Durdu, aklında başka şeyler var gibiydi.

"Bizi nasıl durdurmayı planladıklarını anlamıyorum," dedi

Balinor. "Bu kayalar dimdik -bunlar uzun ve tehlikeli bir tırmanış gerektirir. Bizi fark ettikten sonra Gnomların buraya tırmanacak vakitleri olmadı ki!"

Allanon sınır gözcüsüyle aynı fikirdeymişçesine başım salladı, Gnomları kendileri için neler hazırladığını bilemiyordu. Menion Leah Balinor'la sessizce birşeyler konuştuktan sonra gruptan ayrılıp zemini dikkatle inceleyerek geçidin kaya duvarlarının iyice daraldığı girişine doğru ilerlemeye başladı. Yanan ağaçların ısısı öyle artmıştı ki, geçidin ağzına biraz daha yaklaşmak zorunda kalmışlardı. Her taraf ölen ormandan çıkıp havaya yayılan beyaz duman bulutuyla kaplanmıştı. Altı kişi Menion'la Durin'in dönüşünü beklerken dakikalar geçti. İnce yapılı dağlının geçidin girişindeki zemini incelediğini görebiliyorlardı, iri bedeni dumanda gölgeyi andırıyordu. Sonunda kalktı, onlara doğru yürümeye başladı ve neredeyse geri dönen Elfle aynı anda onlara katıldı.

"Geçitte ayak izleri dışında hiçbir yaşam belirtisi yok," dedi Durin. "En dar yere kadar her şey gayet normal görünüyor. Daha öteye gitmedim."

"Bir şey daha var," diye sözünü kesti Menion çabucak. "Geçidin girişinde bir çift giren, bir çift de çıkan ayak izleri var -Gnom ayak izleri."

"Önümüzden içeri gizlice biz tam ortada öylece dururken girmiş ve sonra kayalıklara iyice sinerek çıkmış olmalılar," dedi Balinor öfkeyle. "Ama şayet önümüzde idiyse, o halde nasıl olup da...?"

"Burada oturup tartışarak öğrenemeyiz bunu!" dedi Allanon bezginlikle. "Yalnızca tahmin yürütebiliriz. Hendel, dağlıyla önden git, bir de sen bak. Geri kalanlar, siz de önceden olduğunuz sırada kalın."

Tıknaş Cüce yanında Menion olduğu halde İlmik Geçidi'nin girişine doğru daralan patikanın yanındaki her bir kaya parçasına bakarak ilerlemeye başladı. Diğerleri de birkaç adım geriden etraflarını çevreleyen engebeli araziye bakınarak on-lan izliyordu. Shea bir an arkasına bakma cesaretini gösterdiğinde, Allanon'un hemen arkasında olduğunu, ama Balinor'un görünmediğini fark etti. Görünüşe göre Allanon sınır gözcüsünü arkalarını gözlemesi ve ötelede bir yerlerde olan Gnom avcılarının beklenmedik saldırılarına karşı gözcülük etmesi için yeniden yanan çamların kenarında bırakmıştı. Shea içgüdüsel olarak, öfkeli Gnomlar tarafından özenle hazırlanmış bir tuzağa düşüklerini ve tek yapabileceklerinin bunun ne çeşit bir şey olduğunu bulmaktan ibaret olduğunu biliyordu.

Önlerindeki patika ilk yüz metrede dikleşiyor sonra kademeli olarak incelerek kayalıkların arasından

ancak tek bir kişinin geçmesine elverecek kadar daralıyordu. Geçit, kayalık yüzeyindeki derin bir oyuktan ibaretti. Mavi gökyüzünden sadece ince bir ışık huzmesi süzülüp önlerindeki kıvrımlı yola ulaşıyordu. Öncülük eden adamlar Gnomları hazırlamış olabilecekleri tuzakları ararken yürüyüş hızlan oldukça düşmüştü. Shea Durin'in keşif görevinde ne kadar ilerlediğini bilmiyordu, ama görünüşe bakılırsa Hendel'in Düğüm dediği yere kadar gitmemiştir. Bu adın nereden geldiğini arılayabiliyordu. Geçidin darlığı insanda bir celladın düğümünden geçerek mahkûmların kaderini paylaştığı izlenimini uyandırıyor. Flick'in güçlkle nefes alışını neredeyse kulağının içinde duyabiliyor ve kaya duvarları yakınlığı karşısında nahoş bir boğulma duygusu yaşıyordu. Grup ağır ağır ilerliyor, daralan kaya duvarlardan ve bunların jilet keskinliğindeki taş çıkıntılarından sakınmak için hafifçe kıvrılıyordu.

Aniden, hızlan daha da yavaşladı ve sıranın tamamı bir araya geldi. Shea arkasında Allanon'un kalın sesinin öfkeyle bir-şeyler mırıldandığını, ne olduğunu öğrenmeyi talep ettiğini ve heyecanla öne geçmesine izin verilmesini istediğini duydu. Ama bu kadar sıkışık bir mekânda kimsenin yol vermesine imken yoktu. Shea ileriye baktı ve öncülerin ötesinde keskin bir ışık huzmesi gördü. Belli ki, yol en sonunda genişliyordu. İlmik Geçidi'nden neredeyse çıkmışlardı. Ama sonra, Shea tam diğer tarafa sağ salim ulaştıklarını düşündüğünde, yüksek sesle nidalar oldu ve sıra halindeki grup durdu. Menion'un şaşkınlık ve öfke dolu sesi Allanon'un küfürler mırıldanmasına ve gruba ilerlemesini emretmesine sebep olarak yan karanlıkta çınladı. Bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra grup yavaş yavaş güneşli gökyüzünden ayrılan kayalıkların gölgelediği geniş bir açıklığa doğru ilerlemeye başladı.

"Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandı Hendel, Shea Dayel'in ardından yarıktan çıkarken. "Gnomların kendileri için yasaklanmış olan bir bölgede bu kadar ileri gidemeyeceklerini ümit ediyordum. Görünüşe göre, dağlı, bizi tuzağa düşürdüler."

Shea ışığa, diğerlerinin öfkeli tonlarla konuşmakta olduğu düz bir kaya çıkıntısına tırmandı. Allanon da neredeyse onunla aynı anda belirdi ve önlerindeki manzarayı beraberce gözden geçirdiler. Üzerlerinde durdukları kaya İlmik Geçidi'nin ağzından, aniden yüzlerce metre derinlikteki sarp bir uçurum halini alan küçük bir çıkıntı oluşturarak yaklaşık kırk beş metre uzanıyordu. Parlak gün ışığında bile uçurum dipsizmiş gibi görünüyordu. Kayalık duvarlan, uçurumun etrafında sırtları dışarı doğru bir kavis çizecek şekilde yayılıyor ve birkaç yüz metre ötede başlayan ormanlara yol vererek dimdik aşağı meylediyordu. Her açıdan doğanın bir cilvesi olan uçurum, sivri bir burnu andırıyordu, görünürde hiçbir yol da yoktu. İnce çatlağın diğer tarafında yolcuların geçebilmesi için tek yol olan bir zamanlar ipten ve tahtadan yapılmış bir köprüden artakalanlar sarkıyordu. Sekiz çift göz kaygan yüzeyde tırmanmanın yollarını arayarak uçurumun dik kayalık sathını inceledi. Ama diğer tarafa geçmenin tek yolu önlerindeki açık çukuru geçmek gibi görünüyordu.

"Gnomlar köprüyü tahrip ederken ne yaptıklarını biliyorlardı!" diye homurdandı Menion ortaya. "Bizi kendileriyle bu dipsiz delik arasında kısırdılar. Arkamızdan gelmelerine bile gerek yok. Biz açlıktan ölene kadar bekleyebilirler. Ne aptallık..."

Öfke içinde sustu. Hepsi de böylesine basit, ama etkili bir tuzağa düşmüş olmalarının ne büyük bir aptallık olduğunu biliyorlardı. Allanon uçurumun kenarına yürüdü, derinliğini inceledi ve sonra karşıya geçmenin bir yolunu arayarak diğer tarafa baktı.

"Biraz daha dar olsaydı ya da koşmak için biraz daha yer olsaydı karşı tarafa atlayabilirdim," diyerek gönüllü oldu Durin umutla. Shea karşı tarafa olan uzaklığın yüz metreyi aşkın olduğunu tahmin

ediyordu. Durin dünyanın en iyi atlayıcısı bile olsa bu şartlar altında bu tür bir girişimi sorgulardı.

"Bekleyin biraz!" diye bağırdı Menion birden Allanon'un yanına atlayıp kuzeyi göstererek. "Sol taraftaki kayalıkta duran yaşlı ağaca ne dersiniz?"

Herkes, dağlının ne önerdiğini anlamaya çalışarak oraya baktı. Bahsettiği ağaç sol taraftaki kayalık yüzeyinde büyümüş, yaklaşık yüz elli metre ötelerindeydi. Gri gövdesi açık göğe karşı çırılçıplak asılı duruyordu, adımının ortasında donmuş bir devin yorgun bacakları gibi aşağı sarkan dallan yapraksızdı.

Uçurumdan uzanıp ötedeki ormanlıkta kaybolan kayalık yolun üzerinde görünen tek ağaçtı. Shea da diğerleri gibi oraya baktı, ama buradan gelebilecek herhangi bir fayda göremedi.

"Eğer ucuna bir ip bağlanmış bir oku ona isabet ettirebilir-sem hafif biri karşıya geçip ipi geri kalanlar için sağlam bir yere bağlayabilir," diye öneride bulundu Leah Prensi sol elini yayına götürerek.

"Bu atış yüz metrenin üzerinde," diye karşılık verdi Allanon hırçınca. "Oka bağlanan ipin ağırlığını da hesaba katarsan, oraya isabet ettirebilmek için dünyanın en büyük atışını yapman gerekir; oku ağaca bir adamın ağırlığını taşıyacak kadar derin gömmen gerekeceğinin sözünü bile etmiyorum. Bunun yapılabileceğini sanmıyorum."

"Pekâlâ, başka bir çare bulalım ya da Shannara'nın Kılıcı'nı ve diğer her şeyi unutalım," diye homurdandı Hendel; kırıışık yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Bir fikrim var," dedi Flick aniden bir adım öne çıkarak. Herkes sanki ilk defa görüyormuş, hatta bütün bu zaman boyunca orada olduğunu unutmuşçasına Vadili'ye baktı.

"Pekâlâ, bunu kendine saklama o halde!" diye çıkıştı Meni-on sabırsızlıkla. "Planın nedir, Flick?"

"Eğer grupta uzman bir yaycı olsaydı-" Flick Menion'a kin dolu bir bakış attı "-diğer tarafta asılı olan köprünün tahtalarından birine bir ok atabilirdi ve böylece onu bu tarafa çaka-bilirdik."

"Bu denemeye değer!" diye kabul etti Allanon çabucak. "Şimdi kim..."

"Bunu halledebilirim," dedi Menion çabucak, Flick'e öfkeyle bakarak.

Allanon başıyla onayladı ve Hendel bir ip çıkardı, Menion da ipin boшта kalan tarafını deri kemerine, diğer ucunu da oklarından birinin ucuna bağladı. Menion oku yayına yerleştirdi ve nişan aldı. Bütün gözler uçurumun diğer tarafına bağlı olan ipin üzerindeydi. Menion yaklaşık doksan metre aşağı tarafta asılı olan bir tahta parçası görene kadar tahrip olmuş köprüye bağlı ipi incelemeye devam etti. Grup, o, büyük yayı gerip çabucak nişan aldıktan sonra oku keskin bir vınlamayla serbest bırakırken nefesini tutmuştu. Ok uçurumu geçip tahtaya saplandı, ucundaki ip gevşekçe sallanıyordu.

"İyi atış, Menion," diyerek om/unu sıvazladı Durin. Dağlı gülümsedi.

Köprü iplerin kesilmiş uçları tekrar toplanana kadar dikkatle çekildi. Allanon bunu sağlamlamak için birşeyler aradı, ama Gnomlar onu tutan çubukları da almışlardı. Sonunda Hendel'le Allanon uçurumun kenarlarında durup Dayel belindeki ikinci bir iple sarp uçurumdan karşıya geçerken köprünün iplerini tuttular. Siyah cüppeli devle Cüce ipi tutarken birkaç gergin an yaşandı, ama Dayel sonunda sağ salim karşıya geçebildi. Balinor yeniden ortaya çıktı ve yangının söndüğünü ve Gnom avcılarının yakında

ilmik Geçidi'nde olacaklarını bildirdi. Dayel'in karşı tarafa geçirdiği ip o tarafta sıkıca bağlandıktan sonra alelacele gerisingeri bu tarafa fırlatıldı ve uzun kalan kısmı geçidin girişindeki sivri kayalara kadar getirilip sıkıca bağlandı. Grubun geri kalan üyeleri de sırayla Dayel gibi uçurumun karşı tarafına geçti. Herkes karşıya geçtikten sonra ip izlenmeyeceklerinden emin olmak için kesilip eski köprünün kalan kısmıyla beraber uçuruma atıldı.

Allanon gruba yaklaşan Gnomlara dikkatle kurulmuş bu tuzaktan kurtulduklarını fark ettirmemek için oradan aceleyle uzaklaşmalarını emretti. Gene de oradan ayrılmadan önce uzun boylu tarihçi Flick'e yaklaşıp zayıf, esmer elini omzuna koyarak neşesizce gülümsedi.

"Bugün, dostum, bu grubun bir üyesi olma hakkını kazandın -kardeşinle olan bağının bile üzerinde ve ötesinde olan bir hak."

Aniden dönüp Hendel'e öncülüğü almasını işaret etti. Shea Flick'in kızarmış mutlu yüzüne baktı ve kardeşinin sırtını sıvazladı. Diğerleriyle birlikte olma hakkını gerçekten kazanmıştı -Shea'nın belki de henüz kazanamadığı o hakkı.

Allanon mola işareti verdiğinde grup Wolfsktaag dağlarının on beş kilometre içine kadar ilerlemişti. İlmik Geçidi ve Gnom saldırısının tehlikesi çok gerilerde kalmış, artık ormanların derinliklerine varmışlardı. Bu noktaya dek yolculuklarında bir engelle karşılaşmamış ve süratle yol almışlardı. Yol geniş ve açıktı; dağların birkaç kilometre içine daldıkları halde arazi hâlâ oldukça düzgündü. Hava kuru ve serindi, yolculuğu neredeyse zevkli hale geliyordu. Ilık öğlen güneşinin pırıltısı morallerini yükseltiyordu. Tepesi karlı dağlarda kıraç kayalıkların dışında yer yer ormanlar vardı. Bu arazi tarih boyunca, Cüceler için bile yasak bir yer olarak bilinse de, hiçbiri onlar için tehlike işareti olabilecek bir gariplik algılayamıyordu. Bir ormandan beklenen tüm sesler, böceklerin cıvıltıları, rengârenk, boy boy kuşların ötüşleri vardı. Paranor'un hâlâ uzaklarda olan yapılarına varmak için doğru bir yol seçmiş gibiydiler.

"Birkaç saat sonra gece için mola vereceğiz," diye konuştu uzun boylu gezgin, herkesi etrafında topladıktan sonra. "Fakat ben sabah erkenden, Karabüyücü Lord ve adamları oradalar mı diye Wolfsktaag'ın ötesini kolaçan etmek için sizden ayrılacağım. Bu dağlan ve Anar Ormanları'nın bir kısmını aştıktan sonra Paranor'un hemen aşağısında bulunan Ejder Dişi'nin ilerisindeki ovalan geçmek zorunda kalacağız. Kuzeykarası yaratıkları ya da bunların müttefikleri girişi kapadıysa bunu hemen öğrenmeliyim ki, yeni bir rota belirleyebilelim."

"Yalnız mı gideceksin?" diye sordu Balinor.

"Öyle yaparsam hepimiz için daha emniyetli olur. Ben fazla tehlikede sayılmam, siz de orta Anar Ormanları'na tekrar girdiğinizde birbirinize ihtiyaç duyabilirsiniz. Gnom avcılarının oralardan canlı çıkmadığımızdan emin olmak için bu dağlardan çıkan tüm geçitleri izliyor olacağına eminim. Hendel size bu tuzakların arasından benim kadar iyi öncülük edebilir; ben de siz ovalara varmadan yolda bir yerlerde size yetişmeye çalışırım."

"Hangi yolu seçeceksin?" diye sordu az konuşan Cüce.

"Yeşim Geçidi en güvenlisi. Daha önce yaptığımız gibi bez parçalarından işaretler koyacağım. Kırmızı tehlike demek olacak. Beyaz bezleri izleyin. O zaman her şey yolunda demektir. Şimdi, hazır gün ışığı varken yola devam edelim."

Güneş batıdaki dağların ardında kaybolana dek sürekli yürüdüler. Artık önlerindeki yol seçilmiyordu. Gecede ay yoktu, ancak yıldızlar engebeli arazinin üzerine çok zayıf bir ışık veriyordu. Grup, tepelerinde gökyüzüne sokulmuş bir bıçak gibi otuz metre kadar yukarı uzanan yüksek bir uçurumun dibinde kamp kurdu. Kamp alanının açık olan kenarlarında onları her yönden koruyan yarım daire şeklinde sıralanmış çam ağaçları vardı. Varlıklarına dikkat çekebilecek bir ateş yakmayı istemediklerinden yine soğuk bir akşam yemeği yediler. Hendel gece boyunca bir nöbetçi bulunması için gereken düzenlemeleri yaptı; düşman topraklarda böyle bir uygulamanın elzem olduğunu düşünüyordu. Grubun üyeleri sırayla, diğerleri uyurken birkaç saat oturup nöbet tutacaktı. Yemekten sonra fazla sohbet etmeden hemen battaniyelerinin altına kıvrıldılar, uzun yürüyüş hepsini yormuştu.

Hâlâ diğerlerinin onun yararına hayatlarını tehlikeye attıklarını ve kendisinin olup bitene pek bir katkıda bulunmadığını düşünen Shea ilk nöbeti tutmak için gönüllü oldu. Shea'nın Paranor yolculuğuna karşı takındığı tavır son iki günde bariz bir şekilde değişmişti. Artık Kılıç'ın ele

geçirilmesinin ne kadar önemli olduğunu, Karabüyücü Lord'dan korunmak için dört karanın halklarının buna ne kadar muhtaç olduğunu kavıyordu. Önceden, Kafatası Taşıyıcılarından ve Shannara ailesinin bir oğlu olarak mirasından kaçmıştı. Şimdi ise, yanında yedi ölümlü insanın cesaretinden başka bir şey olmaksızın sınırlan bile belirsiz olan büyük bir tehlikeye kendi isteğiyle koşuyordu. Karşı karşıya olduğu tehlikenin bilincinde olmasına rağmen, Shea, yüreğinde yola devam etmekten kaçınmanın hem Elflerle, hem da insanlarla olan akrabalığına büyük bir ihanet ve tüm insanlığın güvenliğiyle özgürlüğüne önem vermekten duyduğu onurun ruhsuz bir inkârı olacağını hissediyordu. Başaramayacağını söyleseler bile, artık denemek zorunda olduğunu biliyordu.

Allanon kimseye bir şey demeden uzanmış ve birkaç saniye içinde uykuya dalmıştı. Shea iki saatlik nöbeti boyunca onun hareketsiz bedenini seyretti, ardından Durin nöbeti devralınca dinlenmeye çekildi. Liderleri Allanon ancak Flick, gece yansından sonra, nöbet sırası gelip kalktığında, uyandı, kıvrak bir hareketle büyük siyah pelerinini üstüne aldı. Flick'in onunla Gölge Vadi yolunda ilk karşılaştığı zamanki kadar heybetli ve tehditkâr görünüyordu. Uyuyanlara ve açıklığın kenarındaki bir kayaya oturmuş, hareketsiz duran Flick'e şöyle bir baktı, ardından tek kelime etmeden yüzünü kuzeye çevirdi ve ormanın karanlığına dalıp kayboldu.

Allanon gecenin geri kalan kısmında Yeşim Geçidi'ne, orta Anar'a ve sonra da batıdaki ovalara doğru olan yolculuğuna ara vermeksizin devam etti. Esmer gövdesi sessiz ormanın içinde uçan bir gölge hızıyla, neredeyse ayaklan yere değmeden yürüyordu. Ne onlara dokunan, ne de onları eski hallerinde bırakan adeta madde ötesi bir şey olan bedeni, onu gören küçük varlıkların kafasında bilmecemsi bir iz bırakıyordu. Allanon, bir kez daha, Paranor'a yaptıkları yolculuğu düşünüyor, kendinden başka kimsenin bilmediği gerçekleri kafasında evirip çeviriyor ve şüphesiz bir çağın sonu olan şeyin karşısında kendini çaresiz hissediyordu. Diğerleri onun olmuş ve olacak olan şeylerdeki rolünü sadece seziyor, ancak bir tek o kendinin ve onların kaderinin ardındaki gerçekle yaşamak zorunda kalıyordu. Olanlardan nefret ederek, ama başka seçenek olmadığını düşünerek yan sesli bir lanet okudu. Sessiz ağaçlıkların arasındaki yapayalnız, endişe içinde yürürken uzun, ince yüzünde kara bir kararsızlık maskesi vardı, endişeden kırışmış bir yüzdü bu, ama yürek çaresiz kaldığında ruhu ayakta tutacak içsel bir azimle de sertleşmişti.

Şafak söktüğünde kayalar ve kütüklerle kaplı, birkaç kilometrelik sık bir ormanda ilerliyordu. Hemen ormanın bu kesiminin tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu fark etti, adeta ölümün soğuk eli dokunmuştu buraya. Geride bıraktığı yol küçük, beyaz bez parçalarıyla işaretlenmişti. Yürüyüşünü yavaşlattı. O ana dek onu endişelendirecek hiçbir şey olmamıştı, ancak şimdi altıncı hissi ona birşeylerin olması gerektiği gibi olmadığını söylüyordu. Yolun ikiye ayrıldığını gördü. Biri, bir zamanlar anayol olduğu belli olan, geniş açık bir yoldu, sola kıvrılıyor, görünüşte büyük bir vadiye açılıyordu. Bunu anlamak zordu, zira orman o kadar gelişkindi ki, birkaç yüz metreden ötesi seçilemiyordu. İkinci yol ise çalılıklarla kaplı, iki insanın kendilerine keserek daha geniş bir yol açmadan yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı. Bu yol yukarıya Yeşim Geçidi açıklarındaki yüksek bir zirveye gidiyordu.

Tarihçinin ciddi yüzü birden başka birinin, görünmeyen vadiye açılan yolun aşağılarında bir yerde duran yadsınamaz bir şekilde kötücül bir yaratığın varlığını algılamış gibi gerildi. Hiçbir hareket sesi duyulmuyordu. O şey her neyse, aşağıdaki yolda pusuda yatıp kurbanlarını beklemeyi tercih ediyor olmalıydı. Allanon çabucak biri kırmızı diğeri beyaz olmak üzere iki bez parçası yırttı; kırmızı olanı

vadiye inen geniş yola, beyazını ise diğer dar yola koydu. İşini bitirince durup dinlendi, ama vadi yolundaki yaratığın varlığını algıladığı halde hiçbir hareket belirtisi duyamıyordu. Gerçi o yaratık kendisi için kolay lokmaydı, ama gerideki grup için tehlikeli sayılırdı. Bezleri son bir kez daha kontrol ettikten sonra sessizce dar yolda ilerlemeye başladı ve çalılıkların ardında kayboldu.

Yaratık neredeyse bir saat daha bekledikten sonra araştırmak için ortaya çıkmaya karar verdi. Allanon'un tahmininden daha zekiydi ve oraya yaklaşan kişi her kimse, onun varlığını fark ettiği için o yolu seçmediğini anlamıştı. Bu adamın kendinden çok daha güçlü olduğunu da sezmiş ve gürültü etmeden ormanda durup onun çekip gitmesini beklemişti. Nihayet yeterince beklediğine karar vererek hareketlendi ve yolun ikiye ayrıldığı çatala giderek iki bez parçasının hafif orman melteminde dalgalanışını seyretti. Yaratık, kurnazca bunların ne kadar aptalca işaretler olduğunu düşündü ve düşünceli, ağır adımlarla büyük şekilsiz gövdesini taşıyarak onlara doğru ilerledi.

Son gece nöbetini Balinor tutmuştu ve şafağın altın şansı ışıqlan gözlerini kamaştırarak dağın ardındaki urukta belirirken uzun boylu sur gözcüsü herkesi nazıkçe uyandırdı. Sabah ayazı hepsini ayılttı, hâlâ serin olan güneşli günde ısınmaya çalışarak çarçabuk kahvaltı niyetine birşeyler atıştırdılar ve eşyalarını toplayarak yürüyüş için hazırlıklarını yaptılar. Biri Allanon'u sordu ve Flick uyku mahmurluğuyla, onun gece yansı ayrıldığını, ama giderken bir şey demediğini söyledi. Kimse onun sessiz sedasız gidişine şaşırmadı ve bu konu hakkında başka söz edilmedi.

Yarım saat sonra, grup, Wolfskaag ormanlarının arasından kuzeye doğru yola çıkmıştı; pek az konuşarak, daha önceki düzende, sürekli ilerliyorlardı. Hendel öncülüğü çalıların ve kayaların arasından bir kedi kıvraklığıyla geçen, yapraklarla kaplı zeminde hiç ses çıkarmadan yürüyen Menion Leah'ya bırakmış, onu izliyordu. Hendel Leah Prensi'ne saygı duyuyordu. Onun bir orman adamından aşağı kalır yanı yoktu. Ancak Cüce onun hâlâ toy ve tecrübesiz olduğunu da biliyordu ve bu topraklarda ancak dikkatli ve tecrübeli olanlar hayatta kalabilirdi. Yine de, denemek öğrenmenin tek yoluydu, bu yüzden Cüce genç adamın öncü olmasına kıskanarak da olsa göz yummuştu. O da önlerindeki yolda beliren her şeyi bir kez daha gözden geçirme göreviyle kendini tatmin ediyordu.

Rahatsız edici bir ayrıntı, yoldaşının gözüne hiç çarpmadıysa da, Cüce'nin dikkatini hemen çekti. Yolda, oradan sadece birkaç saat önce geçen adamdan hiçbir iz görünmüyordu. Hendel zemini titizlikle incelediyse de en ufak bir ayak izine rastlayamadı. Beyaz bez parçalan aynen söylendiği gibi belirli aralıklarla görülüyordu. Ne var ki, yolda hiçbir iz yoktu. Gerçi Hendel Allanon hakkında birçok hikâye duymuştu ve adamın olağanüstü güçlere sahip olduğunu biliyordu, ama izini böyle tamamen kaybedebileceğini akli almıyordu. Cüce bunu anlayamamıştı, ama kimseye de bir şey söylemedi.

Grubun en arkasındaki Balinor da Paranor'dan gelen bu gizemli adamı düşünüyordu. Hiç kimsenin bilmediklerini bilen bu tarihçi, her yeri gezmiş görünen bu gezgin hakkında çok az şey biliniyordu. Babasının krallığında büyürken Allanon'u pek çok kez görmüştü, ama tek söz etmeden gelip giden, ona her zaman çok iyi davranan, gene de esrarengiz geçmişi hakkında tek bir ipucu vermeyen bu esmer yabancıyı belli belirsiz hatırlıyordu. Tüm ülkelerin bilge kişileri Allanon'u eşsiz bir filozof ve bilgin olarak tanırdı. Kimileri ise onu sadece verdiği öğütlerle geçinen, sağduyu sahibi bir gezgin olarak bilirdi. Balinor ondan pek çok şey öğrenmişti ve neredeyse kör bir inançla ona güveniyordu. Ne var ki onu hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. Bu düşüncüyü bir süre kafasında evirip çevirdi, sonra birdenbire bir gerçek aklına dank etti, Allanon'da yıllar boyunca, hiçbir yaşlanma belirtisi

görmemişti.

Yol, dev ağaçlar ve çalılar sıklaşarak aşılmaz duvar gibi kapanırken, yine yukarı doğru kıvrılmaya ve daralmaya başlamıştı. Menion bez parçalarını itaatkârca izlemişti ve doğru yolda olduklarından şüphesi yoktu, ancak yol iyice zorlaşınca şüphelenmeye başladı. Yol beklenmedik bir şekilde ikiye ayrıldığında ve Menion sakinlik içinde durduğunda neredeyse öğlen olmuştu.

"Bu çok garip. Bir yol ayrımı var ve hiçbir işaret yok. Allanon'un neden işaret koymadığını anlayamıyorum."

"İşaretin başına bir şey gelmiş olmalı," dedi Shea derin derin içini çekerek. "Hangi tarafa gidiyoruz?"

Hendel dikkatle zemini inceledi. Yukarı giden yolda birinin geçişini belli eden bükülmüş dallar ve yerlerde yeni düşmüş yapraklar vardı. Ne var ki aşağıdaki yolda da, çok silik de olsa ayak izleri vardı. Hendel içgüdüsel olarak yolların birinde, belki ikisinde de tehlike olduğunu sezinlemişti.

"Hoşuma gitmedi -bir terslik var bu işte," diye mırıldandı kendi kendine. "İşaretler karıştırılmış, belki de kasıtlı olarak."

"Belki de buranın yasak topraklar olduğu söylentisi saçma değildir," dedi yıkılmış bir ağacın üstüne oturan Flick.

Balinor öne çıkarak Hendel'e Yeşim Geçidi'nin yönünü sordu. Hendel aşağı giden yolun daha hızlı ve geniş olduğunu kabul ediyordu, ama Allanon'un hangi yolu seçtiğini bilmek olanaksızdı. Sonunda Menion bıkkınlık içinde ellerini kaldırdı ve bir seçim yapılmasını istedi.

"Hepimiz biliyoruz ki, Allanon bir işaret bırakmadan bu yolu geçmemiştir, öyleyse ya onun ya da işaretlerin başına bir iş geldiği açık. Her halükârda burada durup, bir cevap bulmayı bekleyemeyiz. Bizi Yeşim Geçidi'nde ya da ormanın ötesinde karşılayacağını söylemişti, bu durumda ben aşağı yolu takip edelim derim -en hızlı yolu!"

Hendel işaretler yüzünden kafasının karıştığını ve ileride tehlikeli olabilecek şeyler olduğunu sezdiğini bir defa daha dile getirdi. Shea da oraya vardıkları anda bez parçalarından birini göremediğinde bu hisse kapılmıştı. Balinor ve diğerleri birkaç dakika boyunca hararetle tartıştılar ve sonunda dağlının fikrine katıldılar. En hızlı yolu takip edecekler, ama bu gizemli dağlardan çıkana kadar tetikte olacaklardı.

Menion'un öncülüğünde yeniden yola koyuldular. Onları büyük ağaçların her yana uzanan dallarının kamufle ettiği bir vadiye götüren hafif eğimli aşağı yoldan hızla inmeye başladılar. Yol, kısa bir süre sonra şaşırtıcı bir şekilde genişledi ve ağaçlarla çalılıklar geride kaldı. Arazi burada daha düzdü. İyice azalan eğim zar zor fark ediliyordu. Yolculuk kolaylaştıkça korkuları da dağıldı ve bu yolun uzun yıllar önce bu çevrede yaşayanlarca bir anayol olarak kullanıldığı belli oldu. Vadinin tabanına gelene kadar bir saate yakın yürüdüler. Etraflarındaki dağlara kıyasla ne yönde olduklarını anlamak kolay değildi. Ormanın ağaçları önlerindeki patika ve bulutsuz mavi gökten başka her şeyi gözden gizliyordu.

Grup kısa bir süre ilerledikten sonra ağaçların arasında yükselen büyük ve garip bir yapı gördü. Yapı, direklerinin düzlüğü olmasa nerdeyse orman yüzünden ayırt edilemeyecekti. Birkaç saniye sonra pasla kaplı ve açık gökyüzünü karelere bölen çatı iskeleti karşılarındaydı. Kendiliklerinden yavaşladılar, bunun dikkatsiz yolculara kurulmuş bir tuzak olup olmadığını anlamak için etraflarına

bakındılar. Ancak bir kıpırtı olmadı, böylece yapının çekiciliğine kapılarak yaklaşmaya devam ettiler.

Yol aniden bitiverdi ve bu tuhaf iskelet çürümüş de olsa hâlâ düz ve görünüşte çağlar boyunca olduğu kadar sağlam, büyük, metalden kirişleriyle gözlerinin önüne serildi. Bunlar çok uzun bir süre önce inşa edilen, ancak şimdi varlığı bile unutilan büyük bir şehrin parçasıydı. Soyu tükenmiş varlıklara ait bir medeniyetin, etrafındaki dağlar ve vadi kadar unutilmuş bir anıtıydı. Metal yapı taşı andıran büyük, artık yıkılmakta olan ve hava koşullarıyla zamanın etkisinde yıpranmış devasa temeller üzerine oturtulmuştu. Bazı yerlerinde duvarlarından kalan parçalar görölüyordu. Benzer binalar birkaç yüz metre boyunca, insanoğlunun güçlü doğaya yaptığı zayıf etkinin göstergesi gibi orman duvarının bittiğı yere kadar uzanıyordu. Küçük ağaçlar ve çalılıklar yapıların içinde, temelinde ve iskeletinde öylesine yükselmişti ki, şehir zamanın etkisinde çürümekten çok bu arla boğuluyor gibiydi. Gruptakiler başka bir çağın bu dilsiz tanığının karşısında sessizce kalakalmışlardı, kendileri gibi insanların yıllar önce meydana getirdiğı şeylerdi bunlar. Shea parçalanarak ölüp giden yapılan seyrederken yadsınamaz bir boşluk duygusuna kapıldı.

"Nedir burası?" diye sordu sessizce.

"Bir şehrin kalıntıları," diye omuz silkti Hendel, genç Vadiliye dönüp. "Sanırım yüzyıllardır buraya ayak basan olmamış."

Balinor en yakınlarındaki binaya uzanıp metal iskeleti sildi. Toz ve pas parçalan, geride, binanın hâlâ güçlü olduğunu anlatır gibi çelik grisini bırakarak sağanak halinde yağdı. Sınır gözcüsü yavaşça dolanırken diğerleri de taştan yapıya dikkatle bakarak, onu izlediler. Bir süre sonra Balinor bir köşede durup toz ve kir tabakasını sildiğinde çürüyen duvarda hâlâ okunabilen bir tarih belirdi. Okumak için hepsi eğilip baktılar.

Shea hayretler içinde, "Vay, bu şehir Büyük Savaşlar'dan önce bile varmış!" dedi hayretle. "İnanamıyorum, var olan en eski yapı olmalı bu!"

"Allanon'un bana o zamanlar yaşamış olan insanlar hakkında ne söylediğini hatırlıyorum," dedi Menion dalgın bir hatırlama anında. "Dediğine göre, bu altın çağmış ve öyle olduğu halde bugün ancak bu kadarını görebiliyoruz. Üç beş demir direktten başka bir şey kalmamış."

"Gitmeden önce biraz dirlensek nasıl olur?" diye önerdi Shea. "Diğer binalara da çabuk tarafından bir göz atmak istiyorum da."

Balinor ve Hendel durmak konusunda biraz çekimserdi, ama herkesin bir arada kalması şartıyla kısa bir süre dinlenmeyi kabul ettiler. Shea Flick'le beraber yandaki binaya gitti.

Hendel çömeldi ve kendi yurduna çok yabancı olan bu metal ormanında geçirdiğı her andan nefret ederek dev yapılara bıkkınlıkla baktı. Ötekiler Menion'u izleyerek binanın tarih yazısını buldukları arka tarafını dolandılar, düşen bir duvar parçasında bir de isim yazılı olduğunu gördüler. Birkaç dakika geçmemişti ki, Hendel ailesini ve Culhaven'ı düşlerken buldu kendisini; sonra hemen toparlanarak etrafı gözlemeye koyuldu. Herkes görülebiliyordu, ama Shea ile Flick ölü şehrin sol yanındaki çürüyen kalıntıları merakla incelerken ilerlemişler ve gözden kaybolmuşlardı. Hendel aynı anda çevrelerindeki ormandan arkadaşlarınıninkinden başka hiçbir ses gelmediğini fark etti; sanki etrafı ölüm sessizliği kaplamıştı. Sakin vadide ne bir rüzgâr sesi duyuluyor, ne bir kuş uçuyor, ne de böcek

vızıldıyordu. Dikkat kesilen kulaklarında kendi boğuk nefesinin sesini duyabiliyordu.

"Bir terslik var," dedi, kelimeler ağzından dökülürken eli içgüdüsel olarak ağır topuzuna gitti.

O anda, Flick Shea'yla inceledikleri binanın bir yanında, kısmen yapının arkasında kalan beyaz bir şey gördü. Merakla, etrafta gelişigüzel dağılmış görünen bu beyaz nesnelere yaklaştı. Shea onu fark etmemiş ve binadan uzaklaşarak başka bir binaya yönelmişti. Flick cisimlere biraz daha yaklaştı, ama bu beyaz şeylerin ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Ama iyice yaklaşıp öğlen güneşinin ışığında, dikkatle bakınca bunların kurumuş kemikler olduğunu ürpererek fark etti.

Bodur Vadili'nin arkasındaki dallar ve çalılar gök gürültüsüne benzer bir dal ve çalı patlamasıyla açıldı. Birçok bacağı olan gri, korkunç bir canavar saklandığı yerden çıktı. Yaşayan etin ve makinenin kâbuslardan fırlamış bir mutasyonu olan yaratığın çarpık bacakları, yarısı metal kaplamayla, yarısı da kaba kıllı tenle kaplı bir gövdeyi destekliyordu. Metal boynunun üzerinde böceklerinkini andıran kafası huzursuzca kıpırdanıyordu. Ucu sivri antenleri iki pırıldayan gözün ve iştahla açılıp kapanan çenesinin yanına doğru eğilmişti. Bir zamanlar efendilerinin ihtiyaçlarını karşılamak için geliştirilmiş olan yaratık efendilerini yok eden felaketten sağ çıkmış, asırlardır süren çürümüş metalden varlığını sürdürmüş, evrilerek şekilsiz bir ucubeye ve daha kötüsü et yiyen bir canavara dönüşmüştü.

Kimse ne olduğunu anlayamadan, yaratık talihsiz kurbanının üzerine atıldı. Canavar bir ayağıyla vurarak kardeşini yere serip çenesi tıslayarak üzerine eğilirken, Shea olay yerine en yakın kişiydi. Shea düşünmek için hiç vakit kaybetmedi; keskin bir çığlıkla kısa av bıçağını çekip Flick'in yardımına koştu. Yaratık talihsiz kurbanını tam yakalamıştı ki, kendine çılgınca saldıran diğer insan dikkatini dağıttı. Bu beklenmedik saldırı yüzünden duraksayarak gevşedi ve geriye bir adım attı, patlak yeşil gözlerini önündeki küçük adama dikerek ikinci bir defa öne atılıp vurmak üzere gerildi.

Menion dehşetle, "Shea sakın...!" diye bağırdığında Vadili yaratığın kıvrık bacaklarından birine çoktan ve boş yere vurmuştu bile. Yaratığın dev gövdesinden adeta gazap dumanları yükseldi ve onu yere sermek için Shea'ya bir tekme savurdu. Ancak Shea sıçrayarak bu darbeyi kıl payı savuşturdu ve küçük silahıyla canavara bir darbe daha indirdi. Sonra diğerlerinin korku dolu bakışlarının önünde, ormandan gelen kâbus, talihsiz Vadiliye yaklaştı. Shea Flick'i tam emin bir yere çekmek üzereyken, yaratık onu devirdi ve çıkan toz bulutunda her şey bir an için gözden yitti.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, kimse harekete geçecek zamanı bulamamıştı. Hendel görünüşe göre kim bilir kaç asırdır ormanda pusuya yatarak talihsiz kurbanlarını bekleyen bu kadar büyük ve vahşi bir yaratık daha önce hiç görmemişti. Cüce olay yerine en uzak düşen kişiydi, ama yere düşen Vadililerin derhal yardımına koştu. Aynı anda diğerleri de harekete geçti. Toz bulutu, iğrenç kafayı görebilecekleri kadar yatıştığında üç yay da aynı anda vınladı ve oklar kıllı, siyah gövdeye tok sesler çıkararak saplandı. Yaratık öfkeyle tısladı ve ön ayakları üzerinde dikilerek yeni düşmanlarına baktı.

Meydan okuyuşu cevapsız kalmayacaktı. Menion Leah yayını atıp büyük kılıcını kınından sıyırdı.

"Leah! Leah! Prens binlerce yıllık geleneksel savaş çığlığını atarak, parça parça olmuş temellerin ve yıkık duvarların üzerinden aşip yaratığa doğru vahşice atıldı. Balinor da kendi kılıcını çekip, kılıcının ağzı parlak güneş ışığında parıldarken dağlının yardımına koştu. Durin ve Dayel, kalın derisine saplanan okları çıkarmak için ön ayaklarıyla çırpınan yaratığın kafasına üst üste ok yağdırıyorlardı. Menion Balinor'un önündeki iğrenç yaratığa yaklaşıp kılıcıyla vururken yakındaki

bacağı kemiği ortaya çıkana kadar yardı. Yaratık gerileyip Menion'a vurduğu sırada kafasına güçlü bir darbe aldı; Hendel'in savaş topuzu sersemletici bir güçle inmişti. Bir saniye sonra, Balinor geriye attığı, parıldayan zincir zırhın ardında dalgalanan peleriniyle yaratığın önünde duruyordu. Callahorn Prensi hızlı ve güçlü kılıç darbeleriyle yaratığın bir bacağını daha kesip kopardı. Canavar vahşice debelenerek düşmanlarından birini yere çalıp öldürmek istedi, ama nafile. Üç adam yaratığı, yerdeki kurbanlarından uzaklaştırmak için savaş naraları atarak hep beraber vahşice vurmaya başladılar. Yaratığın savunmasız yan taraflarına vurarak canavarın bir o yana bir bu yana dönmesini sağladılar. Durin'le Dayel de yaklaşarak devasa hedefe ok yağdırmaya devam ettiler. Okların çoğu yaratığın metal kaplı yerlerine gelerek etkisiz kalıyordu, ama dur durak bilmeyen ok yağmuru çılgına dönen yaratığın dikkatini sürekli dağıtıyordu. Bir ara, Hendel öylesine şiddetli bir darbe aldı ki, bayılacak gibi oldu, kâbusa benzeyen saldırgan işini bitirmek için ona yaklaştı. Ama Balinor gücünün her bir damlasını kullanarak öyle vahşice ve acımasızca vurdu ki, yaratık Cüce'ye Menion tarafından ayağa kaldırılmadan önce ulaşamadı.

Durin'le Dayel'in attığı oklar sonunda yaratığın sağ gözünü kısmen kör etti. Vurulan gözünden ve diğer bir düzine kadar büyük yarasından bol bol kan kaybeden yaratık savaşı kaybettiğini ve kaçmazsa canını kurtaramayacağını anlamıştı. En yakınındaki düşmanına saldıracakmış gibi atılıp şaşırtıcı bir çabuklukla ormandaki ininin güvenliğe kavuşmak için döndü. Meni-on onu bir süre takip etti, ama yaratık arayı açmış ve büyük ağaçların arasında kaybolmuştu. Kurtarıcıları yerde iki büküm olmuş hareketsiz yatan iki Vadiliye yardıma gittiler. Savaş yaralarını tedavi etmekte yıllarca tecrübe kazanmış olan Hendel onları muayene etti. Yara bere içindeydiler, ama kırık kemik yok gibi görünüyordu. İçten bir zarar görüp görmediklerini anlamak da zordu. Yaratık ikisini de, Flick'i boynundan Shea'yı da omzundan sokmuştu; buralarda çirkin, koyu mor lekeler oluşmuştu. Zehir! Onları ayıltmaya çalıştılar, ama iki adam da, zayıf nefesler alarak, soluk tenleri gitgide grileşerek baygın kaldılar.

"Bunu tedavi edemem," dedi Hendel endişeyle. "Onları Allanon'a ulaştırmalıyız. O bu işlerden anlar; muhtemelen onlara yardım edebilir."

"Ölüyorlar, değil mi?" diye sordu Menion ancak duyulabilir bir fısıltıyla.

Hendel bunu izleyen sessizlikte başıyla hafifçe onayladı.

Balinor hakimiyeti ele alarak kendisiyle Hendel hamak hazırlarken Durin'le Menion'a Vadilileri taşımakta kullanılmak üzere sedye yapmaları için direk kesmelerini söyledi. Dayel de yaratığın geri dönmesi ihtimaline karşı nöbet tutacaktı. On beş dakika sonra sedyeler hazırlanmış, yaralılar üstüne yerleştirilmiş ve yaklaşan gecenin soğuğuna karşı battaniyelerle sıkıca örtülmüşlerdi. Artık yola çıkmaya hazırdılar. Diğer dördü sedyeleri taşıırken Hendel öncü oldu ve birkaç dakika içinde ölüm sessizliğindeki şehrin kalıntılarını geçip gizli vadiden bir çıkış yolu buldular. Öncülük eden Cüceyle derme çatma sedyelerin üzerinde baygın yatan bedenleri taşıyan diğerlerinin gergin, asık yüzleri faydasız bir nefretle geriye, ormanın içinde hâlâ seçilebilen kalıntılara bakıyordu. İçlerinde acı bir umutsuzluk yükselmişti. Bu vadiye güçlü, kendilerine güvenen ve görevlerine inanan kişiler olarak gelmişlerdi, ama ayrılırlarken zalim bir talihsizliğin sillesini yemiş kurbanlar gibiydiler.

Taşıdıkları yaralılarından başka şey düşünmeksizin, çevrelerindeki dağlık alanın hafif yokuşunu, uzun, sessiz ağaçların boylu boyunca sıralandığı kavisli, geniş yolu aşip vadiden çabucak çıktılar. Ormanın cıvıltılı sesi tehlikenin artık geçtiğini gösterircesine yeniden duyulur olmuştu. Savaşlarda

deneyim kazanmış, akli yurdunun ormanlarındaki en ufak değişikliğe endeksli olan sessiz Cüce haricinde kimse bu farkı sezmemişti Cüce, Allanon'un ve vaat edilen işaretlerin başına ne geldiğini merak ederek onları bu vadiye sürükleyen tercihlerini acıyla hatırladı. Üzerinde fazla düşünmesine gerek bile olmadan, Allanon'un yukarı giden patikayı seçmeden önce işaretleri koyduğunu, ama ya karşılaştıkları yaratık ya da başka biri veya bir şeyin bu işaretlerin amacını anlayıp onları ortadan kaldırmış olması gerektiğini anlamıştı. Bunları bir kez daha düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu fark edip dişlerini hırsla sıkarak ve ayağını yere daha sert vurarak öfkesini dağıtmaya çalıştı.

Vadinin bitimine vardılar ve duvar gibi örülmüş, neredeyse göğün tamamını kapatan sık ağaç gövdelerinin arasından mola vermeden yola devam ettiler. Yol bir defa daha daraldı ve onları tek sıra halinde yürümek durumunda bıraktı. Gökyüzünün mavi rengi morla kan kırmızısına dönüşerek bir günün daha batışını ilan ediyordu. Hendel aydınlığın ancak bir saat daha süreceğini hesaplamıştı. Yeşim Geçidi'nden ne kadar uzakta oldukları konusunda bir fikri yoktu, ama oraya yaklaştıklarından emindi. Hepsi de, gece molası veremeyeceklerini, hatta eğer Vadililerin hayatını kurtarmayı ümit ediyorlarsa, belki ertesi gün de uyuyamayacaklarını biliyorlardı. Allanon'u bulmak ve zehir yaralıların kalplerine ulaşmadan önce onları tedavi ettirmek zorundaydılar. Kimse fikir beyan etmemiş, konuyu tartışmayı da gereksiz bulmuşlardı. Tek bir seçenek vardı ve bunu kabullenmişlerdi.

Bir saat sonra, güneş batıdaki dağların ardında kaybolduğunda, dört taşıyıcının kolları vadinin çıkışından beri aralıksız gerilmekten güçlerinin sınırına dayanmıştı. Balinor kısa bir mola vermeyi teklif ettiğinde, gruptakiler bitkin bir halde, ormanın akşam sessizliğinde nefes nefese yere çöktüler. İyiden iyiye gece çöktüğünde Hendel öncülüğü Flick'in sedyesini taşımaktan belli ki en çok yorgun düşen kişi olan Dayel'e devretti. Vadililer hâlâ baygın haldeydiler, ısınmaları için kat kat battaniyelerle sarılı vücutları ince bir ter katmanıyla kaplıydı ve yüzleri solgun akşam ışığında kül rengiydi. Hendel nabızlarını yokladığında gevşek kollarda ancak küçücük bir hayat belirtisi olduğunu gördü. Menion kontrolsüz bir öfke içinde aklına gelen şeylere lanetler okuyarak hızlı adımlarla volta atıyor ince yüzü geride bırakılan dövüşün etkisiyle kızarmış, hırsını alabileceği birşeyler bulmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

On dakikalık kısa bir dinlenmeden sonra, grup zorlu yürüyüşüne yeniden başlamıştı. Güneş onları solgun bir hilalin ve yıldızların zayıf ışığı altında bırakıp tamamen gözden yitmişti. Gerçek bir aydınlıktan yoksun olmaları ve patikanın engebesi yürüyüşlerini yavaşlatıyor ve tehlikeli hale getiriyordu. Dayel gelişmiş algılarıyla karanlıkta yolu belirlerken Hendel de bu zayıf Elfin yerine geçmiş, Flick'in sedyesini taşıyordu. Cüce hüznle, Allanon'un Wolfsktaag Dağları'na çıkabilmeleri için kendilerine bırakacağı bez parçalarını düşünüyordu. Doğru yolu bulmak şimdi her zamankinden daha çok gerekliydi -kendisi için değil, yaşamları süratlerine bağlı olan iki Vadili için. Kollan henüz yorulmamıştı, dalgın dalgın başlarına gelenleri düşünerek yürümeye devam ederken sol yanında göğe uzanan iki tepeyi fark etti. Birkaç dakika içinde baktığı yerin Yeşim Geçidi olduğunu anlamıştı.

Aynı anda, Dayel gruptakilere yolun ileride üçe ayrıldığını ilan etti. Hendel çabucak geçide soldaki yolu izleyerek varacaklarını söyledi. Duraklamadan yola devam ettiler. Yol dağlardan aşağı inip ikiz tepelere doğru uzanmaya başladı. Yolun sonuna geldiklerinden emin, Allanon'un kendilerini orada beklediği umuduyla güç kazanarak adımlarını hızlandırdılar. Shea ile Flick sedyelerinde artık hareketsiz değillerdi, sıkıca sarılmış battaniyelerinin altında adeta vahşice kıvranıyorlardı. Zehirlenmiş vücutlarında ölümün sıkı pençesiyle güçlü bir yaşama isteği arasında savaş vardı.

Hendel bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Demek vücutları daha pes etmemişti. Diğerlerine döndüğünde ikiz tepelerin arasından parlayan bir ışığa baktıklarını gördü. Sonra bir patlama sesi ve ışığın olduğu yerden sesler işitildi. Balinor durmamalarını emretti, ama Dayel'in önden gidip etrafı kolaçan etmesini söyledi.

"Nedir o?" diye sordu Menion merakla.

"Bu mesafeden emin olamam," diye cevapladı Durin. "Davul ve şarkı seslerine benziyor."

"Gnomlar," dedi Hendel felaketi haber verircesine.

Bir saat daha yol aldıktan sonra gizemli ışığın kaynağının yüzlerce küçük ateşten geldiğini gördüler. Gürültülerse gerçekten de çalan davullardan ve şarkı söyleyen bir sürü adamdan geliyordu. Sesler kulakları sağır edici dereceye ulaşmıştı ve Yeşim Geçidi'ndeki iki tepe devasa, tehditkâr kuleler gibiydi önlerinde. Balinor oradakilerin Gnomlar olması halinde, kendileri için yasak topraklar olan bir yere nöbetçi dikmeye cüret edemeyeceklerinden geçide ulaşana kadar böylece güvenlikte olacaklarından emindi. Davul ve şarkı sesleri ağaçların arasından titreşmeye devam ediyordu. Geçidi tutanlar her kimse orada bir süre daha kalacakları kesindi. Kısa bir süre sonra, Yeşim Geçidi'ne varmışlar, ateşin aydınlığının biraz ötesine kadar yaklaşmışlardı. Sessizce yoldan uzaklaşıp gölgelere çekilen grup kısa bir fikir alışverişinde bulundu.

"Neler oluyor?" diye sordu Balinor Hendel'e herkes ormanın güvenliği içinde eğilince.

"İnsanın aklını okuyamazsan, bu kadar uzaktan bilebilmek mümkün değil!" diye hırladı Cüce hiddetle. "Şarkılar Gnom şarkılarına benziyor, ama sözlerini seçemiyorum. İyisi mi biraz ilerleyip kontrol edeyim."

"Aynı fikirde değilim," dedi Durin hemen. "Bu iş bir Elfe göre, Cüceye değil. Senden daha çabuk ve daha sessiz hareket edebilirim, dahası bir muhafız olup olmadığını sezebilirim."

"O zaman ben gideyim," diye atıldı Dayel. "İkinizden de daha ufak tefek, hafif ve hızlıyım. Hemen dönerim."

Yanıt beklemeksizin yola koyuldu ve kimsenin karşı çıkmasına fırsat bırakmadan ormanda gözden kayboldu. Durin kardeşinin hayatından endişe ederek alçak sesle küfretti. Eğer orada gerçekten Gnomlar varsa etrafta sinsi sinsi dolaşan yolunu şaşırmış bir Elfi gördükleri yerde öldürürlerdi. Hendel bıkkınca yüzünü buruşturup omuz silkti ve Dayel'in geri dönmesini beklerken bir ağacın önüne oturdu. Shea'nın iniltileri artmıştı, çırpınışları daha da vahşileşmiş, battaniyeyi üzerinden fırlatmıştı. Neredeyse sedyesinden düşecekti. Flick de aynı durumdaydı, yalnız onun iniltileri daha sakindi, yüzü korkutucu bir şekilde gerilmişti. Menion'la Durin gidip onları battaniyelerine sardılar ve sedyelerine uzun deri kayışlarla bağladılar. İniltileri sürüyordu, ama gruptakilerin geçidin diğer tarafından gelen bunca gürültü arasında duyulmak gibi bir endişeleri yoktu. Sessizce oturup, endişeyle ufka bakarak davul seslerini dinleyerek Dayel'i beklediler. Geçidi tutanlar her kim olursa olsun, bir yol bulup geçmek zorunda olduklarını biliyorlardı. Uzun dakikalar geçti. Sonunda karanlığın içinden Dayel belirdi.

"Gnomlar mı?" diye sordu Hendel.

"Hem de yüzlercesi," diye yanıtladı Elf sertçe. "Yeşim Geçidi'nin girişine yayılmışlar ve düzinelerce ateş yakmışlar. Davullara ve şarkılara bakılacak olursa bu bir tür ayin olmalı. İşin kötüsü yüzleri bu

tarafa dönük. Görülmeden kimse geçemez oradan."

Durakladı ve Balinor'a dönmeden önce acı içindeki yaralı Vadililere baktı.

"Girişi ve tepelerin her iki yanına da inceledim. Dosdoğru Gnomların arasından geçmekten başka çıkış yolu yok. Bizi kapana kısırdılar!"

Dayel'in korkunç rapora ani bir tepkiye yol açtı. Menion ayağa sıçrayıp kılıcını yakalayıp ya savaşıyor ya da bu uğurda öleceği yolunda tehditler savurdu. Balinor onu durdurmaya, ya da en azından sakinleştirmeye çalıştı, ama diğerleri de bağırarak dağlının yeminlerine katılınca birkaç dakika süresince bir kargaşa yaşandı. Hendel, biraz sarsılmış olan Dayel'e geçidin girişinde gördükleri hakkında birkaç sora sordu ve ardından herkesi sükûnete davet etti.

"Gnom şefleri oradaymış," dedi Cüce neden sonra Menion'u sakinleştirebilen Balinor'a. "Her ay yapılan özel ayın için civar köylerin üyeleri ve din adamları da. Günbatımında gelip yasak toprakların, yani Wolfsktaag'ın gazabından korunmak için tanrılarına dua ediyorlar. Bu tören gece boyunca sürecektir ve sabah olduğunda genç arkadaşlarımıza yardım etmek için geçilecektir."

"Gnomlar harika bir halkmış doğrusu!" diye patladı Menion. "Buradaki belâlardan korkuyorlar, ama Kafatası Krallığı'yla ittifak yapıyorlar. Sizi bilmem, ama ben birkaç yarım akıllı Gnom işe yaramaz büyüler mırıldanıyor diye pes edecek değilim!"

"Kimsenin pes ettiği yok, Menion," dedi Balinor çabucak. "Bu gece bu dağlardan çıkıyoruz. Hemen şimdi."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Hendel. "Gnom halkının yansı oradayken ortalarından geçip mi gideceğiz? Yoksa uçacak mıyız?"

"Durun biraz!" diye atıldı Menion ve baygın bir halde yatan Shea'nın üzerine eğilip giysilerinin arasında birşeyler aradı. Sonunda güçlü Elftaşlarının olduğu küçük deri keseyi bulmuştu.

"Elftaşları bizi buradan çıkaracak," dedi keseyi sıkıca kavrayarak.

Dağlının keseyi hevesle tuttuğunu görüp inanamayan Hendel, "Aklını mı kaçırdı bu?" diye sordu.

"İşe yaramaz bu, Menion," dedi Balinor alçak sesle. "Taşları ancak Shea kullanabilir. Ayrıca Allanon bir defasında taşların sadece güçleri madde ötesinde yatan şeylere, insanın aklını karıştıran tehlikelere karşı kullanılabileceğini söylemişti. Gnomlar ise etten kemikten yaratıklar, hayal gücünün ya da ruhlar âleminin ürünü değiller ki."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, ama benim bildiğim bu taşların Sisli Bataklık'taki yaratığa karşı etkili olduğudur ve işe yaradığını gözlerimle gördüm.." Menion birden sustu, söylediklerini düşündü, keseyi ve içindekileri tutan eli düşü. "Neye yarar? Haklı olmalısın. Artık ne söylediğimi bilmez oldum."

"Bir yol olmalı!" diye atıldı Durin. "Dikkatlerini beş dakika olsun başka bir yöne çekebilirsek belki onları atlatabiliriz."

Menion kulaklarını dikti, belli ki bu fikri kayda değer bulmuştu, ancak binlerce Gnomun dikkatini dağıtacak bir şeyi hayal edemiyordu. Diğerleri ortaya gelişigüzel öneriler atarken Balinor düşüncelere dalmış, volta atıyordu. Hendel acı bir alayla kendisini Gnomları ortasına atıp esir düşmeyi önerdi. Gnomlar yıllardır peşinde oldukları adımı ele geçirdiklerine o kadar sevinirlerdi ki, başka bir şeye dikkat etmezlerdi. Meni-on bu şakayı pek beğenmedi ve onun önerdiği şeyi yapmasına izin verme taraftarı oldu.

"Bu kadar laf yeter!" diye kükredi Leah Prensi sonunda kendini hepten kaybederek. "Şimdi Vadililerin işi bitmeden hemen bir plan yapıp yola koyulmalıyız. Pekâlâ, ne yapacağız?"

"Geçidin genişliği ne kadar?" diye sordu Balinor dalgın dalgın, voltasına devam ederek.

"Gnomları olduğu noktada iki yüz metre kadar," diye cevapladı Dayel Menion'la yüzleşmekten kaçınarak. Bir süre düşündükten sonra bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şaklattı. "Geçidin sağ tarafı tamamen açık alan, ama sol tarafta kayalık boyunca küçük ağaçlar ve çalılıklar var. Bunlar bize siper olabilir."

"Yeterli değil," diye sözünü kesti Hendel. "Yeşim Geçidi bir ordunun geçebileceği kadar geniştir, bu kadar az gizlenerek oradan geçmeye çalışmak intihar olur. Geçidin diğer yanını da biliyorum. Bakan herhangi bir Gnom bizi anında görecektir!"

"O halde başka bir tarafa bakmaları gerekecek," diye hırladı Balinor, kafasında planı belirginleşmeye başlamıştı. Birden durup ormanın zeminine çömeldi ve geçidin girişini gösteren bir plan çizip Dayel'le Hendel'e onay beklercesine baktı. Menion da şikâyet etmeyi bırakıp onlara katılmıştı.

"Çizime göre, biz buraya ulaşana kadar ışığın dışında kalarak saklanabiliriz gibi görünüyor," dedi Balinor sol taraftaki kayalıkları işaret ederek. "Eğim Gnomlara görünmeden geçebileceğimiz ve çalılıklara gizlenebileceğimiz kadar az. Şurada da, kayalıkların ötesinde ormanın başlangıcına kadar yirmi beş otuz metrelik bir açıklık var. Işık alan, bizi görebilecekleri nokta, şaşırtmaca noktası burası. Gnomlar biz bu noktayı geçerken başka bir tarafa bakmalılar."

Durakladı ve daha iyi bir planı olmasını dileyerek, ancak Shannara'nın Kılıcı'nı ele geçirme şansını kaybetmemek istiyorlarsa başka bir plan yapacak vakit olmadığını bilerek endişe dolu gözleri inceledi. Her şeyi göze almalıydılar, o an hiçbir şey Kılıcın gücünü kullanabilecek tek varis ve dört karanın halklarının kendilerini yok edecek bir savaştan kurtuluşunun tek çaresi olan zayıf Vadilinin hayatı kadar önemli değildi. Bu yegâne umudun sönmemesi için kendi hayadan pek de kıymetli değildi.

"Güneykarası'nın en iyi okçusuna ihtiyacımız olacak," diye duyurdu sınır gözcüsü sessizce. "Bu adam Menion Leah." Dağlı bu ani bildiriyle şaşkınlığa uğramış, gururlandığını gizleyememişti. "Tek bir atış olacak," diye devam etti Callahorn Prensi. "Bu atış hedefi bulamazsa, işimiz biter."

"Planın nedir?" diye lafa karıştı Durin merak içinde.

"Biz korunaklı kısımları geçip açık alana geldiğimiz sırada Menion, geçide en uzak yerdeki Gnom şeflerinden birini hedef alacak. Tek atışta onu öldürecek, biz de çıkan kargaşadan faydalanıp onları atlatacağız."

"Bu işe yaramaz, dostum," diye hırladı Hendel. "Liderlerinin bir okla vurulduğunu gördükleri anda geçidin girişine doluşacaklardır. Anında yakalanırsınız."

Balinor başını sallayarak hafifçe gülümsedi, ama ikna olmamıştı.

"Hayır, yakalanmayacağız, çünkü başka birinin peşinde olacaklar. Gnom şefi düştüğü anda birimiz geçidin gerisinde kendini onlara gösterecek. Gnomlar onu ele geçirmek için öyle bir hırsa kapılacaklar ki, başkasını aramayı akıl edemeyecekler. Bu kargaşada biz de geçidi aşmış olacağız."

Bu durum değerlendirmesini bir suskunluk izledi. Hepsi de kafalarında aynı düşünceyle birbirlerine

endişeli gözlerle baktılar.

"Kendisini göstermek için geride kalan kişi sayılmazsa herkes için gayet iyi bir plan gibi görünüyor," dedi Menion inanamaz bir halde. "Bu intihar görevini kim alıyor?"

"Plan benimdi," dedi Balinor. "Geride kalmak Gnomları Wolfsktaag'ın içlerine çektikten sonra bir yolunu bulup sizinle Anar ormanlarında buluşmak benim görevim olacak."

"Geride kalıp bu işin tüm onurunu sahiplenmene izin vereceğimi sanıyorsan, çıldırmış olmalısın. Atışı yapacak olan bensem ve eğer ıskalarsam..."

Menion birden durup omuz silkti, diğerleri kuşkuyla kendisine bakarken Durin'in omzuna hafifçe vurdu. Balinor itiraz edecekti ki, Hendel araya girdi ve kafasını itiraz edencesine salladı.

"Plan işe yararsa iyi. Ama geride kalacak adamın peşine binlerce Gnom düşecek. Bu nedenle bu kişi Gnomları savaş taktiklerini iyi bilen biri olmalı, onlarla ömrü boyunca savaşmış bir Cüce, yani ben olmalıyım."

"Ayrıca," diye ekledi sertçe, "kellemi ne çok istediklerini söylemiştim. Böyle bir aşağılanmadan sonra bu fırsatı es geçmeyeceklerdir."

"Ve benim de önceden söylediğim gibi," diye üsteledi Menion yeniden, "bu benim..."

"Hendel haklı," diye sözünü kesti Balinor sertçe. Diğerleri hayretle ona bakıyordu. Yalnızca Hendel, sınır gözcüsünün verdiği kararın, ne kadar tatsız da olsa bir terslik olması durumunda kendi vereceği kararlarla aynı olduğunu biliyordu. "Seçim yapıldı, buna uymalıyız. Kurtulma şansı en çok olan Hendel." Bodur Cüce savaşçıya döndü ve elini ona uzattı. Öteki bu eli kuvvetlice sıktı, ardından Hendel dönüp yavaş bir koşu tutturarak patikada gözden kayboldu. Diğerleri onu izliyordu, ama o saniyeler içinde gözden yitmişti bile. Davul ve ilahi sesleri batıda aydınlık gökyüzüne yükseliyordu.

"Vadililerin ağzını sıkıca bağlayın ki, bağırmasınlar," dedi Balinor diğerleri bu ani emrin keskin tınısıyla irkilirken. Meni-on olduğu yerde kalakalmış, sessizce Hendel'in gittiği yola bakarken, Balinor omzunu sıvazladı. "Emin ol, Leah Prensi, senin atışın onun fedakârlığından daha değersiz değil."

İki Vadilinin hâlâ kıvranan bedenleri derme çatma sedyelere sıkıca bağlandı ve haykırışları ağızlarına sıkıca bağlanmış bezlerle bastırıldı. Geride kalan dört adam sedyeleri yüklenip ağaçlara gizlenerek Yeşim Geçidi'nin ağzına doğru ilerlemeye başladılar. Gök Gnomların yaktığı ateşlerin sarı-turuncu alevleriyle ayaklanmıştı. Davulları düzenli bir tempoda çalıyor, daha da yaklaştıkça kulakları sağır edici bir yüksekliğe ulaşıyordu. İlahi sesleri öyle yükselmişti ki, adeta bütün Gnom halkı orada toplanmış gibiydi. Genel izlenim ürkütücü bir düşsellik idi, adeta ilkel dünyalarında şıhlarla ölümlülerin içice geçtiği, tanımlanabilir bir amacı olmayan tuhaf ayinlerinde kaybolmuşlardı. Her iki yanda yükselen kayalıklar, Yeşim Geçidi'nin girişinde yer alan tabloda uzak, ama uğursuz, davetsiz misafirler gibi göğü dişliyordu. Kaya duvarları bir renk cümbüşüne dönüşmüştü -insan eliyle yakılan ateşte dans eden ve titreşen kırmızı, sarı, turuncu renkler hepsine baskın çıkan yeşilin koyu tonuna karışıyordu. Renkler duvardan yansıyarak sedye taşıyan dört kişinin gergin yüzünü aydınlatıyor, zaman zaman bastırmaya çalıştıkları korkularını belirginleştiriyordu.

Sonunda adamlar geçidin koridorunda, ilahiler söyleyen Gnomların kendilerini göremeyecekleri bir uzaklıkta durdular. İki yanda uzanan yokuşların kuzeyde olanı gizlenmeye hiç uygun değildi, ama

güneydekinde küçük ağaçlar ve kendi kendini boğacak sıklıkta çalılıklar vardı. Balinor güneydekini işaret etti. En güvenli yolu araştırarak, dağın daha yukarısında büyüyen küçük ağaçların arasından yokuş yukarı yol göstererek onlara öncülük ediyordu. Ağaçların güvenliğine ulaşmaları zaman aldı. Balinor geçidin ağzına doğru yavaş yavaş ilerlemelerini işaret etti. Yürürlerken Menion ağaçların ve çalılıkların arasından ilerde yanan ateşleri, ışıktaki ritmik bir şekilde hareket eden, Wolfsktaag'ın ruhlarına boğuk sesle ilahiler söyleyen yüzlerce küçük, boğum boğum figürün maskeleyiği alevleri görebiliyordu. Yakalanırlarsa başlarına gelecekleri ve Hendel'i düşünürken boğazı kurudu. Aniden Cüce adına çok korktu. Yokuştan yukarı çıktıklarında ağaçlar ve çalılıklar seyrelmişti, artık dördü gizlendikleri yerde sürünmeye başlamışlardı, ama artık daha yavaş, daha tereddütlüydüler ve Balinor'un bir gözü sürekli Gnomlardaydı. Durin ve Dayel kedi gibi sessiz adımlarla yürüyorlardı, hafif Elf gövdeleri kuru ve gevrek dallarla yapraklar üzerinde sessizce ilerliyor, etraflarındaki doğa araziye karışıyordu. Menion yeniden, bu defa biraz daha yakından Gnomlara, davulların ritmine göre dalgalanan, tanrılarına çağrılarla ve dağın ruhlarına dualarla geçirdikleri saatlerin teriyle parlayan sarımtırak bedenlerine bir göz attı.

Nihayet dörtlü siperlerinin sonuna varmıştı. Balinor, ilerideki Anar ormanlarının karanlığıyla aralarında kalan metrelerce açık alanı işaret etti. Uzun bir mesafeydi ve adamlarla geçidin zemini arasında güneşten kavrulmuş çimen öbekleriyle bodur çalılıklardan başka bir şey yoktu. Şarkı söyleyen Gnomlar hemen aşağıdaydı ve bulundukları yerden güney yamacındaki iyice aydınlanmış açıklıktan geçecek herhangi birini görebilirlerdi. Dayel haklıydı; bu şartlar altında buradan geçmeye çalışmak intihar olurdu. Menion yukarı baktı ve yüzlerce metre yüksekliğindeki sarp kayalıklar yüzünden yanlarındaki iki yaralı Vadiliyle daha yukarı çıkamayacaklarını gördü. Sonra dönüp yeniden açıklığa baktı. Şimdi öncekinden daha geniş görünüyordu. Balinor dar bir çember halinde toplanmalarını söyledi.

"Menion çalılıkların ucuna kadar gidebilir," diye fısıldadı ihtiyatla. "Hedefi bulup Gnomu vurduğunda Hendel diğer yamaçtan ortaya çıkıp dikkatleri üzerine çekecek. Tam zamanında, yerinde olmalı. Gnomlar ona doğru koştuğunda olabildiğince süratle açıklığı geçeceğiz. Asla durup bakmak yok -acele edin."

Üçü de başlarını salladılar. Tüm gözler, uzun bir ok alıp gerginliğini sınavan Menion'a çevrilmişti. Uzun, siyah bir ok aldı, uygun olup olmadığını inceledi, sonra bir an tereddütle ağaçtan perdeler arasında aşağıdaki vadide bulunan yüzlerce Gnoma baktı. Birden kendinden istenen şeyi anladı. Bir adam öldürecek, ama savaşta ya da adil bir çatışmada değil, tuzağa düşürerek ve adamın hiçbir şansı olmayacaktı. İçgüdüsel olarak bunu yapamayacağını, Balinor gibi yılların savaşçısı olmadığını, Hendel'de olan soğukkanlılığa sahip olmadığını düşündü. Atılman, hatta zaman zaman cesurdu, açık bir savaşta herkesle dövüşebilirdi, ama bir katil olamazdı. Bir an diğerlerine baktı ve onun ne düşündüğünü gözlerinden hemen anladılar.

"Bunu yapman gerek!" diye fısıldadı Balinor sertçe, gözlerinde vahşi bir azim yanıyordu.

Durin'in yüzü yarı aydınlıkta hafifçe yana dönüktü, sert ve kararsızlıktan donmuş gibiydi. Dayel, Elf gözlerini kocaman açmış, dağının karşı karşıya olduğu seçimden dehşete düşmüş, Menion'a bakıyordu.

"Bu şekilde kimseyi öldüremem," dedi Menion kendi sözlerine elinde olmadan titreyerek, "onların hayatını kurtarmak için bile olsa..."

Durakladı. Balinor başka şeyler daha söylemesini bekleyerek ona bakmaya devam ediyordu.

"Bu işi yapabilirim," dedi Menion birden bir süre daha düşündükten ve vadiye ikinci bir defa baktıktan sonra. "Ama farklı bir şekilde."

Daha başka açıklama yapmadan ağaç kümelerine yöneldi ve neredeyse bunların sunduğu seyrek korumanın ötesine kadar çömelerek ilerledi. Gözleri, sonunda geçidin uzak tarafındaki şeflerden birinin üzerinde durana kadar Gnomları üzerinde dolaştı. Gnom, adamlarının önünde, porsumuş san yüzü yukarıda ve uzun bir kor kâsesi tutan küçük ellerini uzatmış, duruyordu. Diğer Gnom şefleriyle beraber ayini yönetirken hareketsizdi, yüzü Wolfsktaag'ın girişine dönüktü. Menion sadağından ikinci bir ok daha çıkarıp önüne koydu. Sonra tek dizinin üzerinde, küçük ağacın korunağından sıyrılıp birinci oku yaya yerleştirdi ve nişan aldı. Diğer üçü yeşilliğin kenarında nefeslerini tutmuş, okçuyu izliyorlardı. Bir an için her şey donmuş gibi gelmişti ve sonra gergin yay duyulabilen bir vınlamayla boşaldı ve ok hedefine doğru görünmeksizin uçtu. Menion inanılmaz bir hızla, ikinci oku da yaya yerleştirdi, nişan alıp atışını yaptı ve ok yakınlardaki bir ağaca saplandı.

Her şey o kadar çabuk olup bitti ki, kimse tamamını göremedi, ama hepsi de okçunun hareketlerini ve hiçbir şeyden kuşkulananmayan Gnomları ortasında meydana gelen manzarayı görebilmişti. İlk ok ilahi söyleyen şefin elinde tuttuğu kâseyi vurdu ve paramparça etti. Parıldayan kırmızı korlar kıvılcımlar saçarak uçtu. Biraz sonra, şaşkın haldeki Gnom ile hâlâ transtaki müritleri bir anlık bir kararsızlıkla donup kalmışken şefin yarı dönük ve son derece savunmasız kalçasına saplanarak yanan ateşin ışıısıyla aydınlanan Yeşim Geçidi'nin tamamı boyunca yankılanan ızdırap dolu bir inleme koyverme-sine neden olmuştu. Zamanlama mükemmeldi. O kadar ani olmuştu ki, talihsiz kurbanın bu utanç verici saldırının nereden geldiğini ya da bunun hangi gafilin işi olabileceğini anlayabilecek ne zamanı ne de hali olmuştu. Gnom müritleri korkuyla endişe arasında gidip gelirken şef korku ve acı içinde hoplayıp zıplıyordu. Törenleri saygısızca bölünmüş ve başkanlarından biri haince vurulmuştu. Aşağılanmış ve tehlikeli bir biçimde sinirlenmişlerdi.

Okların hedefi vurmasından birkaç saniye sonra, daha kimse kendini toparlayacak zaman bulamamışken, kuzeydeki yamacın üst kısmında bir fener belirdi. Hendel'in çimenleri tutuşturarak yaktığı ateş, sanki yerküre öfkeli Gnomları çılgınlıklarına cevap olarak püskürmüş gibi gece göğüne yükselerek parlıyordu. Cüce Hendel yükselen alevlerin ardında elinde kendisine bakanlara tehditkâr bir savunmayla kavradığı topuzu, kollarını bir meydan okuyuşla sallayarak duruyordu. Kulakları sağır eden kahkahası kayalıklarda yankılanıyordu.

"Gnomlar -yeryüzünün solucanları! Çıkın karşıma!" diye haykırdı alayla. "Çıkın ve savaşın. Aptal tanrılarınız sizi Wolfsktaag'ın kötü ruhları şöyle dursun, bir Cüceden bile koruyamaz!"

Gnomları arasında yükselen öfke dolu kükreyiş korkunçtu. Yokuşun üst tarafındaki alaycı şekle ulaşmak için Yeşim Geçidi'ne akın ettiler, kendilerini aşağılayan ve utandıran bu adamın kalbini sökmeye kararlıydılar. Gnom şefinin vurulması zaten yeterince kötüydü, ama üstüne üstlük dinlerine ve cesaretlerine sövülmesi affedilemezdi. Gnomlardan bazılan Cüceyi tanımişti, adını diğerlerine sesleniyorlar ve derhal öldürülmesini haykırıyorlardı. Gnomlar körleşmişçesine, ayinleri, yanan ateşleri, her şeyi unutup geçide üşüşmüşlerdi. Bu esnada yokuşta bekleyen dört adam ayağa fırlayıp sedyeleri ve kıymetli yüklerini yüklendiler ve güneydeki yokuş boyunca aşağıdaki ateşin ışıısıyla tamamen görünür bir halde eğilerek ilerlemeye koyuldular. Gölgele kayalıkların yüzüne dev

canavarlar gibi yansıyor. Hiçbiri öfkeli Gnomlara bakmıyordu, gözleri Anar ormanının karanlığının korunağına kilitlenmiş, çılgınca ilerliyorlardı.

Mucize eseri ormanın güvenliğine erişebildiler. Orada, büyük ağaçların gölgelerinde soluk soluğa durup geçitten gelen sesleri dinleyerek bir süre dinlendiler. Aşağıda, geçidin girişinde içlerinden biri yaralı şefe saplanan oku çıkarmaya çalışan birkaç Gnomdan başka kimse kalmamıştı. Menion bu manzaraya kendi kendine gülüyordu, kemikli yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı. Ne var ki, bu gülümseyiş çabucak kayboldu, çünkü gözü kuzey yamacında, ateşin hâlâ vahşice yanmaya devam ettiği yere ilişmişti. Çılgına dönmüş Gnomlar, küçük, sarımtırak binlerce beden her yönden yukarı tırmanıyordu, en öndeki, ateşin yandığı yere varmıştı bile. Hendel'den eser yoktu, ama görünüşe göre yamacın bir yerlerinde kapana kısılmış olmalıydı. Dörtlü ancak bir dakika kadar daha seyredip Balinor'un sessiz işaretiyle yola koyuldular. Yeşim Geçidi geride kalmıştı artık.

Gnomları yaktığı ateşin ötesinde sık ağaçlarla kaplı orman karanlıktı. Balinor, Leah Prensi'ni batıya giden bir yol bulması için önden yollamıştı. Böyle bir yolun bulunması fazla uzun sürmedi ve küçük grup Anar'ın içlerine doğru yürümeye başladı. Orman gökteki yıldızların donuk ışığını perdeliyor ve büyük ağaçlar önlerinde uzanan patikayı siyah bir duvar gibi çevreliyordu. Vadililer ağızlarındaki bezlere rağmen tekrar acıyla inlemeye ve sedyelerinin üzerinde çılgınca kıvranmaya başlamışlardı. Arkadaşları artık onlar için iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmaya başlamışlardı. Zehir damarlarında yavaş yavaş dolanıyordu ve birazı bile kalplerine eriştiği anda sonları gelecekti. Dört adamın ne ne kadar zamanları olduğunu ne de en yakın tıbbi yardımın ne kadar uzaklıkta olduğunu bilmelerinin imkânı yoktu. Orta Anar'ı bilen tek kişi arkada kalmış, Wolfstaag'da kapana kısılmış, canını kurtarmaya çalışıyordu.

Birdenbire, daha dörtlü saklanacak vakit bile bulamadan, önlerindeki ağaçtan duvarın arasından bir grup Gnom belirdi. Bir anlık bir sürede her iki grup da loş ışıktaki gözlerini kısarak birbirlerinin kimliğini anlamaya çalıştılar. Birbirlerini tanımaları ancak bir saniye aldı. Dört adam, hantal sedyeleri yere bırakıp tek sıra halinde ilerlediler. Sayıları on on iki kadar olan Gnomlarsa bir an için bir araya toplandı, içlerinden biri de geri dönerek ağaçların arasında kayboldu.

"Yardım çağırmaya gidiyorlar," diye fısıldadı Balinor diğerlerine. "Bunları hemen atlatamazsak takviye kuvvetler yetişip işimizi bitirecekler."

Tam bu sözleri söylemişti ki, Gnomlar vahşi çılgınlıkla atarak, kısa, paslı gibi görünen kılıçlarıyla dördüne saldırmak için öne atıldılar. Menion'la Elf kardeşlerin sessiz okları üçünü yarı yolda yere sererken diğerleri vahşi kurtlar gibi sürü halinde üzerlerine saldırdı. Dayel bu saldırıda yere kapaklandı ve bir süre için gözden kayboldu. Balinor dev kılıcının tek bir darbesiyle iki talihsiz Gnomu ikiye bölerken dimdikti. Sonraki birkaç dakika, keskin çılgınlıklarla, savaşçıların dar patikada bir ileri bir geri dövüşürken alıp verdikleri derin nefes sesleriyle dolmuştu. Gnomlar arka taraftaki adamlara ulaşmaya, dört savunucu da kendilerini vahşi saldırganlarla iki yaralı yoldaşları arasında tutmaya çalışıyorlardı. Sonunda, bütün Gnomlar kana bulanmış patikaya ölü olarak serilmişlerdi, vücutları donuk yıldız ışığında küçük bir yığın oluşturmuştu. Dayel kaburgalarından bir an önce sarılması gereken yaralar almıştı. Menion'la Durin'de de birkaç küçük yara vardı. Balinor pelerininin altındaki hafif zincir zırhı sayesinde Gnomların kılıç darbelerinden yara almamıştı.

Dörtlü ancak Dayel'in yaralarını sarmak için oyalandıktan sonra sedyeleri yüklenip terk edilmiş patikada daha hızlı adımlarla yol almaya başladılar. Hızlanmaları için artık başka nedenleri de vardı.

Gnomlar ölü yoldaşlarını bulur bulmaz peşlerine düşecekti. Menion, yıldızların konumunu ve güneş Wolfsktaag Dağlarında battığından beri aldıkları yolu hesaba katarak saati saptamaya çalıştı, ama ancak sabah saatleri civarında olduğunu çıkarabildi. Dağlı, öncülüğü alan Balinor'un arkasında hızla yol alırken yorgunluğun son sinyallerinin de ağrıyan kollarına ve tutulan sırt kaslarına yayıldığını hissetmeye başlamıştı. Hepsi de, gün içinde yolculuklarında, vücutları önce Wolfsktaag'daki canavarla, sonra da Gnomlarla olan karşılaşmalarından yorulmuş olduğundan, bitkin düşmek üzereydi. Ama ayakta kalmak zorunda olduklarını, dururlarsa Vadililere ne olacağını biliyorlardı. Ne var ki, Gnomlarla yaptıkları küçük muharebenin üzerinden yarım saat geçmişken Dayel kan kaybından ve yorgunluktan yere yığıldı. Diğerlerinin onu kendine getirip ayağa kaldırmaları birkaç dakikalarını aldı. Ondan sonra da yürüyüşleri fark edilir derece yavaşladı.

Balinor birkaç dakika sonra ikinci bir mola daha vermek zorunda kaldı. Yolun kenarına sessizce çöküp etraflarındaki gittikçe yükselen kargaşa seslerini dehşetle dinlediler. Patıkadaki karşılaşmadan beri hâlâ uzakta olmalarına rağmen bağırışmalar ve davul sesleri yeniden başlamıştı. Görünüşe göre Gnomlar varlıklarından, onları izlemek için çok sayıda av kafilesi gönderecek kadar haberdardı. Tüm Anar Ormanı yakalanmamak için on ya da daha fazla Gnom'u öldüren ellerinden kaçırdıkları düşmanı bulmak için etraftaki ağaçlıkları ve tepeleri araştıran öfkeli Gnomlarla capcanlı gibiydi. Menion, bembeyaz kesilmiş yüzleri terle kaplanmış Vadililere baktı. Ağızlarındaki bezlerin arasından iniltileri sızıyor, bedenleri gücü azalan sistemlerinde amansızca akan zehir yüzünden yavaş yavaş morarıyordu. Menion onlara bakarken bir an için kendine en fazla ihtiyaçları olduğu zaman onları yüz üstü bıraktığını ve şimdi bu hatasının bedelini ödüyor olduklarını düşündü. Eski çağlardan kalma bir kalıntıyı yeniden ele geçirerek kendilerini ve ilgili herkesi Karabüyücü Lord gibi bir yaratıktan kurtarmak için Paranor'a gitme çılgınlığını öfkeyle düşündü. Gene de uzak bir ihtimalden öte bir şey değilken kabul ettikleri bir şeyi sorgulamanın yanlış olduğunu biliyordu. Bitkince Flick'e bakıp neden daha iyi dost olamadıklarını merak etti.

Durin'in uyarı fısıltısıyla bir anda hantal sedyelerle beraber patikadan çıkıp kendilerini büyük ağaçların arasına attılar ve yere kapaklanıp nefessizce beklemeye başladılar. Kısa bir süre sonra, boş patikada ağır çizmelerin yankılanması duyuldu ve geldikleri yönden bir grup Gnom savaşçının karanlıktan çıkıp saklandıktan yere doğru yürüdüğünü gördüler. Balinor gelenlerin sayısının baş edilemeyecek kadar fazla olduğunu tahmin ederek, heyecan içindeki Menion'un ani bir hareket yapmasına engel olmak için onu tuttu. Gnomlar tek düzende patika boyunca ilerliyorlardı, kocaman açılmış gözleri karanlık ormanı huzursuzca incelerken, yüzleri, yıldız ışığında taş gibiydi. Grubun saklandığı yere kadar geldiler ve avlarının birkaç metre ötede olduğundan habersiz geçip gittiler. Gözden kaybolduklarında, Menion Balinor'a döndü.

"Eğer Allanon'u bulamazsak işimiz bitik demektir. Yardım almadan bu şartlar altında Flick'le Shea'yı bir kilometre daha taşıyamayız!"

Balinor sessizce başını salladı, ama bir şey söylemedi. Durumlarını biliyordu. Ama aynı zamanda şimdi durmalarının yakalanmaktan ya da Gnomlarla ikinci defa daha karşılaşmaktan daha kötü olacağını da biliyordu. İki yaralı kardeşi ormanda bırakıp yardım alarak gelemezlerdi -bu çok büyük bir riskti. Diğerlerine ayağa kalkmalarını işaret etti. Konuşmaksızın sedyeleri alıp, Gnomları artık hem önlerinde, hem de arkalarında olduklarını bilerek yorucu yürüyüşlerine yeniden başladılar. Menion yeniden endişeyle cesur Hendel'in başına ne geldiğini düşündü. Dağ savaşlarında son derece

becerikli olan Cücenin bile onca öfkeli Gnomdan uzun süre kaçması imkânsız görünüyordu. Ama ne olursa olsun, Cüce o anda, Anar'da iki yaralı adam olan ve görünürde yardım alabilecekleri bir şey olmayan kendilerinin içinde oldukları halden daha kötü bir durumda olamazdı. Eğer güvenli bir yere varamadan Gnomlar onları yeniden bulacak olurlarsa, Menion'un başlarına geleceklerden en ufak bir şüphesi yoktu.

Durin'in keskin kulakları bir defa daha yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu ve herkes yeniden ağaçların arasına atladı. İlerideki ağaçların arasından şekiller belirdiğinde, kendilerini, çalılıkların ortasında yere yatarak gizlediler. Yıldızların soluk ışığında bile, Durin'in keskin gözleri, yaklaşmakta olan küçük grubun zayıf bedenine uzun siyah bir pelerini gevşekçe sarmış dev bir adam olan liderini derhal seçti. Kısa süre içinde diğerleri de onu gördü. Allanon'du bu. Ama Durin'in aniden yaptığı uyarı hareketi Balinor'la Menion'un dudaklarındaki rahatlama ünlemini bastırdı. Karanlıkta kısık gözlerle baktılar ve tarihçiye eşlik eden küçük, beyaz pelerinli şekillerin kesinlikle Gnomlar olduklarını gördüler.

"Bize ihanet etti!" diye fısıldadı Menion sertçe, eli içgüdüsel olarak belindeki uzun av bıçağına uzanmıştı.

"Hayır, bekle biraz," diye emretti Balinor sessizce, grup saklanma yerlerine iyice yaklaştığında yerde kalmalarını işaret ederek.

Allanon görünüşte hiç acele etmeden, gözleri ilerde, yol boyunca yürüyordu. Esmer alını kırıışmıştı. Menion içgüdüsel olarak bulunacaklarını biliyordu ve kasları, ilk darbesiyle haini yere sermeye hazır bir halde yola adamak üzere gerilmişti. İkinci bir şansı olmayacağını biliyordu. Beyaz giysili Gnomlar, ayaklarını sürüyerek liderlerini ağırbaşlılıkla izliyorlardı. Allanon birden, sanki varlıklarını sezmişçesine durdu ve etrafı inceledi. Menion atılmaya hazırlandı, ama güçlü bir el sertçe omzunu tutup onu yerinde kalmaya zorladı.

"Balinor," diye seslendi uzun boylu gezgin doğaldan, cevap bekleyerek etrafa bakınırken ne ileri ne de geri hareket ediyordu.

"Bırak beni!" dedi Menion öfkeyle Callahorn Prensi'ne.

"Silahlan yok," diyen Balinor'un sesi öfkesini böldü ve uzun boylu adamın yanındaki beyaz giysili Gnomlara bir kez daha bakmasına neden oldu. Görünürde silahlan yoktu.

Balinor yavaşça ayağa kalkıp açıklığa çıktı, kılıcını bir eliyle sıkıca kavramıştı. Tam arkasında, ağaçların arasındaki yayında atmaya hazır okuyla Durin'in zayıf bedenini işaret ederek, Menion duruyordu. Allanon Balinor'u görünce rahatlamış ve elini uzatmıştı ki, sınır gözcüsünün gözlerine yansıyan hafif güvensizliği ve dağlının yüzündeki düpedüz öfkeyi görünce durdu. Bir an için hayretle kalakaldı, sonra birden dönüp arkasında hareketsiz duran küçük şekillere baktı.

"Hayır, her şey yolunda!" dedi telaşla. "Onlar dost. Silahsızlar ve size karşı düşmanlıkları yok. Onlar şifacı, hekim."

Bir süre kimse kımıldamadı. Sonra Balinor büyük kılıcını kınına sokarak Allanon'un uzatmış olduğu elini sıktı. Menion da onu izledi, ama arka tarafta bekleyen Gnomlara hâlâ güvenmiyordu.

"Şimdi bana neler olup bittiğini anlatın," diye emretti Allanon, yorgun grubun liderliğini yeniden ele alarak. "Diğerleri nerede?"

Balinor çabucak, Wolfsktaag'da başlarına gelenleri, yol ayrımında yanlış patikayı seçmelerini, şehir harabelerinde yaratıkla mücadelelerini, geçide kadarki yolculuklarını ve toplanmış Gnomları aşip geçidi geçme planlarını anlattı. Allanon Vadililerin yaralandığını duyar duymaz hâlâ şüphede olan Menion'a arkadaşlarının yaralarını iyileştirebileceklerini söyleyerek kendine eşlik eden Gnomlarla konuştu. Beyaz giysili Gnomlar yaralı Vadililerin olduğu yere gidip küçük şişelerinden bir takım sıvılar çıkarıp ilgiyle etraflarında dolaşırken, Balinor da hikâyesini anlatmaya devam etti. Menion bu Gnomlar niçin diğerlerinden farklı olsunlar, diye kendi kendine merak ederken endişeyle onlara bakmayı sürdürüyordu. Balinor anlatımını bitirdiğinde Allanon öfkeyle başını salladı.

"Benim halamdı, yanlış hesap yaptım," diye mırıldandı öfkeyle. "Hep yolculuğun çok ilerisini düşündüm ve yakındaki tehlikeleri göz ardı ettim. Eğer bu iki adam ölecek olursa, tüm bu yolculuk boşa gitmiş olacak!"

Koşuşturan Gnomlarla birşeyler konuştu ve içlerinden biri Yeşim Geçidi'ne doğru patikada aceleyle ilerlemeye başladı.

"İçlerinden birini Hendel'den haber getirmesi için geri yolladım. Eğer ona bir şey olduysa bunun tek sorumlusu benim."

Gnom hekimlere Vadilileri kaldırmalarını emretti ve batıya doğru, sedye taşıyıcıları önde, yorgun grup üyeleri arkada, yola koyuldular. Dayel, kaburgalarındaki yaralar tedavi edilmiş olduğundan yardım almaksızın yürüyebiliyordu. Grup boş patikada yol alırken, Allanon bu bölgede neden Gnomlu avcılarla karşılaşmayacaklarını açıkladı.

"Storların yani yanımdaki Gnomların topraklarına yaklaşıyoruz," diye onları bilgilendirdi. "Bunlar tüm Gnom ulusundan ve diğer ırklardan ayrı, hayatlarını sığınağa ve tıbbi yardıma ihtiyaç duyanlara yardım etmeye adanmış hekimlerdir. Diğer ulusların çekişmelerinden uzakta, kendi kendilerini yöneterek yaşıyorlar -birçok adamın yapamadığını yapıyorlar yani. Dünyanın bu bölümünde yaşayan herkesin onlara büyük saygısı ve takdiri vardır. Birazdan gireceğimiz ülkelerinin adı Storlock'tır. Bu topraklar kutsal olduğundan hiçbir Gnom avcı grubu davet edilmeksizin buralarda dolaşmaya cesaret edemez. Bu gece böylesi davetlerin olmayacağından da emin olabilirsiniz."

Bu zararsız kişilerle uzun yıllardır dostluğu olduğunu, onların sırlarını paylaştığını ve zaman zaman birkaç ay boyunca onlarla beraber yaşadığını açıklayarak devam etti sözüne. Menion'a Storlara güvenilebileceğini, onların Vadililere şifa verebileceğini anlattı. Onlar dünyanın en önde gelen hekimleriydi ve tarihçi Anar ormanlarını geçip Yeşim Geçidi'nde grubu karşılamak için dönerken yanında onların da bulunması bir rastlantı değildi. Storlock'ın sınırında yasak toprakların ruhlarının kendilerini yok etmek için hücumu geçtiğine inanan korkmuş bir Gnomdan olan biten tuhaf şeyleri öğrenince, geçitte yaralanmış olmalarından korktuğu arkadaşlarını aramaya giderken Storları da çağırmıştı.

"Wolsktaag'daki vadide varlığını sezdiğim yaratığın sizin için bıraktığım işaretlerin yerini değiştirecek kadar kurnaz olduğunu düşünemedim," diye itiraf etti kızgınlıkla. "Ne var ki, bunu akıl edip, o yolu seçtiğinizden emin olmak için başka işaretler de bırakmalıydım. Daha da beteri, o akşam Gnomları dağın ruhlarını çıkarmak amacıyla düzenleyecekleri ayin için orada toplanacaklarını fark

edemeden ögle saatlerinde Yeşim Geçidi'nden geçmiştım. Görünen o ki, sizi fena halde yan yolda bıraktım."

"Hepimiz hatalıydık," dedi Balınor, diğer taraftan dinleyen Menion ise onun haklı olduğuna inanmaya hiç istekli değildi. "Tetikte olsaydık, bunlar başımıza gelmezdi. Olan olduğuna göre, şimdi bütün sorun Shea'yla Flick'in tedavi edilmesi ve Gnom avcılarının onu bulmadan önce Hendel'in bulunması."

Bir süre, Stor köyünün vaat edilen güvenliğine ulaşana kadar morali bozuk olan adamlar konu üzerinde daha fazla düşünemeyecek kadar yorgun, yalnız bir adımın ardından bir diğerini atabilmeye konsantre olmuş bir halde, sessizlik içinde yürüdüler. Patika, Anar ormanlarının ağaçları arasında bitimsizce uzanıyordu. Kısa bir süre sonra, dördü de zamana ve mekâna dair tüm algılarını yitirdiler, zihinleri uykusuzluktan körelmişti. Gece yavaşça akıp gitti ve şafağın ilk ışıkları bir anda doğu ufkunda belirdi, ancak hâlâ gidecekleri yere ulaşamamışlardı. Sonunda Stor köyünde yanan gece ateşlerinin yorgun yolcuları çevreleyen ağaçlara yansıyan ışığını gördüklerinde bir saat geçmişti. Köye girdiklerinde, aynı beyaz giysilere sarınmış, hayalete benzeyen Storlar etraflarını sarmıştı. Bitkin haldeki yolcuları alçak binalardan birine yerleştirirken yüzlerinde hüzünlü bir ifadeyle bakıyorlardı onlara.

İçeri girdiklerinde, grubun üyeleri tek söz etmeden yumuşak yataklara yığıldılar. Yıkanamayacak, hatta soyunamayacak kadar yorgundular. Gergin mizacı yatıştırıcı uykunun kısı kacına, sulanmış gözlerinin odada Allanon'u sessizce aramasına yetecek kadar uzun süre direnen Menion dışındaki herkes birkaç saniye içinde uykuya daldı. Onu göremeyince, ağır ağır yumuşak yataktan kalkıp bitkin bir halde belli belirsiz hatırladığı yandaki ikinci bir odaya açılan ahşap kapıya doğru ilerledi. Kapı pervazındaki çatlağa kulağını dayayıp tarihçiyle Storlar arasındaki konuşmaları dinledi. Uykunun verdiği sersemlikle, Shea'yla Flick'ten bahsedildiğini duyabildi. Tuhaf küçük adamlar Vadililerin istirahat ve özel ilaç tedavisiyle iyileşeceğini düşünüyordu. Sonra birden ötedeki kapı açıldı ve içeri birkaç kişi girdi, sesleri anlaşılmaz dehşet ve şaşkınlık ünlemleriyle birbirine karışmıştı. Allanon'un derin sesi bunları buz keskinliğiyle böldü.

"Ne buldunuz?" diye sordu. "Korktuğumuz kadar kötü mü?"

"Dağlarda birini yakalamışlar," diye cevapladı çekingen bir ses. "İşlerini bitirdiklerinde bunun kim ya da ne olduğunu söylemek dahi imkânsızdı. Onu paramparça etmişlerdi!"

Hendel!

Sersemi dönen dağlı, tüm bitkinliğine rağmen kendini dikleştirdi ve doğru duyup duymadığından emin olamadan sendeleyerek kendisini bekleyen yatağına döndü. İçinde büyük bir boşluk açılmıştı. İçinden, hâlâ kuru olan gözlerine ulaşamayan öfke gözyaşları yükseldi ve Leah Prensi sonunda yatıştırıcı bir uykuya dalana kadar oldukları yerde kaldılar.

XIII

Shea nihayet gözlerini açtığında ertesi gün ikindi vaktiydi. Kendini temiz çarşaflar ve battaniyelerin altında uzun bir yatakta rahatça dinlenirken buldu. Üzerinde avcı giysileri yerine boynundan bağlanmış bol, beyaz bir cüppe vardı. Yanındaki yatakta, hâlâ uyumakta olan Flick vardı, geniş yüzü artık soluk değildi, uykunun vermiş olduğu dirim ve huzur rengiyle yeniden canlanmıştı. Tavanın uzun ahşap direklerle desteklendiği, alçıyla sıvanmış duvarları olan küçük bir odadaydılar. Genç Vadili pencereden Anar'ın ağaçlarını ve öğle göğünün parlak mavisini görebiliyordu. Ne kadardır baygın olduğu ve bu bilmediği yere getirilirken neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Wolfsktaag'daki yaratığın kendini neredeyse öldüreceğini ve Flick'le kendisinin hayatlarını arkadaşlarına borçlu olduklarını biliyordu. Dikkati küçük odanın açılan kapısına ve endişe içindeki Menion Leah'nın görüntüsüne kaydı.

"Eh, dostum, yaşayanların dünyasına dönmüşsün." Yatağın yanına gelirken dağlı ağır ağır gülümsedi. "Bizi bir hayli korkuttun."

"Kefeni yırttık, değil mi?" Shea o bildik şakacı sesi duyunca mutlu mutlu sırıttı.

Menion hafifçe başını sallayıp örtülerin altında kımıldanan, uyanmak üzere olan sırt üstü yatırılmış Flick'e baktı. Tıknaz Vadili gözlerini açtı ve tereddütle bakarak dağlının sırtıtmakta olan yüzünü gördü.

"Doğru olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum," diye acıyla homurdandı. "Ölüyken bile ondan kurtulamıyorum. Bir lanet bu!"

"Dostumuz Flick de tamamen iyileşmiş," diyerek güldü Menion. "Umarım tüm bu yol boyunca o hantal vücudunu taşımak için sarf edilen emeği takdir eder."

"Doğru düzgün bir iş yaptığın zaman, şaşıracagım," diye mırıldandı Flick uykulu gözlerini ovuşturarak. Gülümseyen Shea'ya baktı ve onu sırtarak selamladı.

"Neredeyiz biz?" diye sordu Shea merakla, yatağında doğrulup oturmaya çalışarak. "Ne kadar zamandır baygınlığım?"

Menion yatağın ucuna ilişti ve vadideki yaratıktan kaçtıktan sonra olan biteni anlattı. Yeşim Geçidi'ne yürüyüşlerini, orada Gnomlarla karşılaşmalarını, geçiş için planlarını ve sonuçlarını anlattı. Hendel'in yaptığı fedakârlığa gelince sesi biraz titredi. Cücenin öfkeli Gnomları elinde dehşet verici ölümünü öğrendiklerinde Vadililer şok oldular. Menion hemen Allanon'la ve onları buraya getirip yaralarını tedavi eden Storlar denen garip kimselerle karşılaşmalarına kadar Anar'daki yürüyüşlerini anlatarak devam etti konuşmasına.

"Bu ülkeye Storlock deniyor," diye bitirdi sonunda. "Buradakiler yaşamlarını hasta ve yaralı kişilerin tedavisine adanmış Gnomlar. Yapabildikleri şeyler gerçekten hayret verici. Açık bir yaraya sürüldüğünde yirmi dört saat içinde iyileştiren merhemleri var. Dayel'in yarasında bunu gözlerimle gördüm."

Shea inanamayarak başını salladı, başka ayrıntıları da soracaktı ki, kapı yeniden açıldı ve içeri Allanon girdi. Shea ilk kez esmer gezginin mutlu görüldüğünü ve sert yüzünde rahatlamış olmanın verdiği içten bir gülümseyiş olduğunu fark etti. Adam onlara yaklaştı ve hoşnut bir tavırla başını

salladı.

"Yaralarınızın iyileşmesine gerçekten sevindim. Sizin için çok endişelenmişim, ama görüyorum ki, Storlar işlerini iyi yapmışlar. Yataktan çıkacak ve dolaşabilecek, hatta yemek yiyecek kadar iyileştiginizi hissediyor musunuz?"

Shea sorarcasına Flick'e baktı ve ikisi de başlarıyla onayladılar.

"Pekâlâ, o halde, Menion'la beraber gidin ve gücünüzü deneyin," diye önerdi tarihçi. "Yakında tekrar yola çıkabilecek kadar iyi olmanız önemli."

Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından yavaşça kapatarak geldiği kapıdan çıktı. Kendilerine karşı tavırlarında hâlâ nasıl bu kadar resmi olabildiğini merak ederek gidişini izlediler. Menion omuz silkip üstlerinden çıkarılarak temizlenen avcı giysilerini bulmayı önerdi. Odadan ayrıldı ve kısa süre içinde Vadililerin bitkin bir halde yataklarından kalkıp giydikleri giysilerle geri döndü. Onlar giyinirlerken Menion da Storlardan bahsetti. Başta Gnom oldukları için onlara güvenmediğini, ama onları iyileştirince şüphelerinin dağıldığını anlattı. Diğerleri sabaha kadar güzel bir uyku çekmişler, Paranor yolculuklarına kısa bir ara vermenin tadını çıkararak köye dağılmışlardı.

Az sonra üçlü odayı terk edip köyün yemekhanesi olarak iş gören başka bir binaya girdiler; burada onlara açlıklarını gidermeleri için bol ve sıcak yemek verildi. Yaralarına rağmen Vadililer besleyici yemeklerden birkaç porsiyon yiyebildiklerini gördüler. Yemekten sonra Menion onları dışarı çıkardı. Orada Vadilileri yeniden ayakta görmekten son derece memnun görünen Dayel ve Durin'le karşılaştılar. Menion'un önerisi üzerine, beşi, günün erken saatlerinde Storlann dağıya bahsettikleri, köyün batısındaki Mavi Havuz'u görmeye karar verdiler. Bu küçük havuza varmaları yalnız birkaç dakikalarını aldı. Büyük bir salkım söğüdün altında havuzun kenarına oturup sessizlik içinde suyun durgun mavi yüzeyini izlediler. Menion Storlann merhemlerinin ve ilaçlarının çoğunu, içinde dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmayan iyileştirici unsurların bulunduğu söylenen bu havuzun suyundan yaptıklarını anlattı. Shea suyu tattığında bunun bildiği her şeyden farklı olduğunu, ama içiminin nahoş olmadığını fark etti. Diğerleri de denediler ve onunla hemfikir oldular. Mavi Havuz son derece huzur verici bir yerdi. Orada oturdukları kısa süre içinde tehlikeli yolculuklarını unutup geride bıraktıkları evlerini ve insanları düşündüler.

"Bu havuz bana Batıkarası'ndaki yurdum, Bealeal'ı hatırlatıyor." Durin parmağını suda gezdirip kafasındaki bir imgeyi resmederken kendi kendine gülümsedi. "Orada da buradaki gibi huzur bulabilirsiniz."

"Göz açıp kapayıncaya kadar oraya dönmüş olacağız," diye söz verdi Dayel; sonra çocuksu bir hevesle ekledi, "ben de Lynliss'le evleneceğim ve bir sürü çocuğumuz olacak."

"Unut bunu," dedi Menion aniden. "Bekârlık sultanlıktır."

"Onu hiç görmedin sen, Menion," diye devam etti Durin canlılıkla. "O senin gördüğün kimseye benzemez -nazik, iyi bir kızdır, bu berrak havuz kadar da güzeldir."

Menion şakadan bir umutsuzlukla başını iki yana salladı ve Elfin omzunu hafifçe sıvazlayarak Elf kıza karşı beslediği derin hisleri anladığını belirtti. Birkaç dakika, karmaşık duygular içinde sessizce Stor havuzunun mavi sularına bakmaya devam ettiler. Sonra Shea som sorarcasına onlara döndü.

"Doğru şeyi yaptığımıza inanıyor musunuz? Demek istediğim, bütün bu yolculuk... Sizce buna değer mi?"

"Bunu senin söylemen garip, Shea," dedi Durin düşünceli bir tavırla. "Gördüğüm kadarıyla, bu yolculuğa çıkmakla en çok şeyi kaybedecek olan sensin. Hatta bu yolculuğun bütün amacı sensin. Sence buna değer mi?"

Diğerleri sessizce bakarlarken Shea bir süre düşündü.

"Bu soruyu ona sormak adil değil," diye kardeşini savundu Flick.

"Hayır, adil," diye sözünü kesti Shea ağırbaşlılıkla. "Onlar hayatlarını benim için tehlikeye atıyorlar ve ne yaptığımız konusunda şüphelerini dile getiren tek kişi benim. Ama sorularımın yanıtını veremiyorum, kendime bile, çünkü hâlâ neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Resmin tamamının önümüzde olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Menion. "Allanon bu yolculukta yaptığımız şey hakkında her şeyi anlatmadı. Shannara'nın Kılıcı hakkında bizim bildiğimizden başka şeyler var."

"Kimse Kılıç'ı görmüş mü?" diye sordu Dayel birden. Diğerleri olumsuz anlamda başlarını salladı. "Belki de Kılıç falan yoktur."

"Ah, bence Kılıç var," dedi Durin çabucak. "Ama onu ele geçirdiğimizde, onunla ne yapacağız? Karabüyücü Lord'un gücüne karşı elinde Shannara'nın Kılıcı bile olsa Shea ne yapabilecek?"

"Bence zamanı geldiğinde bu soruyu cevaplaması için Allanon'a güvenmeliyiz," dedi başka bir ses.

Ses beşinin de arkasından gelmişti. Başlarını çevirdiklerinde bunun Balinor'dan geldiğini görünce rahatladılar. Shea Callahorn Prensi'nin yaklaşmasını izlerken içten içe neden hepsinin Allanon'a karşı dile getiremediği bir korku hissettiğini merak ediyordu. Sınır gözcüsü Shea'yla Flick'i gülümseyerek selamladıktan sonra yanlarına oturdu.

"Eh, görünüşe bakılırsa Yeşim Geçidi'nden geçerken çektiğimiz sıkıntılara değmiş. Sizi yeniden iyi gördüğüme sevindim."

"Hendel konusunda üzgünüm." Shea'nın sesi beceriksizdi. "Onun yakın dostun olduğunu biliyorum."

"Bu, durumun gerektirdiği, hesaba katılmış bir şeydi," diye yanıtladı Balinor alçak sesle. "Ne yaptığını ve şansının ne kadar olduğunu biliyordu. Bunu hepimiz için yaptı."

"Bundan sonra ne yapıyoruz?" diye sordu Flick bir süre sonra.

"Yolculuğun son ayağı için Allanon'un bir rota belirlemesini bekleyeceğiz," diye cevapladı Balinor. "Aklıma gelmişken söyleyeyim, ona güvenmek konusunda söylediklerimde ciddiydim. Zaman zaman aksi gibi görünse de, o büyük ve iyi bir adamdır. Bize bilmemiz gerektiğini hissettiği kadarını anlattı, ama bana inanın ki, hepimiz için tasalanıyor. Onu yargılamakta acele etmeyin."

"Bize her şeyi anlatmadığını biliyorsun," dedi Menion basitçe.

"Bundan eminim." Balinor başını salladı. "Ama o dört karanın tehdit altında olduğunu anlayan ilk kişi. Ona çok şey borçluyuz, en azından biraz güveni hak ediyor."

Diğerleri sınır gözcüsünün söylediklerine ikna olmaktan çok, ona duydukları saygıdan ötürü sessizce

başlarını salladılar. Bu en çok Balinor'u cesur biri, lider olabilecek bir kişi olarak gören Menion için geçerliydi. Bu konudan daha fazla bahsetmediler. Gnom ulusunun bir kolu olarak Stor tarihinden ve Allanon'la kurdukları dostluktan konuşmaya başladılar Uzun boylu tarihçi, ansızın belirip mavi gölün yanında onlara katıldığında, güneş batmak üzereydi.

"Sizinle işim bittiğinde Vadililerin yataklarına dönüp birkaç saat dinlenmesini istiyorum. Geri kalanların da uyumasında fayda var. Gece yansı buradan ayrılacağız."

"Shea'yla Flick'in aldıkları yaralardan sonra bu biraz erken olmadı mı?" diye sordu Menion ihtiyatla.

"Başka çaremiz yok, dağlı." Merhametsiz yüz solmakta olan güneş ışığında daha da kara görünüyordu. "Fazla zamanımız yok. Eğer görevimiz, hatta Anar'ın bu bölgesinde olduğumuz Karabüyücü Lord'un kulağına giderse, Kılıç'ı derhal başka bir yere kaçırır ve bu da yolculuğumuzu boşa çıkartır."

"Flick'le ben bunu başarabiliriz," dedi Shea, kararlı bir sesle.

"Rotamız nasıl olacak?" diye sordu Balinor.

"Bu gece yaklaşık dört saatlik bir yürüyüşle Rabb Ovaları'nı geçeceğiz. Eğer şansımız varsa acılıktaki yakalanmayız; Kafatası Taşıyıcıları'nın Shea'yla beni orada arıyor olduklarından kuşku yok-Yalnızca Anar'a kadar izimizi sürememiş olmalarını ümit edebiliriz. Daha önce size söylememiştim, çünkü ilgilenmeniz gereken yeterince şeyiniz vardı, ama Elftaşlarının herhangi bir şekilde kullanılması, Brona ve avcılarının konumumuzu belirtir. Taşların mistik gücü, kendininkine benzer bir büyü kullanıldığında onu uyararak, ruhlar âleminin herhangi bir yaratığı tarafından saptanabilir.

"O halde, Sisli Bataklık'ta Elftaşlarını kullandığımızda..." diye söze başladı Flick korku içinde.

"Kafatası Taşıyıcılarına tam olarak nerede olduğunuzu bildirdiniz," diye bitirdi Allanon o çileden çıkarıcı alaycı gülümseyişiyle. "Eğer izinizi siste ve Kara Meşeler'de kaybettirmemiş olsaydınız, tam orada sizi ele geçirebilirlerdi."

Shea kendilerini ölüme ne kadar yakın hissettiklerini, ancak en çok korktukları yaratıklar karşısında ne kadar büyük bir tehlike altında olduklarını bilmediklerini hatırlayarak aniden ürperdi.

"Taşların ruhlar âleminin yaratıkların uyardığını bildiğin halde neden bundan bize bahsetmedin?" diye sordu öfkeyle. "Bunun olacağını bile bile bize niye o taşları kendimizi korumamız için verdin?"

"Bu konuda uyarıldınız, genç dostum," dedi Allanon yavaşça ve homurdanarak, konuşması sabrının tükendiğini gösteriyordu. "Onlar olmasa, tehlikesi buna denk başka şeylerin insafına kalırdınız. Ayrıca, o taşlar kanatlı yaratıklara karşı yeterli korumaya sahiptir."

Elini kaldırarak konuyu kapatması Shea'nın daha da kuşkulananmasına ve öfkelenmesine neden oldu. Tetikte olan Durin bunu fark etti ve kafasını sallayarak elini yatıştırırcasına genç Vadili'nin omzuna koydu.

"Eğer asıl konumuza dönebilirsek," diye devam etti Allanon, daha sakin bir ses tonuyla, "bırakın da, sonraki birkaç gün için seçtiğim rotayı açıklayayım. Rabb Ovaları'ndan geçerek, şafakta Ejderha Dişi'nin eteğinde oluruz. Oradaki dağlar, bizi arayan herhangi birine karşı ihtiyaç duyduğumuz bütün korumayı sağlar. Ama gerçek sorun, bunları aşır Paranor'un etrafındaki ormanlara ulaşmak. Ejderha Dişi'ndeki bilinen tüm geçitler Kara-büyücü Lord'un müttefikleri tarafından tutulmuş olacaktır ve

geçitleri kullanmadan dağların tepelerinden aşmaya kalkışırsak yarımız ölür. Bu yüzden dağları farklı bir rota kullanarak geçecek, üzerinde nöbet tutmayacakları bir yol izleyeceğiz."

"Dur biraz!" diye bağırdı Balinor şaşkınlıkla. "Bizi Krallar Mezarı'ndan geçirmeyi düşünüyor olamazsın!"

"Fark edilmeden geçebileceğimiz başka bir yol yok. Güneşin doğumunda Krallar Salonu'na girmiş oluruz ve geçitteki nöbetçileri atlatarak günbatımında Paranor'a varırız."

Durin, "Ama o mağaralara giren kimsenin canlı çıkmadığı söylenir!" diye direterek önerilen plana karşı çıkan Balinor'u destekledi. "Hiçbirimizin yaşayanlardan korkusu yok, ama o mağaralarda ölülerin ruhları yaşıyor ve sadece ölüler oradan zarar görmeden geçebilir. Hiçbir canlı bunu şimdiye kadar başaramadı!"

Diğerleri endişe içinde bakıp dururken, Balinor başını onaylarcasına ağır ağır salladı. Menion ile Vadililer, diğerlerini bu denli korkutan bu yerin adını bile daha önce duymamışlardı. Allanon, beyaz dişlerini tehdit edercesine göstererek Durin'in yorumuna sııttı; kalın kaşlarının altındaki gözleri kapkaraydı.

"Tam anlamıyla haklı sayılmazsın, Durin," diye yanıtladı bir süre sonra. Krallar Salonu'ndan geçtim ve size bunun yapılabileceğini söylüyorum. Bu yolculuk risksiz, demiyorum. Mağaralarda gerçekten de ölülerin ruhları yaşıyor ve Brona insanların buraya girmesini önlemek için buna güvenir. Ama benim gücüm, bizi korumaya yeterli olacaktır."

Menion Leah'nın, Balinor kadar cesur bir adamın bile tereddüt etmesine neden olan şeyin ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, ama bu her neyse, ortada korkmak için haklı bir gerekçe olduğunu sezmişti. Üstelik, Sisli Batakılık'ta ve Wolfsktaag'daki karşılaşmalardan sonra aptalca ve uyduruk masallar olarak nitelendirdiği kocakarı masallarım sorgulamaya başlamıştı. Şu anda asıl düşündüğü, mağaraları geçip Ejderha Dişi'ne giderken kendilerine öncülük etmek niyetinde olan adamın onları ruhlardan koruyacak ne türlü güçlere sahip olduğuydu.

"Tüm bu yolculuk hesaplanmış bir riskten ibaret." Konuşan gene Allanon'du. "Başlamadan önce de tehlikeli olduğunu biliyorduk. Buraya kadar gelmişken geri mi döneceksiniz, yoksa işi tamama erdirecek miyiz?"

"Seni izleyeceğiz," dedi Balinor, sadece bir anlık bir tereddüitten sonra. "Bunu yapacağımızı biliyorsun. Eğer Kılıç'ı ele geçirebilirsek bu riski göze almaya değer."

Allanon hafifçe gülümsedi, gözleri herkesin üzerinde, adeta onları delip geçercesine dolaştıktan sonra, nihayet Shea'nın üzerinde durdu. Her ne kadar yüreğinde korku ve şüphenin sancısını hissettiyse de, Vadili, en derindeki düşüncelerine kadar giren, saklamaya çalıştığı her gizli şüphenin farkındaymış gibi görünen gözlere dimdik baktı.

"Çok iyi." Allanon, kasvetle başını salladı. "Şimdi gidip dinlenin."

Birden döndü ve Stor köyüne doğru yürüdü. Balinor başka şeyler daha sormak için arkasından seğırtti. Diğerleri ikisini görüş alanından çıkana dek izlediler. Derken, Shea ilk olarak, koyu mor gökyüzünde, ufkun alacakaranlığı içinde güneşin neredeyse batmak üzere olduğunu fark etti. Bir an için kimse kımıldamadı ve sonra sessizce ayağa kalkıp sözleşilen saat olan gece yansına kadar uyumak üzere huzur dolu köye yollandılar.

Güçlü bir elin kendisini uyandırmak için kavrayışını hissettiğinde Shea'ya yeni uykuya dalmış gibi geldi. Bir süre sonra, yanan bir meşalenin göz kamaştırıcı parıltısı karanlık odayı aydınlatarak onları uykulu gözleri yeni ışığa alışana kadar ellerini kaldırıp gözlerine siper etmek zorunda bırakarak karanlık odayı aydınlattı. Uyku sersemliğiyle, Menion Leah'nın kararlı yüzünü gördü, endişeli gözleri oradan gitme vaktinin geldiğini anlatıyordu. Gecenin soğukunda titreyerek kalktı ve bir anlık bir duraksamadan sonra aceleyle giyinmeye koyuldu. Flick çoktan kalkmış, hatta giyinmişti, gece yarısının sessizliğinde vurdumduymaz yüzünü görmek insanı rahatlatıyordu. Shea kendini bir kez daha Rabb Ovaları'ndan geçip Ejderha Dişi'ne, hatta eğer bu yolculuğun sonuna varmak için gerekirse, daha da ötesine gitmek için yeterince güçlü hissetti.

Dakikalar sonra, üç arkadaş, grubun diğer üyeleriyle buluşmak üzere, henüz uykuda olan Stor köyünü boydan boya yürüyerek aştılar. Karanlık evler, aysız ve belirsiz bir yöne doğru yavaş yavaş süzülen bulutların battaniyesiyle perdelenmiş olan gece göğünün donuk ışığında birer siyah, kare şekilden ibaretti. Açık havada yolculuk etmeye elverişli bir geceydi ve Shea, Karabüyücü Lord'un herhangi bir arama ekibinin onları fark etmekte bir hayli zorlanacaklarını düşünerek rahatladı. Yürürlerken, nemli toprakta hafif avcı botlarının izlerinin kolay kolay saptanamayacağını fark etti. Her şey, kendi lehlerinde gibi görünüyordu.

Storlock'un batı sınırına ulaştıklarında, Allanon hariç herkesi orada bekler buldular. Durin ve Dayel, sessizce, gecenin seslerini dinleyerek gezinirlerken, zayıf bedenleri siyahlıkta yalnızca bir gölgeden ibaretmiş gibi görünüyordu. Shea, onlara yaklaştığında, bir an Elflere has yüz hatlarını, garip sivri uçlu kulaklarını ve alın üstünde yukarıya doğru kıvrılan kalem kaşlarının kavislerini görerek şaşırdı. Diğer insanların da kendine şimdi onun Elf kardeşlere baktığı gibi bakıp bakmadıklarını düşündü. Gerçekten farklı yaratıklar mıydı onlar? Yeniden Elf halkının Allanon'un bir keresinde olağanüstü olduğunu söylediği, ama fazlaca bir açıklama getirmediği tarihini merak etti. Tarihleri, onun da tarihiydi; şimdi her zaman şüphelendiği şeyi biliyordu. Hakkında daha çok şey öğrenmek istediği bir şeydi bu; sırf kendi mirasını ve Shannara'nın Kılıcı hikâyesini dana iyi anlamak için de olsa.

Bir kenarda heykel gibi duran Balinor'un uzun, geniş bedenini inceledi, yüzü karanlıkta ifadesiz görünüyordu. Balinor, tüm bu yolculuktaki şüphesiz en çok güven verici kişiydi. Sınır gözcüsünün gruptaki herkes için rahatlıkla fedakârlıkta bulunabilecek, herkese cesaret verebilecek, sarsılmaz bir kişiliği vardı. Allanon böyle bir izlenim uyandırmıyorsa da Shea, ikisinin arasında Balinor'dan ziyade onun daha güçlü olduğunu hissediyordu. Belki de Allanon, her konudaki o derin sezgisiyle Balinor'un diğerleri için yaptıklarını görmüş ve onu bu sebeple yanına almıştı.

"Aynen öyle, Shea." Siyah pelerinli gezgin yanından geçip diğerlerine yanına gelmelerini işaret ederken usul ses kulağına öylesine yakındı ki, Vadili şaşkınlık içinde şiddetle yana sıçradı. "Gecenin örtüsüne sahipken yol almalıyız. Birbirinizden ayrılmayın ve gözünüzü öndeki adamlardan ayırmayın. Konuşmak yok."

Esmer dev başka söz etmeden, onlara Storlock'tan dışarı, batıya doğru uzanan dar patika boyunca Anar ormanlarının içlerine kadar öncülük etti. Shea, korkudan ağzına gelen yüreğiyle Menion'un arkasında yol alıyordu, zihni şüphelendiği şeylerin doğru olup olmadığını merak ederek bu garip adamla daha önceki karşılaşmalarına gitmişti. Her ne olursa olsun, bu ne kadar zor da olsa, Allanon yakınlardayken düşüncelerini kendine saklayacaktı.

Grup Anar Ormanları'nın batı kenarına ve de Rabb Ovaları'nın başlangıcına Shea'nın tahmininden daha erken ulaştı. Gece göğünün karanlığına rağmen, Vadililer uzakta hayal gibi görünen Ejderha Dişi'ni fark ettiler; konuşmadan birbirlerine baktılar ve karanlığı gergin gözlerle incelediler. Allanon, duraksamadan ve adımlarını yavaşlatmadan boş düzlüklerde onlara önderlik etti. Ova dümdüzdü, doğal engellerden tamamen yoksundu ve üzerinde yaşam yokmuş gibi görünüyordu. Yaşayan yegâne şeyler çıplak ve iskeleti andıran küçük ağaçlar ile çalılardı. Toprak sertti, yer yer öyle kuruydu ki, buralarda uzun çatlaklar oluşmuştu. Sessizce ilerlerken, olağandışı herhangi bir şey algılamak için gözlerini ve kulaklarını açmış olan yolcuların etrafında hiçbir şey kımıldamadı. Rabb Ovaları'na yaklaşık üç saatlik yol almışlardı ki, Dayel onları durdurdu. Karanlıkta arkalarında bir şey olduğunu hissetmişti. Bir süre sessiz ve hareketsiz çömelip beklediler, ama hiçbir şey olmadı. Sonunda Allanon omuz silkip yürümeye devam etmelerini söyledi.

Gün doğumundan biraz önce Ejderha Dişi'ne ulaştılar. Demir bir kapının üzerindeki devasa sivri dişler gibi dikilen korkunç dağların eteklerinde durduklarında gece göğü hâlâ kara ve bulutluydu. Uzun yürüyüşe rağmen Shea da Flick de kendilerini güçlü hissediyorlardı, diğerlerine yola dinlenmeden devam edebileceklerini işaret ettiler. Allanon, sanki bir randevusu varmış gibi bir an önce yola devam etmek istiyordu. Onları uçurumun yüzündeki bir cebe benzeyen bir yere doğru hafifçe kıvrılarak çıkan, çakıl taşlı bir patikadan geçirerek doğruca tehlikeli görünen dağlara götürdü. Flick yürürken, sivri uçlarını görmek için kafasını dik açıyla eğerek, patikanın her iki yanında yükselen tepelere baktığını fark etti. Ejderha Dişi burası için yerinde bir isim gibi görünüyordu.

Kayalıktaki cep boyunca ilerlerken her iki yandaki dağlar kıvrılmaya başlamıştı. Bu çok derin olmayan geçidin ötesinde bunlardan daha yüksek ve uçamayan hiçbir şey tarafından aşılamaz gibi görünen başka dağlar görünüyordu. Shea bir ara durup ayağının altından bir taş aldı ve yürümeye devam ederken merakla bunu inceledi. Şaşkınlıkla, bunun yüzeyinin pürüzsüz, neredeyse cam gibi, renginin de Vadiliye Güneykarası'ndaki bazı topluluklarda yakacak olarak kullanılan kömürü hatırlatan siyahlıkta olduğunu gördü. Ama bu kömürden daha dayanıklı görünüyordu; sanki bu hale gelsin diye preslenmiş ve cilalanmıştı. Taşı Flick'e verdi, o da buna bir göz attıktan sonra ilgisizce omuz silkti ve onu bir kenara fırlattı.

Patika düşen iri kaya parçaları arasından kıvrılmaya başladı, bu da yolcuların bir süreliğine çevre dağların manzarasını gözden kaybetmelerine neden oldu. Uzun süre karma karışık kayaların arasında, cebe doğru ilerleyerek dolandılar. Esmer liderleri hiçbirinin nereye gittikleri hakkında herhangi bir fikri olmadığı gerçeğinden habersizmiş gibi görünüyordu. Neden sonra, cebin sonuna ve patikanın artık ya aşağı doğru ya da dağlarla eşit düzeyde devam etmek zorunda olduğu doruğa yaklaştıklarını gösteren uzun kayayı görebildikleri açıklığa ulaştılar. Burası Balinor'un hafif bir ıslıkla sessizliği bölüp gruptakileri durdurduğu yerd. Dağların dibinde kendisiyle beraber geride kalan Durin'le kısa bir süre konuştu. Sonra aceleyle, yüzünde korku dolu bir ifadeyle Allanon'a ve diğerlerine döndü.

"Durin peşimizde biri olduğundan emin!" dedi endişeyle. "Bu defa bundan şüphesi yok -arkamızda biri var."

Allanon gece göğüne aceleyle göz attı. Kara kaşları düşünceyle çatılmış, zayıf yüzü bu iddia üzerine gerilmişti. Durin'e kuşkuyla baktı.

"Arkada biri olduğundan eminim," dedi Durin.

"Bununla uğraşmak için burada duramam. Gün doğmadan vadide olmalıyım," diye bildirdi Allanon hemen. "Oradaki her neyse işimi bitirene kadar beklemek zorunda -bu çok önemli!"

Shea adamı daha önce hiç bu kadar kararlı görmemişti ve birbirlerine bakarken Flick'in de Menion'un da yüzündeki dehşeti yakalamıştı. Allanon'un vadide yapması gereken her neyse, işini bitirene kadar rahatsız edilmemek onun için çok önemli olmalıydı.

"Ben geride kalırım," diye gönüllü oldu Balinor büyük kılıcını çekerek. "Beni vadide bekleyin."

"Tek başına olmaz," dedi Menion çabucak. "Ben de kalıyorum, gerekirse diye."

Balinor, hafifçe gülümsedi ve dağlıya onayını gösterircesine başını salladı. Allanon karşı çıkacakmış gibi bir an için ona baktı, sonra ters ters başını sallayıp diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret etti. Elf kardeşler, uzun boylu lideri izlediler, ama Shea ile Flick, Menion kendilerine devam etmelerini işaret edene kadar tereddüt içinde geride kaldılar. Shea, arkadaşını bırakmayı istemeyerek el salladı, ama kalsa da onlara bir yardımı olmayacağını biliyordu. Son bir defa arkaya döndüğünde iki adamın dar patikada kayalar boyunca ilerlediklerini gördü. Kılıçlan solgun yıldız ışığında donuk donuk parlıyor, siyah av pelerinleri kayaların gölgelerine karışıyordu.

Allanon grubun kalan dört üyesiyle beraber kayalığın yanıldığı iri kaya parçalan arasından esrarlı vadinin sınırymış gibi görünen yokuşu tırmanmaya başladı. Vadinin kenarına gelip durduklarında ve önlerinde uzananları merakla izlemeye başladıklarında ancak birkaç dakika yürümüşlerdi. Vadi, etrafa saçılmış, Shea'nın patikada incelediğine benzer, siyah ve parlak kaya parçalarıyla vahşi, ıssız bir yerdi; her yer bu taşlarla kaplıydı. Sanki yaşıyormuş gibi küçük girdaplarla hareket eden yeşilimsi siyah bulanık suyuyla küçük göl dışında hiçbir şey görünmüyordu. Shea suyun garip hareketine şaşıp kalmıştı. Ortada bu yavaş dalgalanmalara neden olabilecek hiç rüzgâr yoktu. Allanon'a baktığında, adamın esmer ve korkutucu yüzünden yayılan tuhaf parıltıyı görünce şok oldu. Uzun boylu gezgin göle doğru bakarken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ve Vadili, adamın suyun çalkantısını inceleyişinde tuhaf bir özlem duygusu olduğunu sezmişti.

"Burası Kayaç Vadisi, Krallar Salonu'nun girişi ve çağlar boyunca yaşamışların ruhlarının evidir." Sesi, büyük vadinin derinliklerinde aniden yankılandı. "Göl de Hadeshorn'dur -sulan ölümlüler için ölümcüldür. Vadinin tabanına kadar benimle beraber yürüyün; sonra benim yalnız devam etmem gerekecek."

Yanıt beklemeksizin, emin adımlarla, gözü aşağıdaki göle sabitlenmiş bir halde, vadinin yokuşundan aşağı inmeye başladı. Diğerleri, büyülenmiş bir sessizlik içinde bundan sonra olacakların kendileri için önemli olduğunu, Allanon'un herhangi bir yerde olduğundan daha çok burada kral olduğunu sezerek onu takip ettiler. Shea nedenini bilmeksizin, bu tarih-çininin, gezginin, filozof ve mistiğin, onları, yalnızca kendisinin tam olarak bildiği tehlikelerle dolu bu kumara sürükleyen adamın, Allanon olarak bildikleri bu esrarengiz kişinin sonunda evine gelmiş olduğunu düşündü. Bir süre sonra, Kayaç Vadisi'nin zemininde dururlarken, yeniden onlara döndü.

"Beni burada bekleyeceksiniz. Ne olursa olsun arkamdan gelmeyeceksiniz. Ben işimi bitirene kadar buradan bir yere ayrılmayacaksınız. Gittiğim yerde, yalnız ölüm vardır."

Esrarlı göle doğru kayalık zemini aşarak onlardan uzaklaşırken oldukları yerde kaldılar. Ne yönünü

ne de hızını değiştirmeden ilerleyen uzun, kara bedeni izlediler. Pelerini hafifçe dalgalanıyordu. Shea, yüzüne bundan sonra olacakların korkusu yansıyan Flick'e bir göz attı. Kısa bir an boyunca oradan kaçıp gitmeyi düşündü, ama sonra bunun kendini ve diğerlerini tehlikeye atacak bir karardan başka bir şey olmadığını anladı. İçgüdüsel olarak, içinde Elftaşlarının olduğu küçük kesesinin güven verici çıkıntısını hissetmek için giysisini kavradı. Allanon'un üstesinden gelemeyeceği bir şeye karşı bir işe yarayacaklarını pek sanmamasına rağmen, yanında bulunmaları kendisini güvende hissetmesine neden oluyordu. Endişeyle gittikçe küçülen şekli izlemekte olan diğerlerine baktı, sonra döndü ve Allanon'un Hadeshorn'un kıyısına vardığını gördü; belli ki orada bir şeyi beklemekteydi. Ölümcül bir sessizlik tüm vadiyi ele geçirmiş gibiydi. Beklemekte olan dörtlünün gözleri suyun kenarında hareketsizce ayakta duran karanlık şekle kilitlenmişti.

Uzun boylu gezgin, yavaşça, siyah pelerinli kolunu gökyüzüne kaldırdı ve şaşkın haldeki adamlar gölün hızla kımıldanıp sonra memnuniyetsizlikle çalkalandığını gördüler. Vadi, sanki içinde "saklı, uyumakta olan yaşam uyanmış gibi titredi. Korkudan dehşete düşmüş ölümlüler gördüklerine inanamayarak, vadide gizlenen bir kâbusun kayadan ağzı tarafından yutulmaktan korkarak bakıyorlardı. Su, merkezinde şiddetle kaynamaya ve derinliklerden özgürlüğüne yeniden kavuşmanın verdiği rahatlatanın etkisinde keskin bir ısıklıkla karanlık göğe doğru fişkırmaya başladığında Allanon, gölün kıyısında dimdik ayakta duruyordu. Gece havasına hafif inilti sesleri, tutsak ruhların çığlıkları yayıldı; uykuları, Hadeshorn'un kıyısındaki adam tarafından bölünmüştü. İnsanlıkdışı, ölümle buz gibi olan sesler, vadinin kenarında durmuş olanları titreyerek izleyen, dehşet içindeki dörtlünün zihinlerini zorluyor ve kalan son cesaret kırıntılarını da merhametsiz bir zulümle onlardan zorla çekip alana kadar sararak, savunmasız bırakıp, toy dimağlarını paramparça ediyordu. Ruhlar âleminin sesleri onlara ulaşp bu dünyanın ve idraklerinin ötesindeki şeylere karşı onları uyararak zihinlerinin içlerine kadar girerken, dehşetten kımıldayamaz, konuşamaz, hatta düşünemez bir halde donup kaldılar.

Tüyler ürperten çığlıkların ortasında yeryüzünün kalbinden yükselen bir gümbürtüyle, büyük girdaplar arasında Hadeshorn açıldı ve bulanık sulardan, zamanla beli bükülmüş yaşlı bir adam kefeni içinde belirdi. Şekil tam olarak doğruldu ve suyun üzerindeymiş gibi durdu, uzun, zayıf bedeni, altındaki göl gibi titrekçe parıldayan saydam hayaletimsi bir grilikteydi. Flick, bembeyaz kesildi. Bu son gördüklerinin korkusu, yeryüzündeki son anlarını geçiriyor olduğu inancını doğruluyordu. Allanon, gölün kenarında hareketsiz duruyordu. Zayıf kollarını artık indirmişti, siyah pelerini heybetli bedenine sıkıca sarılmıştı ve yüzü, önünde duran gölgeye doğru dönmüştü. Konuşuyorlarmış gibi görünüyordu, ama dört izleyici, Hadeshorn'lu şeklin her hareket edişinde, geceyi delip geçercesine yükselen insanlıkdışı çığlıkların çıldırtıcı seslerinden başka hiçbir şey işitemiyordu. Doğası ne olursa olsun, konuşma, birkaç dakikadan daha fazla sürmedi, hayaletin aniden onlara doğru dönüp lime lime olmuş kolunu kaldırmasıyla son buldu. Shea savunmasız bedeninden kemiklerine kadar işleyen bir ürpertinin geçtiğini ve bir an için ölümün elinin kendisine değdiğini hissetti. Sonra gölge döndü ve Allanon'a son bir veda jesti yaparak ağır ağır Hadeshorn'un karanlık sularına gömüldü. Gözden kaybolduğunda, sular yeniden çalkalandı ve iniltilerle çığlıklar acı feryatlarla son bulmadan önce son raddesine ulaştı. Sonra göl eski durgun ve sakin haline döndü; adamlar artık yalnızdı.

Güneş doğudan yükselirken, gölün kenarındaki uzun, siyah şekil hafifçe sallanıp yere çöktü. Bir an için tereddütle onu izledikten sonra dört adam kayaların arasından düşe kalka liderlerine doğru vadinin zemini boyunca koştular. Birkaç saniye içinde ona ulaştılar ve ne yapmaları gerektiğini

bilemeden ihtiyatla ona doğru eğildiler. Sonunda, Durin yere çöküp hareketsiz bedeni ismini seslenerek büyük bir dikkatle sarstı. Shea büyük eli ovalarken elin buz gibi olduğunu ve tehlikeli denebilecek kadar solgun olduğunu görmüştü. Ama endişeleri birkaç dakika sonra Allanon hafifçe kıınıldandığında ve gözlerini yeniden açtığında azaldı. Endişeyle yanına çömeldiklerinde, birkaç saniye gözlerini dikip onlara baktı ve sonra doğrulup yavaşça oturdu.

"Gerilim çok büyük olmuş olmalı," diye mırıldandı, alnını ovalarken. "Teması kaybettikten sonra her yer karardı. Şimdi kendimi toplarım."

"O yaratık kimdi?" diye sordu Flick çabucak, onun her an yeniden belirebileceğinden korkarak.

Boşluğa bakan Allanon'un esmer yüzü acıyla kırıışıp hafifçe gevşerken, bu soruyu düşünüyor gibiydi.

"Bu dünya ve insanlar tarafından unutulmuş kayıp bir ruh," diye tanımladı hüzünle. "Bütün ebediyet boyunca bitmeyecek yan-yaşama mahkûm edilmiş."

"Anlamıyorum," dedi Shea.

"Bunun şu anda bir önemi yok," diye soruyu geçiştirdi Allanon birden. "Az evvel konuştuğum üzgün kişi bir zamanlar Karabüyücü Lord'a karşı savaşmış olan Druid Bremen'in gölgesiydi. Onunla Shannara'nın Kılıcı, Paranor'a yolculuğumuz ve bu grubun yazgısı hakkında konuştum. Ondan pek az şey öğrenebildim, kaderimiz hakkında henüz bir karar yok, hepimizin kaderi ancak bir süre sonra belirlenecek -yani bir kişi dışında."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Shea tereddütle,

Allanon, sanki Bremen'in hayaleti ile karşılaşmasının sona erdiğini kendi kendine telkin edercesine sessizce vadiyi süzerken, bitkince ayağa kalktı ve sonra cevabını bekleyen endişeli yüzlere döndü.

"Bunu söylemek hiç kolay değil, ama yolculuğun bu noktasına, neredeyse sonuna geldiniz. Bunu bilmeye hak kazandınız. Hapsedildiği ara dünyadan onu çağırdığımda Bremen'in gölgesi, bu grubun kaderine dair iki kehanette bulundu. Gün iki kez doğmadan Shannara'nın Kılıcı'nı göreçëğimize söz verdi. Ama grubumuzun bir üyesi Ejderha Dişi'nin sonuna ulaşamayacak. Ancak kutsal kılıcı eline alacak ilk kişi o olacak."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Shea kısa bir süre düşündükten sonra. "Hendel'i kaybettik. Ondan bahsediyor olmalı."

"Hayır, yanıyorsun, genç dostum," dedi Allanon ve hafifçe içini çekti. "Kehanetinin son kısmında, dördünüz vadinin kenarında dururken sizi işaret etti. İçinizden biri Paranor'a ulaşamayacak!"

Menion Leah, Kayaç Vadisi'nden yukarı uzanan patikanın yanındaki iri kaya parçalarının siperinde sessizce çömelip Ejderha Dişi'ne kadar onları izleyen esrarengiz yaratığı beklemeye başladı. Karşısında, gölgelerin siyahlığına saklanan Callahorn Prensi vardı, eli büyük kılıcının kabzasını sıkıca kavramıştı. Menion da kendi silahını tutup karanlığı inceledi. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Patikanın aniden kıvrılıp iri kayaların yolun devamını görmesini engellediği on beş metre ötesini göremiyordu. Yarım saat kadar beklediler, ama Durin izlendiklerinden emin olmasına rağmen, hâlâ hiçbir şey yoktu. Menion bir an için onları izleyen yaratığın Karabüyücü Lord'un adamlarından biri olup olmadığını merak etti. Bir Kafatası Taşıyıcısı, havadan gelebilir ve diğerlerine ulaşmak için onları geride bırakabilirdi. Bu düşünce onu ürpertmişti ve tam Balinor'a işaret edecekti ki, yolun

aşğısından gelen bir ses dikkatini çekti. Kayaların arkasında hemen yere kapandı.

Yaklaşan gündeğumunun donuk ışığında büyük iri kaya parçaları arasında kıvrılan patika boyunca ilerleyen birisinin sesi açıkça duyulabiliyordu. Her kim ya da neyse, orada saklandıklarından habersiz görünüyordu ya da daha kötüsü, umursamıyordu, çünkü yaklaştığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Kısa bir süre sonra, saklandıkları yerin hemen aşğısında belirsiz bir şekil belirdi. Menion cesaretini toplayıp bir göz attığında yaklaşmakta olan kişinin kısa boyu ve ayaklarını sürüyerek yürüyüşü ona Hendel'i hatırlattı. Leah kılıcını daha bir sıkı kavradı, saldırı planı basitti. Bu davetsiz misafirin önüne atlayacak ve onun yolunu kesecekti. Aynı anda da, Balinor, boğazını kesecekti.

Şimşek hızında bir atlayışla, dağı, esrarengiz misafirle karşılaşmak için kayalardan dışarı fırladı, ona durmasını haykırdığında kılıcı elinde, saldırıya hazırды. Önündeki figür iyice eğildi ve güçlü koluyla donuk donuk parlayan demirden bir topuzu kavradı. Bir saniye sonra, savaşanlar göz göze geldiklerinde, kolları birbirlerini tanımanın şaşkınlığıyla yana düştü ve Leah Prensi'nin dudaklarından bir hayret çığığı yükseldi.

"Hendel!"

Balinor yeni gelenin arkasındaki gölgelerden çıkıp vahşi mutluluk çığılıklarıyla havalara sıçrayan ve bodur olanını bastırmadığı bir neşeyle kucaklamakta olan Menion'u gördü. Callahorn Prensi gülümseyerek ve dağlının neşesine ve öldüğünü zannettikleri Cücenin onunla mücadele edip homurdanmalarına hayretle başını sallayarak büyük kılıcını kınına koydu. Wolfsktaag'daki Yeşim Geçidi'nden kaçışlarından beri ilk kez, başarının ulaşabilecekleri yerde olduğunu ve grubun hep beraber Paranor'daki Shannara'nın Kılıcı'nın önünde durabileceklerini hissetti.